

НОРА РОБЪРТС

КЛЮЧЪТ НА ПОЗНАНИЕТО

Част 2 от „Ключове“

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2004

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Дейна Стийл се смяташе за жена с отворено съзнание, готова на промени и дарена с търпение, толерантност и чувство за хумор. Мнозина не биха се съгласили с тази самохарактеристика. Но какво знаеха те? За един месец, не по нейна вина, в живота ѝ бе настъпил обрат и тя бе навлязла в странна територия, толкова непозната за нея, че дори на самата себе си ѝ бе трудно да опише пътя и причината, поради която бе поела по него. Може би просто се носеше по течението?

Нима бе сторила нещо, когато Джоан, злобната директорка на библиотеката, бе повишила в длъжност своята племенница вместо друга, по-квалифицирана, по-надеждна, по-напориста и определено по-привлекателна кандидатка? Беше се примирила. А когато това абсолютно незаслужено повишение бе довело до свиване на бюджета и намаляване на работното време на по-квалифицирани служители и орязване на заплатите им, нима бе направила омразната Джоан и онази нахалница Санди на пихтия? Не. Според Дейна това говореше за забележителната ѝ сдържаност.

Когато ненаситният ѝ алчен хазяин бе повишил наема, по странно съвпадение едновременно с намалението на заплатата ѝ, нима бе стиснала тънкия му врат, докато плувне в пот и очите му изскочат? Отново бе проявила самообладание, граничещо с героизъм.

Може би тези добродетели бяха ценни сами по себе си, но Дейна имаше и по-осезаема полза от тях. Който бе измислил поговорката, че когато се затвори една врата, винаги се отваря друга, явно не бе добре запознат с келтската митология. Нейната не се бе отворила, а направо бе изкъртена от пантите.

Въпреки събитията, в които бе участвала през последните четири седмици, сега ѝ бе трудно да повярва, че се вози на задната седалка в колата на брат си и отново пътуват по стръмния, криволичещ път към голямото каменно здание „Уориърс Пийк“^[1].

И в това, което я очакваше там.

Нямаше буря както в деня, когато за първи път се бе изкачила до върха на възвишението, за да се отзове на поканата на Роуина и Пит за „коктейл и беседа“. Такава покана бяха получили само още две жени. Освен това сега не бе сама и този път знаеше точно какво предстои.

Вяло отвори тетрадката, която бе взела със себе си, и препрочете краткия преразказ на историята, която бе чула при първото си посещение в „Уориърс Пийк“.

„При една от разходките си из света на смъртните (може би по време на пролетната си ваканция) млад келтски бог и престолонаследник се влюбва в смъртна девойка. Родителите му, които го обожават, нарушават правилата и му позволяват да доведе любимата си в царството на боговете, отвъд така наречената Завеса на сънищата или Завеса на силата.

Някои поданици одобряват решението, но други негодуват.

Следват войни и политически интриги.

Младият бог става крал и прави смъртната си съпруга кралица. Имат три дъщери.

Всяко от момичетата полубогини има дарба. Първата твори изкуство, красота. Втората притежава познание за истината, а третата — храброст.

Сестрите са близки, имат щастливо детство и се превръщат в девойки, водещи безгрижен живот, закриляни от своята бдителна учителка и от воин, на когото кралят бог е поверил задачата да ги пази.

Учителката и воинът се влюбват и това ги заслепява дотолкова, че престават да наблюдават зорко момичетата.

Междувременно се готви заговор. Лошите, които не одобряват присъствието на полубожества в своя свят, особено в семейството на властелина, се обръщат към тъмните сили. Най-злият магьосник (вероятно роднина на шефката Джоан) става техен предводител. Изрича проклятие по адрес на дъщерите, докато учителката и воинът са се разсеяли за миг. Душите на трите девойки са

откраднати и заключени в стъклено ковчеже, което не може да бъде отворено, освен с три ключа, завъртени от човешки ръце. Въпреки че боговете знаят къде да открият тези ключове, никой от тях не може да развали магията и да освободи душите.

Учителката и воинът са изпратени в изгнание отвъд Завесата на сънищата, в света на смъртните. Там във всяко поколение се раждат по три жени, способни да открият ключовете и да сложат край на проклятието. Провинилите се служители трябва да ги намерят и да им дадат избор дали да се заловят с търсенето или не.

Всяка от тях разполага с една фаза на луната, за да намери своя ключ. Ако първата се провали, играта приключва. При това не без наказание за нея — рискува да загуби една година от живота си, неизвестно коя. Ако успее, идва ред на следващата и така нататък. В началото на четириседмичния цикъл всяка получава изнервящо трудни за разгадаване напътствия — единственото, с което учителката и воинът имат право да помогнат на трите избраници.

Ако издирването завърши успешно, ковчезето с душите ще бъде отключено и дъщерите ще бъдат освободени от стъкления плен. А всяка от смъртните жени ще получи един милион долара възнаграждение.“

„Хубава приказка — помисли си Дейна, — докато разбереш, че не е приказка, а реалност, и че си една от трите жени, способни да отключат ковчезето с душите.“

Тогава всичко ставаше ужасно странно. Като се добавеше и фактът, че могъщ зъл магьосник на име Кейн искрено желае провала ѝ и може да я накара да вижда неща, които не съществуват, а да бъде сляпа за действителността, играта наистина загрубяваше.

Но всичко това имаше и добри страни. Онази първа вечер се бе запознала с две жени, които се бяха оказали доста интересни, и скоро бе започнала да ги чувства близки, сякаш ги познава, откакто се помни.

Радваше се, че започват съвместен бизнес. Както и че брат ѝ бе открил в едната от тях любовта на живота си.

Малъри Прайс, жена с чувство за ред и сърце на художник, не само бе надхитрила магьосника с хиляди години живот зад гърба си, а и бе натрила носа му, като бе намерила и завъртяла своя ключ в ковчежето.

Всичко това за по-малко от четири седмици.

Дейна и Зоуи трудно щяха да постигнат същия успех. Но двете поне нямаха романтични връзки, които да отклоняват вниманието им от целта. А Дейна нямаше и дете, за което да се безпокои, за разлика от Зоуи. Съзнанието ѝ бе напълно свободно и можеше изцяло да се съсредоточи върху загадката и очакваната награда.

Ако на нея се паднеше да бъде следващата съперница на Кейн, той трябваше да се подготви за дълга битка.

„Не че имам нещо против романтичните връзки“, каза си Дейна. Загледа се в дърветата край пътя и остави тетрадката да се затвори в скута ѝ. Обичаше мъжете. Поне повечето от тях.

Дори веднъж, преди милион години, се бе влюбила. Естествено, това бе резултат от момическа глупост. Отдавна бе помъдряла. Въпреки че преди няколко седмици Джордън Хоук се бе върнал в Плезънт Вали за известно време и бе имал наглостта да се включи в търсенето на ключовете, за него нямаше място в живота на Дейна. В нейния свят той не съществуваше... освен когато си представяше как се гърчи в агония след ужасяваща катастрофа или поради неизлечима болест, причиняваща умствена и физическа деградация.

Жалко, че брат ѝ Флин имаше неблагоприятното да поддържа приятелски отношения с него. Но би могла да му прости за това и всъщност се възхищаваше на лоялността му, защото тримата с Джордън и Брад Вейн бяха приятели от детинство. По някакъв начин и Джордън, и Брад се бяха оказали свързани с търсенето. Бе принудена да приеме този факт.

Раздвижи се на седалката, когато Флин сви към отворения железен портал, и надникна през прозореца, за да разгледа отблизо единия от каменните воители, които пазеха къщата.

„Едри, красиви и опасни“, помисли си тя. Винаги бе харесвала такива мъже... дори ако са скулптури. Надигна се, но дългите ѝ крака

останаха изтегнати на седалката. Това бе единствената поза, в която можеше да се вози удобно отзад.

Бе висока, с телосложение на амазонка и би подхождала на някой воин. Прокара пръсти през дългите си кестеняви коси. Те почти без усилие добиваха форма на камбанка, откакто Зоуи, фризьорка и нейна най-добра приятелка, отскоро безработна, ги бе изрусила на кичури и ги бе подстригала. Благодарение на това сутрешният тоалет ѝ отнемаше по-малко време, от което Дейна бе доволна, защото не обичаше да става рано. А и прическата ѝ отиваше, което подхранваше суетността ѝ.

Дълбоките ѝ тъмнокафяви очи приковаха поглед в необикновения силует на сградата от черен гранит. Представляваше нещо средно между замък и укрепление и се издигаше на фона на нощното небе, свършено ясно като гладко черно стъкло.

Всички прозорци светеха и все пак Дейна бе сигурна, че в сенките се крият множество тайни. Бе прекарала целия си двадесет и седем годишен живот в долината и замъкът на хълма винаги я бе привличал. Силуетът му се извисяваше над красивото градче и ѝ напомняше за дворец от приказка, страховита и пълна с кръвопролития.

Често се бе питала какво ли е да живееш там, да се разхождаш из всички стаи, да пристъпваш по парапета или да надничаш от някоя кула. Живот в уединение на това неповторимо място сред величествените възвишения и гори.

Отново се раздвижи и подаде глава между брат си и Малъри.

„Чудесна двойка“, помисли си. Флин бе непоправимо небрежен по натура, а Малъри държеше на реда. Неговите очи бяха бледозелени, а нейните ярки и сини. Мал винаги носеше безупречен стилин тоалет, а за него бе постижение да обуе два еднакви чорапа.

„Да — реши Дейна. — Наистина са родени един за друг.“

Вече гледаше на Малъри като на сестра, свързана с нея чрез обстоятелствата и съдбата. Флин ѝ бе станал брат по същия начин, когато баща ѝ и майка му се бяха оженили и двете семейства се бяха слели. Откакто баща ѝ се бе разболял, тя се уповаваше на Флин. Неведнъж бяха разчитали един на друг. Например, когато лекарите бяха препоръчали на баща ѝ да се премести при по-топъл климат, а майката на Флин му бе поверила ръководството на „Вали Диспеч“ и

той бе станал главен редактор на малкия провинциален вестник, вместо да изживее мечтата си да блесне с репортерския си талант в Ню Йорк.

Когато нейният любим я бе напуснал. Когато жената, за която брат ѝ бе възнамерявал да се ожени, го бе изоставила. Да, всеки от двамата имаше подкрепата на другия. А сега всеки посвоему бе открил Малъри. Нещата се бяха развили по възможно най-добрия начин.

— Е. — Дейна сложи ръце на раменете им. — Отново се започва. Малъри се обърна и леко ѝ се усмихна.

— Напрегната ли си?

— Не твърде много.

— Тази вечер ще бъде избрана едната от вас със Зоуи. Искаш ли жребият да се падне на теб?

Въпреки че стомахът ѝ се сви, Дейна нехайно повдигна рамене.

— Искам веднага да пристъпим към действие, цялата тази официалност е излишна. Вече знаем какво предстои.

— Хей, ще има безплатна вечеря — напомни ѝ Флин.

— Добре. Ако Зоуи е пристигнала, ще опитаме това, което са донесли домакините ни от страната на изобилието, а после ще започне шоуто.

Скочи от колата миг след като Флин спря и застана с ръце на кръста срещу къщата, загледана в нея, докато старец с разрошени бели коси се приближаваше да вземе ключовете.

— Може би ти не си напрегната. — Малъри отиде до нея и я хвана под ръка. — Но аз се вълнувам.

— Защо? Твоят ред вече мина.

— Отново всичко зависи от трите ни.

Вдигна поглед към бялото знаме с емблема на ключ, което се вееше над кулата.

— Мисли положително. — Дейна дълбоко си пое дъх. — Готова ли си?

— Ако и ти си готова.

Малъри подаде ръка на Флин.

Тръгнаха към огромната входна врата, която се отвори и на прага застана Роуина, обляна от светлина. Буйните ѝ червени коси се спускаха над корсажа на сапфиреносинята ѝ кадифена рокля. Посрещна ги с усмивка и неповторимите ѝ зелени очи засияха. На

ушите, китките и пръстите ѝ проблясваха скъпоценни камъни, а на шията ѝ на дълга верижка висеше кристал с големината на бебешко юмруче.

— Добре дошли. — Гласът ѝ бе плътен и мелодичен и носеше полъха на горите и пещерите, обитавани от приказни феи. — Толкова се радвам да ви видя. — Подаде ръце на Малъри, наведе се напред и я целуна по двете бузи. — Изглеждаш чудесно.

— Ти също, както винаги.

Роуина се засмя и протегна ръка към Дейна.

— И ти. Ммм, страхотно яке. — Прокара пръсти по светлобежовата кожа на ръкава. Докато говореше, погледна над рамото ѝ към колата. — Не сте довели Мо?

— Не ми се стори уместно да водя едно голямо, тромаво куче на официална вечеря — отвърна Флин.

— Мо винаги е добре дошъл тук. — Роуина се повдигна на пръсти и щипна Флин по бузата. — Обещай, че следващия път ще го доведеш. — Хвана го под ръка. — Заповядайте в приемната.

Прекосяха великолепия коридор с мозайка и продължиха под свод, през който се влизаше в просторна стая, озарена от пламъците в огромна камина и светлината на десетки бели свещи.

До камината стоеше Пит с чаша кехлибарена течност в ръка. „Като воините на входа е“, помисли си Дейна. Бе висок, тъмнокос и опасно красив, с мускулесто тяло, което елегантният му черен костюм не можеше да прикрие.

Лесно бе да си го представи с ризница и меч и с развята пелерина, препускащ в галоп на голям черен кон.

Галантно се поклони, когато ги видя да влизат.

Дейна понечи да заговори, но с крайчеца на окото си долови движение, смръщи вежди и очите ѝ гневно засвяткаха.

— Какво прави той тук?

— „Той“ — суховато отвърна Джордън — също е поканен.

— Разбира се. — Роуина любезно ѝ подаде чаша шампанско. — И двамата с Пит ще се радваме на компанията на всички ви тази вечер. Чувствайте се като у дома си. Малъри, трябва да ми разкажеш как вървят планове ти за галерията.

Взе нова пълна чаша и с леко побутване подкани новата си събеседница да седне на едно кресло. Флин хвърли поглед към сестра

си, но се осмели да последва другите две жени.

Дейна упорито остана на мястото си, отпи глътка шампанско и се намръщи на Джордън над ръба на кристалната чаша.

— Твоето участие приключи.

— Може би е така, а може би не. Във всеки случай не бих отказал покана за вечеря от красива жена, особено богиня. Хубави ресни — отбеляза той и докосна ръкава на якето ѝ.

— Долу ръцете. — Тя се дръпна рязко и си взе малък сандвич от един поднос. — И не стой на пътя ми.

— Не стоя на пътя ти — отвърна Джордън със спокоен тон и вяло отпи глътка от питието си.

Дейна бе с ботуши с висок ток, но той стърчеше с десетина сантиметра над нея, което ѝ се струваше изнервящо. Също като Пит би могъл да позира за някоя скулптура на воин. Бе строен и мускулист. Неподстриганите коси, тъмни, чупливи и леко разрошени, подхождаха на покоряващото му лице. Винаги го бе намирала за невероятно красив, с изпепеляващи сини очи под черни вежди, правилен нос, издължени устни и подчертани скули, които му придаваха чаровен или заплашителен вид в зависимост от изражението.

Още по-изнервящо бе, че зад строгите черти на лицето му се криеше проникателен ум и вроден талант, благодарение на който бе станал преуспяващ писател, преди да навърши тридесет години.

Някога бе вярвала, че могат да изградят живот заедно, но той бе предпочел славата и богатството пред нея. Дълбоко в сърцето си никога не му бе простила за това.

— Остават още два ключа — напомни ѝ Джордън. — Ако за теб е важно да бъдат намерени, трябва да благодариш за всяка помощ, независимо откъде идва.

— Не се нуждая от помощта ти. Чувствай се напълно свободен да се върнеш в Ню Йорк.

— Ще остана до края, така че свикни с тази мисъл.

Дейна изсумтя и си взе още една хапка.

— Какво те привлича тук?

— Наистина ли искаш да знаеш?

Тя сви рамене.

— Все едно ми е, но мисля, че дори безчувствен човек като теб би трябвало да разбира, че като живее у Флин, пречи на влюбените

гълъбчета.

Джордън хвърли поглед към приятеля си, който се бе настанил до Малъри и вяло играеше с русите ѝ къдрици.

— Умея да се съобразявам. Подходяща е за него — добави той.

Каквото и да мислеше за този човек, Дейна не би могла да отрече приятелската му обич към брат ѝ. Затова потисна огорчението си и отпи нова глътка шампанско.

— Да, наистина си подхождат.

— Тя отказва да се пренесе при него.

Дейна примигна.

— Предложил ѝ е да живеят заедно и тя е отказала?

— Не точно. Но дамата поставя условия.

— Какви?

— Истински мебели в хола и преобзавеждане на кухнята.

— Без майтап?

За миг Дейна бе обзета едновременно от шеговито настроение и сантименталност.

— Такава е нашата Мал. Преди да усети, Флин ще заживее в истинска къща, вместо в склад, пълен с кашони.

— Вече купи съдове, които се мият, вместо картонените чинийки за еднократна употреба.

Дейна се усмихна и на бузите ѝ се появиха леки трапчинки.

— Не е възможно.

— Смени и пластмасовите прибори.

— Господи, може би следващото нещо ще бъде кристален сервиз.

— Предполагам.

Тя избухна в смях и повдигна чашата си за тост зад гърба на брат си.

— Налапал е въдицата.

— Това ми липсваше — промълви Джордън. — За първи път, откакто се върнах, те чувам искрено да се смееш.

Изведнъж тя стана сериозна.

— Няма нищо общо с теб.

— Разбира се.

Преди Дейна отново да заговори, в стаята влезе Зоуи Маккорт, следвана на няколко крачки от Брадли Вейн. Изглеждаше разстроена,

ядосана и изнервена.

„Като секси горска фея, прекарала лош ден“, помисли си Дейна.
— Съжалявам, извинявайте за закъснението.

Бе облечена с къса, прилепнала черна рокля с дълги ръкави, която подчертава изваяните ѝ, чувствени форми. Косите ѝ, черни и лъскави, бяха прави, късо подстригани, с бретон, спускащ се над кехлибарени очи с дълги мигли.

Зад нея Бродли приличаше на приказен принц с италиански костюм.

Когато ги видя заедно, Дейна си помисли каква прекрасна двойка биха представлявали, ако не беше гневът, струящ от Зоуи, и необичайната скованост на Брод.

— Не ставай смешна. — Роуина вече вървеше към тях. — Не сте закъснели.

— Напротив. Колата ми. Имах проблем с колата. Трябваше да я поправят, но... Благодарна съм, че Бродли намина.

Тонът ѝ не издаваше благодарност, а раздразнение и бунтарски дух, характерен за хълмовете на Западна Вирджиния.

Роуина кимна в израз на съчувствие, когато я поведе към едно кресло и ѝ наля шампанско.

— Можех да се справя с повредата — промърмори новодошлата.

— Сигурно. — С очевидна благодарност, Бродли прие чаша питие. — Но цялата ти рокля щеше да бъде оплескана в смазка и щеше да се наложи да се преоблечеш. Тогава щеше да закъснееш още повече. Няма нищо лошо в това да приемеш предложението да пътуваш с човек, който отива на същото място.

— Казах, че съм благодарна — троснато му напомни Зоуи. — Съжалявам — обърна се тя към всички. — Днес е един от най-натоварените ми дни. Освен това съм нервна. Надявам се да не съм ви забавила.

— Нищо подобно. — В мига, в който Роуина докосна рамото ѝ, под свода застана прислужница и съобщи, че вечерята е сервирана. — Виждаш ли? Идвате тъкмо навреме.

Не всеки ден човек можеше да хапне агнешка плешка в замък на върха на възвишение в Пенсилвания. Фактът, че таванът на трапезарията бе на четири метра височина и на него светеха три огромни полилея с безброй ситни фигурки от бял и червен кристал, а

камината от червеникав гранит бе достатъчно голяма, за да побере цялото население на Род Айлънд, определено правеше изживяването още по-необикновено. Официалната обстановка внушаваше страхопочитание, но същевременно създаваше усещане за уют.

„Неподходящо място да хапнеш надве-натри пица с пеперони — помисли си Дейна, — но безспорно идеално за изискана вечеря с интересни хора.“

Водеха се непринудени разговори за пътувания, книги и бизнес. Тя бе убедена, че домакините са забележителни личности. Странно бе библиотекарка от малко градче в долината да седи на една трапеза с двама келтски богове, но Роуина и Пит се стараеха всичко да изглежда нормално. Все още никой не споменаваше за следващата част от приключението.

Бе настанена до Джордън, но проявяваше пълно пренебрежение към него, разговаряйки с другия си съсед — Брад.

— С какво ядоса Зоуи?

Мъжът хвърли поглед към далечния край на масата.

— Явно ми е сърдита, че дишам.

— Стига. — Побутна го леко по лакътя. — Тя не е такъв човек. Какво направи? Да я свалиш ли се опита?

— Не съм я свалял. — С течение на годините бе свикнал да запазва спокоен тон, но все пак не можа да прикрие раздразнението си. — Може би се е ядосала, че отказах да бръкна в двигателя на колата ѝ и не ѝ позволих да го направи сама, защото и двамата бяхме облечени официално и вече закъснявахме.

Дейна повдигна вежди.

— Е, явно си си го изпросил.

— Не ми харесва да ме наричат „вироглав командаджия“ само защото изтъквам очевидното.

Усмихна му се и го щипна по бузата.

— Но, скъпи, ти наистина си вироглав командаджия и затова те обичам.

— Да, да, да. — Устните му трепнаха. — Тогава защо все още не сме правили необуздан секс?

— Не зная. Ще си помисля по въпроса. — Тя набодне нова хапка от агнешкото. — Предполагам, че си присъствал на много официални вечери на шикозни места като това.

— Няма друго такова място.

Лесно ѝ бе да забрави, че приятелчето ѝ Брад е Брамбли Чарлз Вейн IV, наследникът на компанията, открила една от най-преуспяващите вериги магазини за обзавеждане и предмети за бита „Хоуммейкърс“.

Но той явно се чувстваше в свои води сред тази изтънчена атмосфера, което ѝ напомни, че не е обикновен неин съгражданин.

— Нали баща ти купи замък в Шотландия преди няколко години?

— Имение в Корнуол. Да, невероятно е. Тя не хапва много — промърмори той и леко кимна към Зоуи.

— Просто е нервна. Аз също — добави Дейна и си отрязва още едно парче агнешко. — Но нищо не може да убие апетита ми. — Чу Джордън да се смее. Плътният му мелодичен глас накара кожата ѝ да настръхне. Решително поднесе хапката към устните си. — Абсолютно нищо.

През повечето време тя не му обръщаше внимание, а през останалото подхвърляше язвителни забележки. Винаги се държеше така с него. Би трябвало Джордън вече да е свикнал. Фактът, че това дълбоко го наранява, бе негов проблем. Беше си поставил за цел да намери начин отново да станат приятели.

Преди време помежду им бе съществувало нещо повече от приятелство. Вината, че бе приключило, бе изцяло негова и щеше да си понесе последиците. Но колко дълго трябваше човек да плаща, че е сложил край на една връзка? Нима нямаше ограничение?

„Изглежда невероятно“, каза си той, когато се преместиха в приемната, за да пийнат кафе и бренди. Винаги я бе харесвал, дори когато все още бе дете, твърде високо за годините си, с бузи, издути като на бебе. Сега те бяха изчезнали, както и всеки грам излишна тлъстина по тялото ѝ. Имаше прелестни форми. Бе направила нещо с гъстите си кестеняви коси. Сред тях се забелязваха светли кичури, които им придаваха загадъчност и подчертаваха тъмния цвят на очите ѝ. Колко ли пъти бе имал чувството, че потъва в тези шоколадовокафяви очи?

Нима нямаше право да си поеме глътка въздух? Във всеки случай онова, което ѝ бе казал преди малко, бе истина. Дейна трябваше

да свикне с факта, че се е върнал. Както и че е част от историята, в която самата тя се е забъркала. Неизбежно бе да се срещат. Джордън с удоволствие щеше да се погрижи срещите да бъдат колкото е възможно по-чести.

Роуина се изправи. В това движение и в осанката ѝ имаше нещо, което му се стори познато. Но когато тя пристъпи напред и се усмихна, мигът отмина.

— Ако сте готови, можем да започваме. Мисля, че е най-добре да се прехвърлим в другата приемна.

— Аз съм готова. — Дейна стана и погледна Зоуи. — А ти?

— Да. — Въпреки че леко пребледня, приятелката ѝ я хвана за ръка. — Първия път се молах да не бъда първа. Сега просто не зная.

— Аз също.

Придвижиха се по дългия коридор до другата приемна. Джордън знаеше, че не бива да става неспокоен, но портретът го накара да изтръпне също като в мига, когато го бе видял за първи път. Бе поразен от ярките, искрящи цветове, радостното настроение, красотата и техниката. И най-вече от едната от трите жени, изобразена с лицето и фигурата на Дейна, сякаш от платното гледаше самата тя.

„Дъщерите в стъклен плен“.

Имаха имена, които той вече знаеше — Ниниан, Венора и Кайна. Но докато ги гледаше, Джордън мислено ги наричаше Дейна, Малъри и Зоуи. Светът около тях бе изпълнен със светлина и цветя.

Малъри, облечена в синьо, със златисти къдрици, достигащи до кръста ѝ, държеше в скута си малка арфа. Изправила стройно тяло, Зоуи стоеше в ярката си зелена рокля, с кученце в ръце и меч на хълбока. Дейна, чиито очи сияеха от смях, бе в огненочервено. Бе седнала, стиснала пергамент и паче перо.

Бяха изобразени в единение, в момент от живота им в един съвършен светъл свят отвъд Завесата на сънищата. Но дори в този миг краят на блаженството се спотайваше наблизко.

В гората, сред тъмните сенки на дърветата, личеше силует на мъж, а по сребърните плочки пълзеше сянка на змия. Далеч на заден план, под короната на красиво дърво, стояха двама влюбени в страстна прегръдка, твърде обсебени един от друг, за да усетят опасността, която дебне поверениците им.

Остроумно загатнати на картината бяха трите ключа. Единият от тях отдалеч приличаше на птица, която се рее из лазурносиньото небе, друг блестеше под повърхността на водата във фонтана зад трите дъщери, а третият едва се забелязваше сред клоните на дървото.

Джордън бе разбрал, че Роуина я е нарисувала по памет, а паметта ѝ бе безгранична. От това, което бе открила и преживяла Малъри, той знаеше, че само няколко мига след запечатания на картината, душите на трите девойки са били откраднати и заключени в стъклено ковчеже.

Пит извади резбована кутийка и повдигна капака.

— Вътре има два диска, единият с гравирен ключ. Която от вас избере него, ще има задачата да открие втория ключ.

— Както миналия път, нали? — Зоуи здраво стисна ръката на Дейна. — Ще погледнем едновременно.

— Добре. — Приятелката ѝ бавно си пое дъх, когато Малъри се приближи и докосна рамото ѝ, а после рамото на Зоуи. — Искаш ли да бъдеш първа?

— Да, за бога.

Със затворени очи, Зоуи посегна към кутията и избра диск.

Дейна прикова поглед в портрета, докато вземаше другия.

И двете показаха дисковете си.

— Е. — Зоуи погледна първо своя и след това диска на Дейна. — Аз оставам на опашката.

Дейна прокара палец по емблемата. Ключът бе малък, с гладка пръчица и спирала, гравирана върху кръглата част. Изглеждаше простоват, но вече бе видяла истинския в ръката на Малъри и знаеше, че съвсем не е такъв.

— Е, аз съм късметлийката.

Олюля се, но бързо възвърна самообладанието си. „Четири седмици“, помисли си тя. Имаше четири седмици от новолуние до новолуние, за да стори нещо, ако не невъзможно, то поне фантастично.

— Нали ще получа насоки?

— Разбира се.

Роуина извади пергамент и прочете:

— „Познаваш миналото и търсиш бъдещето. Това, което е било, е и ще бъде, е втъкано като нишки в канавата на живота. Срещу красотата стои мрак, срещу познанието — невежество, а срещу

смелостта — страх. Силата на всяко от тези неща отслабва без неговата противоположност. За да откриеш ключа, умът трябва да опознае сърцето, а сърцето да признае тържеството на ума. Намери своята истина в неговите лъжи и реалността във фантазиите. Там, където една богиня броди, а друга стои в очакване и сънищата са само спомени от бъдещето.“

Дейна повдигна чаша с бренди и отпи голяма глътка, за да отпусне свития си стомах.

— Лесна работа — каза тя.

---

[1] Хълмът на война. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Дейна лениво се завъртя на стола си зад бюрото в библиотеката.

— „Макдоналдс“ започнаха да предлагат „Биг Мак“ през хиляда деветстотин шестдесет и осма. Да, господин Херц, сигурна съм. „Биг Мак“ е въведен в системата през шестдесет и осма, а не през шестдесет и девета, както мислехте. Този път печели господин Фой, а? — засмя се тя. — Желая ви повече късмет утре.

Затвори и зачерта облога на Херц и Фой от графика си за деня, а след това старателно записа името на победителя.

Предишния месец господин Херц бе спечелил повече облози, с което бе заслужил обяд в гостилницата на главната улица за сметка на господин Фой. Въпреки това от началото на годината съперникът му водеше с две точки, което означаваше, че има по-добри шансове да получи мечтаната годишна награда — вечеря и питиета в кръчмата „Маунтин Вю“.

Този месец състезанието бе оспорвано и в момента резултатът бе пълно равенство. Нейна задача бе всеки месец официално да обявява победителя и още по-тържествено да огласява шампиона на годината.

Двамата бяха започнали тази игра преди двадесет години, а Дейна се чувстваше част от нея, откакто с новата си диплома в ръка бе постъпила на работа в библиотеката на Плезънт Вали.

Този ежедневен ритуал бе едно от нещата, които щяха да ѝ липсват, когато подаде оставката си.

Но щом влезе Санди, с коси, вързани на конска опашка, и усмивка на вечна кандидатка за мис, тя си каза, че някои други неща определено няма да ѝ липсват. Вече бе дала двуседмичното си предупреждение. Работното ѝ време в библиотеката бе намалено до двадесет и пет часа на седмица, но използваше останалата част от деня за полезни занимания на друго място.

Скоро щеше да открие книжарницата си, като част от центъра „Малки удоволствия“. Съвместното им начинание със Зоуи и Малъри щеше да отвори врати само след два месеца. Освен да набави всички

документи и да обмисли ремонта на своята част от сградата, която бяха купили, трябваше още да поръча и стока.

Бе подала молба за необходимите разрешителни, вече бе получила каталози на издателства и кроеше планове за допълнителните си дейности. Следобед щеше да предлага чай, а вечер вино. След време щеше да започне да организира сбирки на литературен кръжок и срещи с писатели.

Винаги бе мечтала за това, но доскоро не вярваше, че е постижимо. Задължена бе на Роуина и Пит, че го бяха направили възможно; но не само с двадесет и петте хиляди долара, които бяха превели в банковата ѝ сметка (както и на другите две избраници), а и като я бяха свързали с Малъри и Зоуи.

При първата им среща в „Уориърс Пийк“ всяка от тях бе на кръстопът. Едновременно бяха взели решение да променят живота си и заедно бяха поели по нов път. Не ѝ се струваше толкова страшно да започне собствен бизнес, когато има две приятелки и партньорки в същото положение. Разбира се, трябваше да мисли и за ключа.

Малъри бе успяла да открие своя едва в края на четириседмичния срок. Търсенето далеч не бе забавна игра. Сега знаеха повече за това, срещу което бяха изправени, и за риска. Би трябвало да се чувстват по-уверени. Но въпреки че им бе известно откъде са се взели ключовете, за какво трябва да послужат и кой не желае да бъдат намерени, нямаше гаранции, че ще открият втория.

Дейна се отпусна на стола си и се замисли върху напътствията, които ѝ бе дала Роуина. В тях ставаше дума за минало, настояще и бъдеще.

Голяма помощ. Естествено, познание. Лъжа и истина. Ум и сърце. „Където една богиня броди.“

В напътствията на Малъри също се говореше за богиня, пееща богиня, и тя, любителката на изкуството бе открила ключа си в картина. Ако следваха същата логика, Дейна, която обожаваше книгите, би трябвало да намери своя ключ в тях или в нещо, свързано с тях.

— Не си се наспала снощи, а, Дейна?

Отвори очи и срещна укорителния поглед на Джоан.

— Не, съсредоточавам се.

— Ако нямаш друго занимание, можеш да помогнеш на Санди с подреждането на новите издания.

Тя се усмихна приветливо, макар и да й костваше усилие.

— С удоволствие. А тя ще ме замести ли на информацията?

— Не изглеждаш затрупана с въпроси и молби.

„А ти не изглеждаш затрупана с административна работа — помисли си Дейна, — щом имаш време да слухтиш около мен.“

— Току-що разреших един спор, свързан с частно начинание. Но ако предпочиташ...

— Извини ме.

Пред бюрото застана жена, сложила ръка на рамото на около дванадесетгодишно момче. Притискаше го така силно, че напомни на Дейна за начина, по който Флин държи каишката на Мо. Сякаш се боеше, че ако го изпусне от поглед за миг, то веднага ще хукне нанякъде.

— Бихте ли ни помогнали? Синът ми има домашно за... утре — довърши тя с тон, който накара момчето да затрепери. — За Континенталния конгрес. Можете ли да ни посочите източници на информация по този въпрос?

— Разбира се. — Като кожа на хамелеон, навъсеното лице на Джоан изведнъж промени израза си и на него се появи топла усмивка. — С удоволствие ще ви покажа няколко книги от раздел „История на САЩ“.

— Извинявай. — Дейна не се сдържа и потупа унилото момче по рамото. — В седми клас ли си? При госпожа Джейнсбърг?

Нацупената му долна устна увисна още повече.

— Да.

— Зная какво иска тя. Ако се поровиш в книгите тук два часа, ще я шашнеш.

— Наистина ли? — Майката хвана ръката ѝ, сякаш е спасително въже. — Би било истинско чудо.

— И аз съм учила история при госпожа Джейнсбърг. — Намигна на момчето. — Зная номерата ѝ.

— Оставям ви в способните ръце на госпожица Стийл.

Въпреки че усмивката ѝ не изчезна, Джоан изрече последните думи през стиснати зъби.

Дейна се наведе напред и заговорнически прошепна на момчето:

— Все още ли се просълзява, когато говори за разказа на Патрик Хенри „Дайте ми свобода“?

Изражението му стана по-ведро.

— Да. Започна да подсмърча и извади кърпичка.

— Някои неща никога не се променят. Е, ето ти това, от което се нуждаеш.

Петнадесет минути по-късно, докато синът ѝ прелистваше книгите, с новата си абонаментна карта в ръка, майката се спря до бюрото на Дейна.

— Искam отново да ви благодаря. Аз съм Джоана Риърдън. Току-що спасихте живота на първородния ми син.

— О, госпожа Джейнсбърг е строга, но не би го убила.

— Аз щях да го убия. Събудихте у Мат интерес към историята само като го накарахте да повярва, че така ще надхитри учителката си.

— Целта оправдава средствата.

— Споделям това мнение. Оценявам помощта ви. Много сте добра в работата си.

— Благодаря. Успех.

Наистина бе добра, по дяволите. Злобната Джоан и зъбатата ѝ племенница скоро щяха да съжаляват, че няма с кого да се заяждат.

Когато смяната ѝ свърши, тя подреди работното си място, прибра книгите, които бе избрала за домашен прочит, и взе куфарчето си. Рутината в края на деня бе още едно от нещата, които щяха да ѝ липсват — въвеждането на ред и последният оглед на малкия храм на книгите, преди да си тръгне.

Щеше да ѝ липсва и приятната кратка разходка до дома ѝ, който бе съвсем наблизо. Това бе една от причините за отказа ѝ да се пренесе при Флин, когато бе купил къщата си. Би могла да ходи и до „Малки удоволствия“, ако имаше настроение да върви пеша по три километра, което бе малко вероятно. Реши да се понаслаждава на това, което все още имаше, преди да го загуби.

Харесваше ѝ неизменният маршрут, който бе изминавала ден след ден, сезон след сезон, година след година. Сега, когато есента бе в разгара си, улиците бяха изпълнени с ярки златисти багри, сияещи от дърветата, а възвишенията наоколо приличаха на великолепен гоблен, извезан от боговете.

Заслуша се в гласовете на децата, които тичаха след часовете из малкия парк между библиотеката и кооперацията, в която бе апартаментът ѝ. Въздухът бе свеж и в него се долавяше лекият аромат на хризантемите, посадени край стените на общината.

Големият кръгъл часовник на площада показваше 16:05. Потисна негодуванието, което се надигна в нея, когато си спомни, че преди машинациите на Джоан на път за дома бе виждала стрелките да сочат 18:35. По дяволите. Просто искаше да се порадва на свободното си време и на спокойната разходка в слънчевия следобед.

Терасите на къщите бяха украсени с тиквени фенери и таласъми за празника на Все светии. „Жителите на малките градчета държат на традициите“, помисли си тя. Дните ставаха все по-кратки и хладни, но все още имаше достатъчно светли и топли часове за прекарване на открито.

„Вали е най-красив през есента — каза си тя. — Доближава се до американските представи за съвършенство.“

— Хей, Дългучке, да ти помогна ли с този багаж?

Насладата ѝ от разходката изведнъж се изпари. Преди да изръмжи срещу Джордън, той грабна книгите от ръцете ѝ и ги стисна под мишница.

— Дай ми ги.

— Аз ще ги нося. Страхотен следобед, а? Няма нищо по-прекрасно от Вали през октомври.

Сякаш бе прочел мислите ѝ и това я изпълни с гняв.

— Мисля, че в песента се пееше „Ню Йорк през есента“.

— Обичам тази песен. — Той хвана книгите и прочете заглавията. Бе взела една за келтските митове, една за йога и последния роман на Стивън Кинг. — Йога?

Напълно в негов стил бе да се захване за нещо, което би могло да я смути.

— Да. Е, и?

— Нищо. Просто не мога да си те представя в поза „водно конче“. — Присви очи и в тях проблесна дяволито пламъче. — Всъщност, като си помисля...

— Нямах ли си друго занимание, вместо да ме причакваш около библиотеката и да ми досаждаш?

— Не съм те причакал и не ти досаждам. Просто нося книгите ти. — Влезе в крачка с нея като стар приятел. — Не за първи път ще те изпратя до дома ти.

— През последните няколко години успявам да намеря пътя и сама.

— Справяш се сама с много неща. Как е баща ти?

Дейна преглътна зловната реплика, която се канеше да изрече, защото знаеше, че въпреки всичките си недостатъци Джордън проявява искрена загриженост за баща ѝ. Джо Стийл и Джордън Хоук си бяха допаднали в много отношения.

— Добре е. Преместването в Аризона му се отрази чудесно. С Лиз имат малка къща и спокоен живот. Захванал се е с производство на закуски.

— Джо пече закуски?

— Кифлички и вкусни хлебчета. — Дейна не можа да сдържи усмивката си, както всеки път, когато си представяше едрият мъжага Джо с бяла престилка и изпоцапани с брашно ръце. — Веднъж на два месеца ми изпраща колет. Отначало едва смогваше, но през последната година се справя отлично.

— Предай му много поздрави от мен.

Дейна сви рамене. Нямаше намерение да споменава името на Джордън Хоук, освен когато го проклина.

— Стигнахме — заяви тя, щом спряха пред вратата на кооперацията.

— Искам да вляза.

— Нито в този, нито в някой следващ живот. — Посегна към книгите, но той ги задържа далеч от нея. — Стига, Джордън. Не сме десетгодишни.

— Имаме да си кажем доста неща.

— Не, нямаме.

— Напротив. Престани да ме караш да се чувствам като хлапак. — Джордън въздъхна дълбоко и се помоли за търпение. — Слушай, Дейна, преди време между нас имаше нещо. Да постъпим като зрели хора.

Наглостта да я обвинява в незрялост я вбеси. Чашата преля.

— Добре, тогава ми дай книгите и си върви.

— Чу ли какво каза Роуина снощи? — В тона му имаше нотка на раздразнение, която бе знак, че предстои ожесточен спор. — Обърна ли внимание? Твоето минало, настояще и бъдеще. Аз съм част от миналото ти, както и от настоящето.

— Ще останеш в миналото. Пропилях две години от живота си с теб, но всичко свърши. Не можеш ли да го приемеш, Джордън? Нима монументалното ти его не може да се примири с факта, че съм напълно безразлична към теб?! Отдавна!

— С моето его всичко е наред, Дейна. — Подаде ѝ книгите. — Но ти определено имаш проблем със своето. Знаеш къде да ме намериш, когато си готова.

— Няма да те потърся — промърмори тя зад гърба му, докато той се отдалечаваше.

По дяволите, за него бе необичайно да се оттегля от битка. Бе доловила гнева в изражението и гласа му. Какво бе станало със свирепия звяр, когото помнеше? Беше се настроила за скандал, а сега нямаше къде да излее злобата си, което бе вбесяващо.

Щом влезе в апартамента си, стовари книгите на масата и веднага посегна към кофичка крем „Бен енд Джерис“. За успокоение я преполови.

— Копеле. Подло копеле, което си позволява да ме дразни. Той е виновен за тези калории. — Облиза лъжичката и загреба още. — Защо вредните неща са толкова вкусни?

Когато се почувства по-бодра, облече домашните си дрехи, свари кафе и се настани на любимия си стол с новата книга за келтската митология. През последния месец бе прочела безброй книги на тази тема, но четенето за нея бе приятно колкото шоколада и жизненонеобходимо като глътката въздух.

Бе заобиколена от книги и на работното си място, и в дома си. Обстановката в жилището ѝ издаваше коя е първата ѝ любов. Всички рафтове и маси бяха отрупани с книги, на които гледаше не само като на източник на познание, развлечение и мъдрост, а и като на средство за създаване на оригинален интериор.

За нехайния наблюдател книгите изглеждаха произволно струпани по ъглите и по масите, но като библиотекар, Дейна имаше системен подход и можеше без затруднение да намери нужното ѝ томче в която и да било от стаите.

Не можеше да живее без книги, без историите, информацията и световите, които оживяват в тях. Дори сега, когато бе поела задачата и времето ѝ вече течеше, бе погълната от живота, любовта, войните, радостите и болките на боговете.

Почукване на вратата я изтръгна от света на Дагда, Епона и Луг и я върна към реалността. С книгата в ръка, отиде да отвори и въпросително повдигна вежди срещу Малъри.

— Какво има?

— Хрумна ми да намина и да разбера какво възнамеряваш да правиш, преди да продължа към къщи. Днес поговорих с няколко местни художници и скулптори. Мисля, че творбите им ще бъдат чудесно начало за галерията ми.

— Страхотно. Носиш ли нещо за ядене? Умирам от глад.

— Само бисквити.

— Няма да свършат работа — каза Дейна. — Ще потърся нещо в хладилника. Гладна ли си?

— Не, но ти хапни. Някакви гениални идеи? Искаш ли ние със Зоуи да направим нещо? — попита гостенката и тръгна след нея към кухнята.

— Не бих ги нарекла гениални. Спагети! Супер. — Дейна извади от хладилника полупразна купа. — Искаш ли?

— Не.

— Имам малко каберне.

— Тогава ще пийна. — Чувствайки се като у дома си в кухнята на Дейна, Малъри извади две чаши. — Какви са идеите ти, гениални или не?

— Книгите. Нали се досещаш — всичко, свързано с познанието. С миналото, настоящето и бъдещето. Щом става дума за мен, целият ми свят се върти около книгите. — Грабна вилица и започна да яде направо от купата. — Въпросът е в коя или в каква книга да търся.

— Няма ли да стоплиш това?

— Какво? — Дейна смутено сведе поглед към спагетите в купата. — Защо?

— Все едно. — Малъри ѝ подаде чаша вино, взе своята и седна при нея на масата. — Логично е да се насочиш към книгите поне за да започнеш отнякъде, но... — Огледа апартамента ѝ. — Ще ти бъдат нужни седмици да преровиш дори само своите. А онези, които са във

всички къщи във Вали, в библиотеката, в книжарницата в търговския център?

— Дори и да съм права, това не означава, че буквално ще намеря ключа в някоя книга. Това е само образно казано. Или може да означава, че в тях ще намеря насока към ключа. — Дейна набоде още студени спагети. — Казах ти, че идеята не е гениална.

— Все пак е добро начало. Минало, настояще и бъдеще. — Нацупи устни. — Доста обширна територия.

— Исторически, съвременни, футуристични. Такива могат да бъдат романите.

— А ако има нещо по-лично? — Малъри се приближи и съсредоточи вниманието си върху лицето на приятелката си. — С мен беше така. Пътят ми към ключа бе свързан с Флин, с чувствата ми към него и моята нерешителност. Преживяванията ми, които не бих нарекла сънища, бяха много лични.

— И страховити. — Дейна докосна ръката ѝ. — Зная. Но се справи. И аз ще успея. Може би наистина е свързано с книга, която има лично значение за мен. — Замислено огледа стаята и отново взе вилницата си. — Но и това е обширна територия.

— Хрумна ми нещо друго. Сетих се за Джордън.

— Не виждам какво общо има той. Слушай — продължи, преди Малъри да заговори, — вярно е, че беше част от първия етап. Картините на Роуина, които той и Брад са купили. Върна се в града по молба на Флин и се включи в търсенето, но неговото участие завърши с намирането на твоя ключ. Свързан е с брат ми, а чрез него и с теб.

— И с теб, Дейна.

Завъртя вилницата в купата, но сякаш бе загубила апетит.

— Вече не.

Доловила в погледа ѝ познатото упорство, Малъри кимна.

— Добре. А първата книга, която си прочела? Онази, която те е накарала да се пристрастиш към четенето?

— Не мисля, че вълшебният ключ за ковчежето с душите е скрит в детски комикс. — Дейна се усмихна и повдигна чашата си. — Но ще проверя.

— Имам предвид първата ти книга за възрастни.

— Явно не си падаш по остроумната сатира в комиксите. — Забарабани с пръсти по масата и се замисли. — Всъщност, не си

спомням коя е първата. Чета, откакто се помня. — За миг сведе поглед към чашата си и отпи голяма глътка. — Той ме заряза. Продължих живота си.

„Явно все пак ще поговорим за Джордън“, помисли си Малъри и кимна:

— Добре.

— Това не означава, че не изпитвам дълбока ненавист към него, но тя не е движещата сила в живота ми. През последните седем години сме се виждали само няколко пъти. — Дейна колебливо сви рамене. — Пътищата ни вече не се пресичат. За мен той е просто приятел на Флин.

— Обичаше ли го?

— Да. Беше голяма любов. Копеле.

— Съжалявам.

— Хей, случва се.

Трябваше да си го напомня. Не бе въпрос на живот и смърт и не бе потънала в самосъжаление. Никой не бе застрахован от любовни терзания.

— Бяхме приятели. Когато баща ми се ожени за майката на Флин, с него си допаднахме. Мисля, че беше нещо хубаво. Флин, Джордън и Брад бяха като едно същество с три глави. И аз се сближих с тях.

„Все още сте близки“, помисли си Малъри, но се сдържа да не го изрече на глас.

— С Джордън бяхме приятели. И двамата си падахме по книгите и това още повече ни сближи. Когато пораснахме, нещата се промениха. Искаш ли да пийнем още? — попита тя и повдигна празната си чаша.

— Не.

— Е, аз ще си наля. — Дейна стана и донесе бутилката от кухнята. — Той влезе в колеж. Спечели частична стипендия в „Пен Стейт“ и двамата с майка му здравата работеха, за да покриват останалите разходи по обучението и издръжката му. Майка му беше страхотна жена. Зоуи ми напомня за нея.

— Така ли?

— Не външно, въпреки че и госпожа Хоук беше хубавица. Но беше по-висока и гъвкава като танцьорка.

— Починала е млада.

— Да, нямаше петдесет години. — Споменът все още изпълваше Дейна с болка. — Беше истинско мъчение и за нея, и за Джордън. Накрая всички дежурехме в болницата и дори тогава... — Енергично разтърси рамене и въздъхна дълбоко. — Не ми се говори за това. Искан да кажа, че Зоуи ми напомня за нея с държането си. Притежава качествата, които правят една жена добра майка. Знае какво иска и как да го постигне, не хленчи, а сякаш върши всичко с удоволствие и е очевидно колко много обича детето си. С Джордън бяха близки, точно като Зоуи и Саймън. Бяха само двамата. Баща му не се е мяркал, откакто се помня.

— Сигурно му е било много трудно.

— Щеше да бъде, ако майка му не беше толкова невероятна. Включваше се в игра по софтбоул със същата лекота, с която правеше сладки. Успяваше да запълва празнотата.

— И ти си я обичала — осъзна Малъри.

— Да. Всички я обичахме. — Дейна седна и отпи глътка от втората си чаша вино. — Когато Джордън влезе в колежа и започна почасова работа на две места, почти не го виждахме тук. Връщаше се само през лятото и работеше в автосервиз „Тони“. Беше доста добър монтьор. Понякога излизаше с Флин и Брад. Четири години по-късно завърши и още докато беше на едногодишна специализация, няколко от разказите му бяха публикувани. После се върна. — Тя отново въздъхна. — Господи, веднъж погледите ни се срещнаха и сякаш се задейства бомба, която щеше да експлодира. Помислих си: „Какво става? Това е приятелчето ми Джордън. Не бива да развалям едно дългогодишно приятелство“. — Засмя се и отпи нова глътка. — По-късно той ми каза, че и неговата реакция е била същата: „Господи, почакай, това е малката сестричка на Флин. Долу ръцете“. Два месеца задържахме тази експлозия. Или се заяждахме, или се държахме много учтиво.

— И после? — подкани я Малъри, когато замълча.

— Една вечер той намина да се види с Флин, но Флин имаше среща с момиче. Родителите ни не бяха вкъщи. Двамата се сборичкахме. Страстта, която се надигаше в мен, трябваше да намери отдушник. След малко се търкаляхме на килима в хола. Не можехме да се наситим. Никога друг път не съм изпитвала толкова... отчаяно

желание. Беше невероятно. Представяш ли си колко бяхме засрамени, когато се опомнихме и осъзнахме, че лежим голи върху красивия персийски килим на Лиз и Джо?

— Какво направихте?

— Спомням си, че отначало просто лежахме неподвижни и се гледахме право в очите. Като двама оцелели след ожесточена битка. После дълго се смяхме и отново се вкопчихме един в друг. — Дейна повдигна чашата си за тост. — Най-сетне започнахме да излизаме заедно. Бяхме неразделни. Имената ни се споменаваха като една дума независимо в какъв ред. — Едва сега осъзна колко много ѝ липсва тази близост. — Никой не ме е разсмивал така, както той. И е единственият мъж в живота ми, който ме е карал да плача. Да, за бога, обичах този негодник.

— Какво стана?

— Дребни неща, но и разтърсващи събития. Майка му почина. Не си бях представляла толкова голяма мъка. Дори когато баща ми се разболя, не ми беше толкова трудно. Твърде късно откриха болестта ѝ, рак на яйчниците. Операции, лечение, молитви, нищо не помогна. Тя просто чезнеше. Тежко е да загубиш някого — тихо промълви тя. — А да гледаш как бавно си отива, е непоносимо.

— Не мога да си го представя. — Очите на Малъри се насълзиха. — Не съм преживяла такава загуба.

— Не си спомням как съм загубила майка си. Била съм твърде малка. Но никога няма да забравя деня, в който почина госпожа Хоук. Може би тогава нещо у Джордън се е пречупило. Не зная, той не го сподели с мен. След смъртта ѝ продаде къщата заедно с всички мебели и цялата покъщнина. Скъса с мен и замина за Ню Йорк да търси слава и богатство.

— Не е било хладнокръвно зарязване — отбеляза Малъри.

— Може би. Но се почувствах жестоко наранена. Каза, че трябва да замине. Че има нужда от нещо, което не ще намери тук. За да пише, което винаги е искал да прави, трябвало да напусне Вали и да докаже себе си. Изпълни намерението си, сякаш двете години, през които бяхме заедно, не означаваха нищо за него. — Дейна пресуши чашата си. — Да върви на майната си, заедно с всичките си проклети бестселъри.

— Може би ще ти бъде неприятно да го чуеш, при това точно сега, но мисля, че изясняването на отношенията ти с него е част от загадката.

— Какви отношения?

— Дейна. — Малъри хвана и двете ѝ ръце. — Все още си влюбена в него.

Дейна се опита да отскубне ръцете си.

— Не съм. Живея живота си. Имала съм и други връзки. Имам кариера, която в момента е в задънена улица, но с книжарницата си скоро ще възкръсна от пепелта като феникс. — Замълча, усетила, че започва да говори безсмислици. — Стига толкова вино, щом ме кара да използвам изтъркани метафори. Джордън Хоук е минало — добави тя по-спокойно. — Това, че е първият мъж, когото съм обичала, не означава, че трябва да бъде и последният. Предпочитам да избода очите си с нажежено желязо, отколкото да му доставя подобно удоволствие.

— Зная. — Малъри тихо се засмя и стисна ръцете ѝ, преди да ги освободи. — Още едно доказателство, че все още го обичаш. Освен изражението и гласа ти, докато разказваше какво сте преживели заедно.

Ужасно! Как е изглеждала? Как е говорила?!

— Виното ме настройва сантиментално, което не означава, че...

— Означава каквото означава — припряно каза Малъри. — Трябва да помислиш по въпроса, Дейна. Да направиш внимателна преценка и да вземеш решение дали наистина искаш да се заемеш със задачата. Защото, независимо от всичко, той е част от живота ти и от търсенето на ключа.

— Не искам да бъде — промърмори инатливо. — Но дори да е така, ще се справя. Залогът е твърде висок, за да се откажа още преди да съм започнала.

— Това се казва дух. Трябва да се прибирам. — Малъри стана и прокара ръка по косите ѝ. — Каквито и да са чувствата и мислите ти, можеш да се довериш на мен и Зоуи. Ако ти се ще да поговориш с някого или просто се нуждаеш от компания, трябва само да ни се обадиш.

Дейна кимна и изчака приятелката ѝ да стигне до вратата.

— Мал... Когато той ме заряза, сякаш някой ме простреля право в сърцето. Едва ли има човек, който би могъл да понесе повече от една такава рана.

— Предполагам, че си права. До утре.

ТРЕТА ГЛАВА

Вероятността да открие магическия ключ в някоя от хилядите книги в библиотеката на Плезънт Вали бе нищожна, но нищо не пречеше да опита. Във всеки случай, обичаше да бъде сред купища книги. Знаеше, че щом вземе в ръце някоя от тях и отвори съзнанието си, ще чуе шепота на хората, чиито истории, обикновени или фантастични, живеят в нея. Когато държеше книга, моментално се потапяше в света ѝ и ставаше част от него.

„Вълшебни ключове и похитители на души“, помисли си Дейна. Колкото и невероятно да ѝ се струваше това, то бледнееше пред магията на думите върху страниците. „Не съм тук за развлечение“, напомни си тя, докато старателно подреждаше купчините и от време на време хвърляше поглед към бюрото си на няколко крачки. Това бе експеримент. Може би при допира до някоя от книгите щеше да почувства нещо особено. Изтръпване или затопляне... Кой знае? Но прерови целия раздел за митология и надеждите ѝ се оказаха напразни.

Вместо да се откаже, Дейна се премести до раздела за древни цивилизации. „Миналото“, каза си тя. Легендата за трите дъщери бе възникнала в древността, както и всички други, нали? Дълго препоредва разместени книги. Знаеше, че едва ли ще открие нещо между страниците, когато разгърне тома за Британските острови, но изведнъж той се озова в ръката ѝ и попадна на статии за каменни кръгове сред брулени от вятър мочурища под кръгла луна. В съзнанието ѝ зазвучаха песни на друиди и монотонно тананикаме, което сякаш бе дъхът на боговете.

— За бога, Дейна. Не знаех, че днес почиваш.

Дейна инстинктивно стисна зъби и отмести поглед от книгата към усмихнатото лице на Санди.

— Не почивам. Подреждам книгите.

— Така ли? — Сините очи се отвориха по-широко и златистите мигли над тях затрептяха. — Стори ми се, че четеш. Предположих, че

си дошла в свободното си време, за да търсиш информация. Напоследък доста се ровиш в книгите, а? Докторат ли ще защитаваш?

С енергично движение, Дейна върна тома на мястото му. „Би било забавно — помисли си тя — да грабна голямата сребърна ножица от шкафа и да отрежа тази подскачаща конска опашка.“ Със сигурност тогава зъбатата усмивка щеше да изчезне от лицето на Санди.

— Вече получи повишение и увеличение на заплатата, Санди. Какъв е проблемът ти?

— Проблем? Нямам проблем. Всички знаем какво е наказанието за четене в работно време. Сигурно просто ми се е сторило, че четеш, вместо да седиш на бюрото си.

— Не съм се отклонила от задълженията си. — „Стига толкова. Търпението ми има граници“, каза си Дейна. — А ти пренебрегваш своите, за да се навърташ около мен, да дебнеш иззад етажерките какво правя и да подслушваш разговорите ми с клиенти.

Усмивката на Санди стана още по-самодоволна.

— Определено не съм подслушвала.

— Шибани глупости — възрази Дейна с любезен тон, който накара другата да ококори ярките си сини очи. — Вече седмици наред вървиш по петите ми. Теб те повишиха, а моето работно време беше намалено. Но не си ми нито надзирател, нито шеф, така че върви на майната си.

Макар да не изпита задоволството, което би усетила, ако бе отрязала конската ѝ опашка, Дейна се почувства като победителка, докато се оттегляше, а Санди пелтечеше зад нея. Седна на бюрото си и обслужи двама клиенти толкова учтиво, че те си тръгнаха със сияещи лица. Когато звънна телефонът, почти с напевен тон каза:

— Библиотека „Плезънт Вали“. Информация. Мога ли да ви помогна? Да, господин Фой. Вече сте станали, а? Аха. Добро хрумване. — Засмя се, докато записваше въпроса на деня. — Ще се обадя след минута.

С танцова стъпка отиде до раздела, в който бе книгата с необходимата информация, прелисти я и се върна с нея на бюрото си, за да съобщи отговора по телефона.

— Намерих го. — Дейна плъзна пръст по страницата. — Полярната чайка мигрира най-далече всяка година. Прелита по тридесет и две хиляди километра между Арктика и Антарктика. Кара

човек да се запита какво ли става в птичия ѝ мозък, нали? — Премести слушалката на другото си рамо и видя Санди да се приближава с маршова стъпка, като мажоретка. — Не, съжалявам, господин Фой, днес няма да получите награда. Полярната чайка води пред най-близкия си конкурент с три хиляди километра. Повече късмет следващия път. До утре.

Скръсти ръце и повдигна вежди срещу шефската племенница.

— Мога ли да ти бъда полезна с нещо?

— Джоан те вика горе. — Санди вирна свършения си малък нос и я изгледа надменно. — Веднага.

— Разбира се. — Дейна приглади косите си зад ушите и втренчи поглед в лицето ѝ. — Обзалагам се, че в началното училище си имала само една приятелка, мазница като теб.

Стана от стола си.

„Като споменах за началното училище — помисли си тя, докато вървеше по стълбите към административната част на библиотеката, — сякаш съм ученичка, повикана в дирекцията.“ Беше унизително за една зряла жена. Освен това се случваше толкова често, че ѝ бе писнало.

Когато застана пред вратата на Джоан, дълбоко си пое дъх и изправи гръб. Макар да се чувстваше като провинила се първокласничка, нямаше да изглежда така.

Джоан седеше зад бюрото си, облегната назад. Посивелите ѝ коси бяха повдигнати на кок, който странно ѝ подходеше. Бе облечена с тъмна жилетка върху бяла блуза, закопчана плътно под брадичката ѝ. Материята прилепваше към тялото ѝ и едва забележими гънки загатваха, че под нея има бюст. Очилата без рамки висяха на златна верижка на врата ѝ. Дейна знаеше, че обувките ѝ са с нисък ток, консервативни като прическата.

Изглеждаше старомодно и суховато и напълно се вместваше в представите за строга библиотекарка, чийто образ убива интереса на децата към книгите. На устните ѝ вече бе изписано неодобрение и Дейна очакваше срещата да бъде приятна.

— Затвори вратата, ако обичаш. Явно ти е трудно да свикнеш с новите порадки, които въведох тук.

— Да, разбира се, Санди е докладвала, че ме хвана да чета книга. Най-ужасяващото престъпление, което може да бъде извършено в обществена библиотека.

— Неуважението е един от проблемите ти, които трябва да обсъдим.

— Няма да се оправдавам, че прелистих една от книгите, докато ги подреждах. Част от задълженията ми е да се информирам за съдържанието им, за да мога да насочвам клиентите към подходящи източници. Съвестно върша работата си, Джоан, и препоръките ми от предишния директор са отлични.

— Аз не съм предишният директор.

— Права си. Шест седмици след встъпването си в длъжност ти оряза заплатата ми, както и тези на още двама дългогодишни служители, а племенницата ти получи повишение и по-високо възнаграждение.

— Бях назначена, за да измъкна тази институция от финансови затруднения, и правя именно това. Не ти дължа обяснение за административните си решения.

— Ясно. Просто не ме харесваш, както и аз теб. Но не е нужно да харесвам хората, за които работя, както и колегите си. Важното е да върша работата, за която ми се плаща.

— Длъжна си да спазваш правилата. — Джоан отвори някаква папка. — Да не водиш лични разговори по телефона. Да не използваш собствеността на библиотеката за свои цели. Да не прекарваш по двадесет минути в приятелско бърбрене с клиенти, пренебрегвайки задълженията си.

— Почакай. — В гърлото на Дейна се надигна гняв, който всеки момент щеше да бликне като гейзер. — Какво прави тя? Всеки ден пише доноси срещу мен?

Джоан затвори папката.

— Надценяваш собствената си значимост.

— О, разбирам. Не само срещу мен. Имаш личен информатор за всичко и всички в тази библиотека. — „Да — помисли си Дейна. — Търпението ми беше дотук.“ — Може би бюджетът е ограничен, но за невестулката, работеща за „Гестапо“ винаги ще се намерят пари. Ще направя услуга и на двете ни. Напускам. Имам една седмица неизползван отпуск, а до изтичането на двуседмичното ми предупреждение остава точно толкова време.

— Много добре. Оставката ти да бъде на бюрото ми до края на смяната.

— Няма да стане. Ето ти я сега. — Въздъхна дълбоко. — Аз съм по-умна, по-млада и изглеждам доста по-добре от теб. Редовните клиенти ме познават и ме харесват. Повечето от тях дори не са те виждали, а онези, които са си имали работа с теб, не те харесват. Това са част от причините да ме нарочиш. Махам се от тук, Джоан, но по своя воля. Обзалагам се, че скоро и ти ще си отидеш, но изритана от управителния съвет.

— Ако се надяваш на някакви препоръки...

— Джоан, Джоан, нима искаш на раздяла да ти кажа къде да завреш препоръките си?

Яростта ѝ не отшумя и когато изтича в съблекалнята да вземе якето и личните си вещи. Не се спря да поговори с никого от колегите си. Боеше се, че ако не си тръгне час по-скоро, или ще избухне в истеричен плач, или ще заудря с юмруци по стената. И в двата случая щеше да признае превъзходството на Джоан.

Излезе, без да хвърли поглед назад. Измина пътя до дома си с бързи крачки, отказвайки да мисли, че го извървява за последен път. Това не бе краят на живота ѝ. Просто започваше нов етап от него.

Когато почувства, че сълзи на гняв потичат от очите ѝ, извади слънчевите си очила. Нямахше да се унижава, като заплаче на проклетия тротоар. Но когато стигна до вратата на апартамента си, вече хлипаше. Отключи и щом прекрачи прага, се свлече на пода.

— Господи, какво направих?

Бе скъсала с миналото си. Нямахше работа, а докато открие книжарницата, щяха да изминат месеци. Какво я караше да мисли, че ще може да управлява собствен бизнес? Знанията и любовта към книгите не можеха да я направят добър търговец. Никога в живота си не се бе занимавала с продажби, а сега изведнъж щеше да бъде собственик на търговска фирма.

Мислеше, че е подготвена за тази стъпка, а сега, когато се изправи срещу суровата действителност, осъзна, че не е така.

Обзета от паника, Дейна се втурна към телефона.

— Зоуи? Зоуи... просто... трябва... Господи, можеш ли да дойдеш в къщата?

— Добре, Дейна. Какво има? Какво се е случило?

— Току-що... напуснах работа. Изплашена съм. Имам нужда от... Можеш ли да вземеш Малъри и да се срещнем там?

— Добре, скъпа. Дишай дълбоко. Хайде, поеми си въздух. Бавно го изпусни. Това е. Двадесет минути. Ще бъдем там след двадесет минути.

— Благодаря ти. Зоуи...

— Просто дишай. Искаш ли да те взема?

— Не. — Дейна изтри сълзите. — Не, ще се видим там.

— След двадесет минути — повтори Зоуи и затвори.

Вече бе по-спокойна, поне привидно, когато сви по алеята пред красивата къща, която бяха купили заедно с приятелките ѝ. Въпрос на седмици бе да стане официално тяхна собственост. Това щеше да бъде истинското начало на съвместното им начинание.

Зоуи и Малъри имаха страхотни идеи за пространството, цветовете и разположението. Вече разглеждаха мостри от бои за терасата и преддверието. Знаеше, че Зоуи обикаля битпазарите и търси стари вещи, които като по чудо превръща в малки съкровища.

Не че самата тя нямаше идеи. Представяше си в общи линии как трябва да изглежда нейната част от главния етаж, когато я превърне в кафене книжарница. Удобно и уютно. Може би с няколко дълбоки кресла и маси. Но не виждаше подробностите. Как би трябвало да изглеждат креслата? А масите? Имаше десетки други неща, които не бе предвидила, преди да се втурне да осъществява мечтата си за собствена книжарница. Бе принудена да признае, че не бе помислила и преди да прати Джоан по дяволите.

„Импулсивност, гордост и гняв“, каза си Дейна с въздишка. Опасна комбинация. Беше ѝ се предала и сега щеше да понесе последиците.

Слезе от колата си. Стомахът ѝ все още се бунтуваше и тя плъзна ръка по корема си, докато оглеждаше къщата. Мястото бе чудесно. Важно бе да помни това. Беше ѝ харесало още в мига, когато бе прекрачила прага със Зоуи. Дори страховитото изживяване, което бяха имали в нея по заслуга на злия враг Кейн преди по-малко от седмица, не можеше да помрачи атмосферата.

Никога не бе притежавала къща или какъвто и да е имот. Трябваше да се съсредоточи върху чувството за сила, което ѝ вдъхваше мисълта, че е собственик на една трета от истинска сграда и от земята,

върху която се намира. Не се боеше нито от отговорност, нито от работа, умствена или физическа.

Но осъзна, че се бои от провал. Седна на стъпалата към терасата и си позволи да потъне в самосъжаление. Бе толкова обсебена от него, че нямаше воля да помръдне, когато приятелките ѝ пристигнаха с колата на Малъри.

Тя слезе и я изгледа със съчувствие.

— Скапан ден, а?

— Един от най-скапаните. Благодаря ви, че дойдохте.

— Донесли сме нещо.

Махна с ръка към Зоуи и бялата кутия в ръцете ѝ.

Трогната, Дейна присви ноздри.

— На шоколад ли мирише?

— Момичета сме, нали? — Зоуи седна до нея, прегърна я с една ръка и повдигна капака на кутията. — Еклери. По един голям за всяка от нас.

Този път в очите на Дейна запариха сълзи от умиление.

— Вие сте най-добрите приятелки.

— Хапни малко и когато се почувстваш по-добре, ще ни разкажеш всичко.

Малъри седна от другата ѝ страна и раздаде салфетки.

Дейна започна да се утешава с шоколад, пандишпан и крем и след няколко хапки заговори с пълна уста.

— Тя искаше да напусна. — Намръщи се и облиза малко баварски крем от устните си. — Помежду ни възникна взаимна ненавист още от пръв поглед. Може би сме били смъртни врагове в някой предишен живот. Или съперници. Освен че ръководи библиотеката като казарма, изпитва лична антипатия към мен. Както и вярното ѝ кученце Санди.

— Зная колко е тежко, Дейна. Напълно те разбирам. — Малъри потърка рамото ѝ. — Но нали и без това възнамеряваше да напуснеш след седмица?

— Зная, зная. Исах да стане спокойно. Щях да организирам прощално парти за персонала, за да ме запомнят с добро. Освен това заплатата за последната седмица нямаше да ми бъде излишна.

— Струвало си е да я пожертваш, щом си ѝ казала право в очите какво мислиш за нея. Тя е кучка и всички я мразим — увери я Зоуи. —

Когато „Малки удоволствия“ набере скорост и за книжарницата ти се заговори в целия град, онази жена ще се опържи в собствения си сос от завист.

Дейна замислено нацупи устни.

— Разбира се. Просто се паникьосах. Винаги съм работила в библиотека. В училище, в колежа, а после и в тази. Изведнъж осъзнах, че приключвам с това и ставам собственик на книжарница. — Изтри потните си длани в коленете си. — Дори не зная как се борави с касов апарат.

— Аз ще те науча — обеща Зоуи. — Заедно ще успеем.

— Не искам да проваля всичко. Не искам да се проваля и с ключа. Просто ми се струпаха доста неща наведнъж.

Малъри й предложи парче от своя еклер.

— Хапни още малко сладко, а след това ще се заловим със сериозните планове.

— Имам още два часа на разположение, преди да се прибера — каза Зоуи. — Когато получихме ключовете, агентът на недвижими имоти каза, че можем да започнем с козметичния ремонт, ако сме готови да поемем риска от загуба на време и пари. Можем да боядисаме терасата, стига да не се страхувате, че сделката би могла да се провали.

Дейна лакомо изяде еклера.

— Добре, добре — каза тя по-въодушевено. — Да разгледаме мострите от бои.

След дълго обсъждане се спряха на морскосиньо. Съгласиха се, че с този цвят сградата ще изпъква сред околните и ще изглежда изискано.

Настроени да кроят планове, влязоха в кухнята, за да споделят идеите си за пространството и интериора.

— Не твърде провинциално — реши Зоуи и сложи ръце на кръста си. — Искаме обстановката да бъде скромна и уютна, нали? Нито много луксозна, нито простовата.

— Като в разкошна вила. — Малъри кимна, завъртя се в кръг и се опита да си я представи. — Мисля, че бледозеленият цвят е

подходящ за стените. А за шкафове — слонова кост. Дейна, ти най-често ще ползваш това помещение.

— Продължавайте. — Дейна махна с ръка. — Вие разбирате повече от интериор.

— Какво ще кажете плотовете да бъдат в розово? Не твърде крещящо, но наситено. И да украсим стаята с произведения на изкуството от галерията. Можем да добавим и някои от нещата, които Зоуи смята да ползва в салона си. Средства за ароматерапия, свещи. И кътче, което да напомня за кухнята на Дейна.

— Пълно с вредна храна?

Малъри хвърли поглед към нея и се засмя.

— Не. С книги. Ще поръчаме етажерка и ще подредим на нея книги, статуетки от моята галерия и козметични продукти от салона. Луксозни кремове за ръце и сапуни. Нека общото пространство да съчетава елементи от трите дейности.

— Чудесна идея. — Най-сетне тя въздъхна с облекчение. — Вече се чувствам по-добре.

— Ще стане страхотно. — Зоуи плъзна ръка около талията ѝ. — Можеш да държиш кутии с ароматни чайове на плота.

— Не е зле да сложим маса — замислено каза Дейна. — Може би кръгла, с няколко стола. Добре, да запишем на какви бои се спираме засега и да видим дали ще изберем и други. Ще отскоча до „Хоуммейкърс“ да ги купя.

— Мисля, че разпродажбата е следващата седмица — намеси се Зоуи.

— Така ли? — Трапчинките на Дейна затрептяха. — Е, случайно имам връзки в „Хоуммейкърс“. Ще се обадя на Брад и ще ги получим с отстъпка още днес.

Полезно бе човек да има цел дори ако тя е да се добере до няколко кутии боя. Библиотеката и годините, които бе прекарала там, бяха минало, а настоящето ѝ бе изграждането на „Малки удоволствия“. Що се отнася до бъдещето, откъде би могла да знае какво я очаква? Но възнамеряваше да помисли и да потърси връзка с местонахождението на ключа.

Не бе трудно да измоли от Брад тридесетпроцентно намаление. Докато вървеше през огромното хале на „Хоуммейкърс“, Дейна се запита какво друго би могла да избере, възползвайки се от благоразположението на стария си приятел.

Четки и валяци, разбира се. Може би трябва да изпробват новите бояджийски помпи. Разгледа една от тях и прилекна, за да прочете упътването. Едва ли бе твърде трудно. Със сигурност щеше да стане по-бързо и с по-малко усилия, отколкото по старомодния начин.

— Това не е за теб, освен ако си решила да ставаш професионална бояджийка.

„Джордън Хоук“, помисли си тя и на лицето ѝ се появи гневна гримаса. Явно неприятните изживявания за този ден не бяха свършили.

— Да не би Брад да се е смилил над теб и да те е назначил на работа? — попита, без да вдигне поглед. — Кога ще облечеш дънкова униформа с избродирана къщичка на джоба? Бях в офиса му, когато се обади да му се умилкваш за отстъпка. Помоли ме да сляза и да ти помогна, защото тъкмо когато се канеше да дойде, го потърсиха по телефона.

Дейна настръхна.

— Нямам нужда от помощ, за да избира боя.

— Имаш, ако сериозно мислиш да купиш тази помпа.

— Просто гледах. — Нацупи устни и посочи с пръст към машината. — Освен това какво разбираш ти?

— Обзалагам се, че ако кажа още нещо, ще я купиш само за да ми направиш напук.

— Изкушението е голямо, но ще устоя — сопна се тя.

Джордън протегна ръка, обхвана лакътя ѝ и ѝ помогна да се изправи.

— Явно са ти се струпали доста неща за един ден. Чух, че си напуснала работа.

В очите му нямаше злорадство, а искрено съчувствие.

— Да не би Санди да докладва и на теб?

— Съжалявам, не познавам човек с такова име. — Нехайно потърка ръката ѝ. И двамата помнеха този жест и изведнъж се отдръпнаха един от друг. — Мълвата се разнася, Дългучке. Знаеш как е във Вали.

— Да, зная. Изненадана съм, че все още си спомняш.

— Спомням си доста неща. Едно от тях е колко много обичаш работата си.

— Не искам да се държиш мило с мен. — Рязко се обърна и втренчи поглед в помпата. — От това ми става още по-тежко.

Джордън знаеше, че тя ще се почувства по-добре, ако е ядосана или заета, и кимна.

— Добре. Какво ще кажеш да ти помогна да спечелиш още малко от приятелството си със собственика? Винаги е забавно да одереш кожата на Брад. После ме обиждай колкото искаш. Това винаги подобрява настроението ти.

— Да, така е. — Дейна леко се намръщи и побутна помпата с върха на обувката си. — Не изглежда толкова трудна за използване.

— Нека ти покажа и други неща.

— Защо не стоиш у Флин да убиваш времето си с изрязване на картинки?

— Е, вече си по-добре.

— Не мога да отрека.

— Ето тук има система от автоматично въртящи се валяци — започна той и посочи машинките, които Брад бе препоръчал. — Малки са, лесни за ползване и ефективни.

— Откъде знаеш?

— Собственикът употреби точно тези думи, когато ми каза да ти ги покажа. Лично аз съм боядисвал стая само по старомодния начин, при това преди... — Замълча за миг. — Много време.

Дейна помнеше. Бе боядисал спалнята на майка си при първия ѝ престой в болница. Беше му помагала и бе поддържала настроението му. Бяха избрали нежен син цвят, за да придадат на стаята свеж облик.

След по-малко от три месеца госпожа Хоук бе починала.

— Тя я харесваше — промълви Дейна. — Беше истински трогната, че си направил това за нея.

— Да. — Споменът бе твърде мъчителен и Джордън смени темата. — Е, Брад има цял списък от продукти и приспособления, които могат да направят един ремонт по-приятен.

— Добре. Да го оберем.

Дейна трябваше да признае, че благодарение на неговата компания разходката из магазина бе забавна. Неизбежно бе да си

припомни някогашното им приятелство, както и двете години на интимна близост.

— Това ли е цветът? — Джордън потърка брадичката си, докато четеше списъка ѝ. — Морскосиньо? Що за цвят сте избрали?

— Леко зеленикав. — Подаде му мострата. — Виждаш ли? Какво лошо има в него?

— Не съм казал, че не ми харесва. Просто не мога да си го представя в книжарница.

— Не е само за книжарницата ми, а... По дяволите. — Дейна разгледа мострата под различен ъгъл. Кръстоса поглед, но все още не си представяше стените на своята част. — Малъри го избра. Предложих бяло, но и двете със Зоуи бяха против.

— Бялото винаги е подходящо.

Тя въздъхна дълбоко.

— Казаха, че разсъждавам като мъж. Мъжете не разбирали от цветове и се страхували да избират.

— Не е така.

— В какъв цвят е холът ти в Ню Йорк?

— Това няма нищо общо — отвърна той с празен поглед.

— Не мисля. Не зная защо, но не мисля така. Съгласих се за този синьо-зеленикав цвят. Става дума за някаква боя, а не за съдбоносно решение. Малъри каза да си го представя в съчетание с „Брайс Каньон“ и слонова кост.

— Кафяво и жълто? Скъпа, струва ми се ужасно грозна комбинация.

— Не, „Каньон“ е нещо като тъмно бордо. Между розово и кафеникавочервено.

— Розово, кафеникавочервено — повтори той с усмивка. — Страхотно описание.

— Стига. Слонова кост е почти бяло. — Дейна разтвори мострите, избрани от Зоуи и Малъри като ветрило. — Всъщност... не зная. И аз малко се страхувам да подберам цветове.

— Ти определено не си мъж.

— Слава богу, че не съм. Мал се спря на цвят „Медна пита“, а Зоуи на „Бегония“. Не зная защо се нарича така. Бегониите са розови и бели, а това е по-скоро виолетово. — Притисна пръсти към дясното си

слепоочие. — От толкова цветове ме заболя главата. Както и да е, Зоуи вече е изчислила квадратурата и количествата. Къде е списъкът ми?

Джордън ѝ го подаде.

— Брад се чуди защо Зоуи не е дошла с теб.

— Мм? А, трябваше да се прибере заради Саймън. — Дейна прегледа списъка и започна да пресмята, но изведнъж вдигна поглед. — Защо?

— Какво?

— Защо се чуди?

— Как мислиш? — Той надникна над рамото ѝ и бе изненадан, когато обърна листа и видя, че е изписан и от другата страна. — Господи, ще ти трябва цял склад. Брад сякаш се върна в ученическите ни години и ме помоли да те попитам дали Зоуи се интересува от него.

— Не, не е разпитвала, но с удоволствие ще ѝ предам бележка в междучасието.

— Ще му кажа.

Натовариха боите и пособията на количка. Дейна благослови Брад на касата, щом разбра каква отстъпка получава от общата стойност. Но едва когато излязоха, осъзна пред каква дилема е изправена.

— Как да сместя всичко това в колата си?

— Ще го разпределим в моята и в твоята.

— Защо не ме предупреди, че купувам повече, отколкото мога да побера в багажника?

— Защото ти беше забавно. Къде ще ги складираш?

— Господи. — Дейна смутено зарови пръсти в косите си. — Не помислих за това. Увлякох се.

За Джордън бе удоволствие да я гледа как се забавлява, забравила, че го мрази.

— Ще трябва да занеса всичко у дома, изобщо не ми хрумна да проверя дали можем да задържим ключовете и да го складираме в къщата. Иначе къде бих могла да го сложа?

— У Флин има предостатъчно място.

— Да — въздъхна тя. — Прав си. Мисля, че там е най-добре. Няма да има нищо против, защото, когато Малъри примигне срещу него, просто ще се разтопи.

Натовариха покупките в двете коли и потеглиха към дома на Флин. Като по чудо бяха прекарали цял час заедно, без да се скарат. Държането му бе поносимо, което се случваше рядко. Дейна също не се бе дърлила като глупачка, а това бе също толкова необичайно в компанията на Джордън. Може би за известно време биха могли да съществуват в мир и дори да си сътрудничат. Както твърдяха всички, той бе част от търсенето на ключовете и имаше нужда от него. Освен това притежаваше проникателен ум и богато въображение. Възможно бе участието му наистина да не бъде пречка, а да се окаже полезно.

Когато пристигнаха, бе принудена да признае, че е доволна да има на разположение помощник, готов да пренесе десетки кутии с боя и куп инструменти.

— В трапезарията — каза Дейна, задъхана от усилие. — Малъри има големи планове.

— Както винаги. Тя го прави щастлив.

— Безспорно. — Джордън се отпрати навън за още багаж. — Лили сериозно нарани егото му — добави той, имайки предвид бившата годеница на Флин.

— Не само това. — Дейна грабна кутия с валяци, четки и лъскави метални съдове. — Дълбоко засегна чувствата му. Когато някой те изостави и избяга, боли.

— Беше най-доброто, което би могло да му се случи.

— Въпросът не е в това. — У нея се надигнаха негодувание, болка и гняв. Опита се да ги потисне и взе още кутии. — Говоря за мъката, причинена от предателството и загубата.

Той остана мълчалив, докато внасяха следващата партида. Едва когато я стовариха в трапезарията, промълви:

— Не съм те зарязал.

Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

— Не всичко, което казвам, е свързано с теб.

— Трябваше да замина — продължи Джордън. — Ти трябваше да останеш. Още не беше завършила колежа, за бога.

— Това не беше пречка да ме вкараш в леглото си.

— Права си, не беше. Нищо не можеше да ме спре. Жадувах за теб, Дейна. Понякога беше толкова мъчително, че ми се струваше, че ще умра от жажда, ако не бъда с теб.

Тя се отдръпна назад и го огледа от главата до петите.

— Едва ли през всичките тези години си стоял на сухо.

— Това не означава, че съм престанал да мисля за теб. Ти означаваше нещо за мен.

— О, върви по дяволите. — Не повиши тон, а изрече думите тихо и равнодушно, което им придаде по-голяма сила. — Означавала съм нещо? И чифт проклети обувки могат да означават нещо за теб. Аз те обичах.

Ако го бе ударила с юмрук по лицето, не би го смаяла така.

— Никога... никога не си го казвала.

— Защото очаквах ти да го кажеш пръв. Мъжете първи заговарят за чувствата си.

— Почакай. Това правило ли е? — Джордън почувства, че го обзема паника, от която му запари на гърлото. — Къде е написано?

— Просто е така, глупако. Обичах те и щях или да те чакам, или да дойда с теб. Но ти каза само: „Слушай, Дългучке, събирам си багажа и заминавам за Ню Йорк. С теб беше забавно. Ще се виждаме от време на време“.

— Не е вярно, Дейна. Не беше така.

— Почти. Никой не ме е наранявал, както ти. Няма да ти дам възможност да го направиш отново. Знаеш ли какво, Хоук? С мен щеше да станеш мъж.

Тя се завъртя на пети и излезе.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джордън бе свикнал със самотата при всякакви обстоятелства. И когато работеше, и когато мислеше за работа или почивка. Прекарваше по-голямата част от времето в уединение в апартамента си. Тогава животът, глъчката, движението и цветовете по улиците навън му се струваха като филм, който можеше да гледа или да пропусне в зависимост от настроението си. Харесваше му да наблюдава всичко това през прозореца много по-често, отколкото да бъде част от него.

В Ню Йорк бе намерил спасение. Градът го бе принудил да се бори за оцеляване и да живее като зрял човек. Не като нечий син, приятел или съученик, а разчитайки единствено на себе си. Непрекъснато го побутваше с остриите си като шипове пръсти да върви напред и през онази мъчителна първа година всеки ден му бе напомнял, че не дава пет пари дали той ще оцелее, или ще потъне.

Беше се научил да плува. Бе свикнал да живее с шума, движението и натиска, на който човек трябва да устоява. Привличаха го егоизмът и щедростта, както и стремежът на този град да докаже превъзходството си над целия останал свят. Колкото повече се учеше, наблюдаваше и свикваше, толкова по-ясно осъзнаваше, че дълбоко в сърцето си остава момче от провинцията. Винаги щеше да бъде благодарен на Ню Йорк.

Когато бе погълнат от работата си, Джордън се вглъбяваше в своя свят. Не в онзи отвъд прозорците, а в света на собственото си съзнание. Той не бе като филм, бе по-истински от самия живот, от който напълно се откъсваше за часове.

Беше се научил да долавя разликата между тези два свята и да цени красотата на всеки от тях така, както не би могъл, ако не бе скъсал нишките на сигурността и не се бе втурнал с главата напред към неизвестното.

Писането не се бе превърнало в рутина, а продължаваше да му носи изненади. Винаги се удивляваше колко е забавно; още щом се заловеше с нещо ново. Както и колко трудно може да бъде. Сякаш бе

отчаяно влюбен в капризна красавица, която често мени настроенията си. Всеки миг го изпълваше с наслада. Благодарение на писането бе успял да превъзмогне скръбта след загубата на майка си. То му бе дало цел, насока и стремеж да се измъкне от калта. Беше му донесло радост, огорчения и огромно лично удовлетворение. Освен това му бе осигурило финансова стабилност, каквато никога не бе имал и не бе очаквал да получи.

Едва ли някой от хората, които твърдяха, че парите не са важни, знаеше какво е да броиш монетите, паднали между възглавниците на дивана.

Сега бе сам с ехото от думите на Дейна, но уединението не му носеше наслада и не можеше да се вгълби в работа.

„Човек никога не е така самотен — помисли си той, — както когато е заобиколен от миналото.“

Нямаше смисъл да излиза на разходка. Твърде много познати щяха да го спрат и заговорят. Щяха да задават въпроси, да изразяват мнения. Във Вали не можеше да стане незабележим като в Ню Йорк. Това бе една от причините да избяга от родния си град. Както и една от причините да се върне.

Реши да се качи в колата си и да се откъсне от мястото, където думите все още ехтяха от стените.

„Аз те обичах.“

Господи! Как е могъл да не го разбере? Нима бе толкова непроницателен... Или тя умело е прикривала чувствата си?

Седна зад волана на своя тъндърбърд и пришпори двигателя. Обичаше скоростта. Често фучеше по пътищата без ясна посока. Усили компактдиск плейъра до край. Не го бе грижа, че от колата гърми музика. Китарата на Клептън накара кожата му да настръхне, докато се отдалечаваше от града.

Знаеше, че преди години бе наранил Дейна. Но досега се бе заблуждавал, че е било само малък удар по егото ѝ. Знаеше, че му е сърдита, ясно го бе показала. Но предполагаше, че е заради засегнатата ѝ гордост. Ако бе разбрал, че тя го обича, щеше да намери по-тактичен начин да се разделят, нали?

Искаше му се да вярва. Бяха приятели. Дори когато бяха обсебени един от друг, си бяха останали такива. Никога съзнателно не би накарал приятел да страда. Той не бе за нея, в това бе проблемът. В

онзи период от живота си не бе подходящ партньор за никого. За нея бе по-добре, че бе сложил край на връзката им. Отправи се към възвишенията и пое нагоре по стръмния, криволичещ път.

Тя го бе обичала. Сега не можеше да направи почти нищо, а не бе сигурен дали и навремето би могъл. Тогава не бе готов за *голямата* любов. Гледаше на нея като на нещо загадъчно и непознато, за което не смееше дори да мисли.

По дяволите, когато бе с Дейна, не бе в състояние да мисли за каквото и да било. Щом я бе зърнал при първото си завръщане от колежа, изведнъж бе завладяла съзнанието му. Това го бе ужасило.

Сега споменът за онази среща го накара да се усмихне. Първата му реакция бе шок и непреодолимо чувство за вина, защото бе започнал да фантазира за сестрата на най-близкия си приятел. Бе изплашен, омагьосан и напълно заслепен. От високата Дейна Стийл с прелестно тяло. От хапливия ѝ език, гръмогласния ѝ смях, вечно търсещия ѝ ум и огнения ѝ темперамент. Всичко в нея го привличаше.

Проклет да е, ако все още не бе така.

Когато бе пристигнал у Флин и тя бе застанала срещу него с гневно святкащи очи, изведнъж го бе обзело неудържимо желание. Откровената ѝ ненавист го измъчваше.

Ако успееш да възстановят приятелството си, да открият онова, което винаги ги бе свързвало, може би отношенията им отново щяха да прераснат в нещо повече. В какво, не би могъл да каже. Но искаше Дейна да се върне в живота му. Не можеше да отрече, че би се радвал да се върне и в леглото му.

В магазина бяха направили първата крачка към подновяване на приятелството си. Известно време се бяха държали непринудено, сякаш годините се бяха стопили. Но, разбира се, тези години съществуваха. При спомена за тях изведнъж се бяха озовали в задънена улица.

„Вече имам мисия“, реши Джордън. Трябваше да намери начин да я спечели отново — като приятелка или като любовница. Щяха да решат кое е най-добро и за двамата. Търсенето на ключа му даваше възможност, от която възнамеряваше да се възползва.

Когато осъзна, че се движи към „Уориърс Пийк“, спря в една отбивка. Спомни си как някога се бе катерил по каменната ограда с Брад и Флин. Разпъваха палатка в гората и изпиваха каса бира, с която

винаги успяваха да се снабдят, въпреки забраната да се продава алкохол на малолетни. Тогава къщата бе необитавана, пуста и страховита. Идеалното място за приключения за три момчета, отмъкнали по няколко бири.

Слезе от колата и в съзнанието му изплува кръглата луна, високо в нощното небе. Отново усети лекия вятър, от който листата шумоляха, като че ли шепнеха. Всичко това бе толкова ясно, сякаш все още бе пред очите му. „Може би дори по-ясно“, каза си той на шега. Бе по-зрял и напълно трезвен. Трябваше да признае, че и фантазията му добавя нещо към спомена.

Често си представяше къщата — забулена в мъгла, а луната съвършено кръгла и бяла, като изрязан диск в катраненочерния небосвод. Звездите наподобяваха дупчици от стрели. Отекваше зловец вик на бухал, а преследваната плячка изшумоляваше сред високите треви. В далечината звучеше ехо от кучешки лай.

Бе включил тези елементи в описанието на къщата и нощта, което бе използвал в първата си книга. Но във „Фантом в замъка“ имаше един образ, който не бе плод на въображението му. Защото наистина го бе видял.

Дори сега, когато бе преминал тридесетте и момчешката наивност бе изчезнала, продължаваше да вярва. Тя вървеше по парапета под ярката лунна светлина, плъзгаше се между сенките и светлината като призрак, с развети назад коси и пелерина. Бе господарка на нощта. И сега бе убеден в това. Сливаше се с нощта.

Беше го погледнала. Спомни си силуета ѝ, докато пристъпваше към железните порти и се взираше през тях в каменното здание на върха. Не бе успял да види лицето ѝ, но знаеше, че гледа право към него. Тогава бе усетил прилив на сила, като удар, предназначен за събуждане, а не за да причини болка. Умът му изведнъж бе станал съвършено бистър и нито бирата, нито младостта му и дори изумлението бяха намалили тръпката. Тя го гледаше, сякаш го познава. Сега, когато плъзна поглед по парапета, Джордън отново си спомни.

Флин и Брад не бяха я видели. Когато се бе опомнил и ги бе повикал, вече бе изчезнала. Естествено, случката ги бе изплашила. Както всяка зловеща история за призраци.

След години, когато бе написал книгата си, той я бе нарекъл „призрак“, но и тогава, и сега знаеше, че е жива колкото него.

— Която и да си — прошепна Джордън. — Благодаря ти, че ми помогна да успея.

Застана там, с ръце в джобовете, втренчил поглед през решетките. Къщата бе част от миналото му и странно защо му се струваше, че ще бъде и част от бъдещето му. Беше му хрумвало да проучи дали се продава няколко дни преди Флин да го попита за портрета на младия крал Артур. Преди пет години импулсивно бе решил да купи картината от галерията, в която бе работила Малъри, но тогава не се бе запознал с нея. Това платно се бе оказало важно парче от пъзела, както и портретът на трите дъщери, който бе в къщата, и другият, купен от Брад. Бяха открили, че и трите са нарисувани от Роуина преди векове.

Ню Йорк, неговото настояще, бе изиграл ролята си в живота му. Вече бе готов за промяна. За завръщане у дома. Обаждането на Флин го бе улеснило доста. Имаше възможност да се върне за кратко, да опипа почвата и да прецени чувствата си. Веднага щом бе зърнал Апалачите, се бе убедил, че се нуждае от този пейзаж. Щеше да изненада всички с решението си да се установи тук завинаги.

Възвишенията го привличаха. Ярките им багри през есента, буйната зеленина през лятото. Искаше да ги види сковани от скреж, застинали и величествени, или скрити зад воал от нежна мъгла в началото на пролетта.

Привличаше го и Вали с красивите си улички и туристите. Познатите лица, които помнеше от детството си, апетитният мирис от барбекютата в задните дворове и местните клюки.

Искаше да бъде с приятелите си. В тяхната компания се чувстваше спокоен и щастлив. Пица в картонени чинийки, бира на терасата и стари вицове, на които никой друг не би се смял както приятел от детството.

Все още не се бе отказал от проклетата къща. Когато осъзна това, Джордън леко се усмихна. Искаше я така силно, както по времето, когато бе шестнадесетгодишен мечтател и пред него имаше цели неизследвани светове.

Е, щеше да се повърти тук. Бе по-търпелив, отколкото на шестнадесет години. Щеше да разбере какво възнамеряват да правят с нея Роуина и Пит, преди да заминат за своя свят. Където и да бе той. Може би къщата наистина бе неговото минало и бъдеще.

Припомни си откъси от напътствията на Роуина. Той бе част от миналото на Дейна, както и от настоящето ѝ, независимо дали ѝ харесва или не. Доста вероятно бе по един или друг начин да стане част и от нейното бъдеще. Но какво общо имаха той и този замък с търсенето на ключа? Може би се самозаблуждаваше, че е свързан с нейното изпитание.

— Може би — прошепна Джордън на себе си. — Но точно в този момент не виждам нищо нередно в намеренията си.

Хвърли последен поглед към къщата и тръгна обратно към колата си. Щеше да се върне у Флин и да прекара известно време в размисъл. После щеше да сподели изводите си с Дейна, независимо дали тя желае да ги чуе или не.

Брадли Вейн кроеше свои планове. Зоуи бе истинска загадка за него. В един момент раздразнителна и заядлива, а в следващия безкрайно любезна. Сякаш почукваше на вратата ѝ, и тя леко се откrehваше, но миг след като го лъхне приятна топлина, се затръшваше пред лицето му и студена струя въздух го блъсваше назад.

Никоя жена не го бе намразвала още при първата им среща. Не можеше да се примири, че се случи именно с онази, към която изпитва непреодолимо влечение. Лицето ѝ не излизаше от мислите му, откакто преди три години го бе видял за първи път на картината „След магията“, която веднага бе купил. Беше се оказала творение на Роуина, част от серията портрети на трите дъщери от легендата.

Богинята, която от три хиляди години спеше в стъклен ковчег, имаше нейното лице. Колкото и нелепо да му се струваше, Брад се бе влюбил от пръв поглед в жената от тази картина.

В реалността тя бе доста костелив орех, но семейство Вейн се славеха със своята упоритост и решимост на всяка цена да постигат своето. Ако този следобед бе дошла в магазина, Брад щеше да промени графика си и да ѝ покаже всичко. Така би му се удала възможност да прекара известно време с нея, да се държи приятелски и да ѝ бъде полезен.

Когато колата ѝ се бе повредила, а той случайно бе минал със своята и бе предложил да я откара, бе видял в това удобен случай. Но вместо благодарност си бе навлякъл гнева ѝ, като не бе одобрил идеята

й да се опита да я поправи, облечена с официална рокля. Разбираемо е защо бе отказал и самият той да пипне двигателя.

Бе предложил да повика монтьор, нали? Споменът за това отново го изпълни с негодувание. Десет минути бе спорил с нея и се бе опитвал да я убеди, че каквото и да направи сама, и двамата ще закъснеят за вечерята. Най-сетне с неохота се бе качила в неговата кола и през целия път се бе държала хладно и надменно.

Тази жена го влудяваше.

— Поболял си се, Вейн — промърмори той на себе си, докато свиваше по нейната улица.

Малката й къща се намираще в дъното на двора, отвъд грижливо поддържана тревна площ. Бе засадила цветя от слънчевата лява страна. Къщата бе боядисана в яркожълто със снежнобяла дограма. Отпред бе подпрян червен детски велосипед, което му напомни, че Зоуи има син, с когото все още не се е запознал.

Брад паркира мерцедеса си зад старото й комби. Извади от багажника подаръка, с който се надяваше да спечели благодарноположението й. Дотъркаля го до входната врата и нервно зарови пръсти в косите си. Никоя друга жена не го бе карала да се смущава. Ядосан на себе си, силно почука.

Отвори момчето и за втори път в живота си Брад бе покорен от едно лице. Изглеждаше досущ като майка си, с тъмни коси, жълтеникави очи и красиви, ясно изразени черти. Косите му бяха разрошени, а погледът — хладен и подозрителен, но това не помрачаваше екзотичната му красота.

Брад имаше много племенници и малки братовчеди и веднага успя да определи възрастта му, осем-девет години. „Още десет — помисли си той — и връстничките му ще тичат след него.“

— Саймън, нали? — каза мъжът с усмивка, която би трябвало да убеди малкия човек в добрите му намерения. — Аз съм Брад Вейн, приятел на майка ти. — „Ще ми се да бях“. — Тя тук ли е?

— Да, тук е. — Момчето го огледа от главата до петите само за миг, но той имаше чувството, че е подложен на подробно проучване и все още не е спечелил симпатиите на комисията. — Трябва да почакате отвън, защото не ми е позволено да пускам хора, които не познавам.

Вратата се затвори под носа му. „Каквато майката, такъв и синът“, помисли си той и чу момчето да вика:

— Мамо! Търси те един човек. Прилича на адвокат или нещо подобно.

— Господи — промълви Брад и вдигна поглед към небето.

След няколко мига вратата отново се отвори. Отначало лицето на Зоуи издаде озадачение, след това изненада и накрая леко раздразнение.

— А, ти ли си? Хм... с какво мога да ти бъда полезна?

„За начало би могла да ми позволиш да плъзна устни по шията ти“, помисли си Брад, но все още чаровно усмихнат, каза:

— Днес следобед Дейна дойде в магазина да избере материали.

— Да, знай. — Зоуи пхна единия край на кърпата за съдове в колана на джинсите си и я остави да виси на хълбока ѝ. — Забравила ли е нещо?

— Не точно. Просто ми хрумна, че това би могло да ви свърши работа.

Повдигна подаръка, който бе подпрял на стената, и изпита задоволство, когато я видя да примигва изненадано миг преди да избухне в смях.

Хареса му смехът ѝ, изразът на лицето и очите ѝ.

— Донесъл си ми стълба?

— Важно съоръжение при всеки ремонт на дом или офис.

— Разбира се. Имам такава. — Явно осъзнала, че проявява неблагодарност, тя се изчерви и побърза да добави: — Но е... стара. Още една със сигурност ще ни бъде от полза. Чудесно е, че си се сетил.

— „Хоуммейкърс“ искрено ви желае успех в бизнеса. Къде да я сложа?

— О... — Зоуи хвърли поглед назад и въздъхна. — Внеси я вътре. После ще реша къде да я държа.

Пристъпи заднишком и се блъсна в момчето, което нервничеше зад гърба ѝ.

— Саймън. Това е господин Вейн. Стар приятел на Флин.

— Каза, че е твой приятел.

— Работя по въпроса. — Брад внесе стълбата в къщата. — Здравсти, Саймън. Как е?

— Добре е. Защо си облечен с костюм, щом се занимаваш с разнасяне на стълби?

— Саймън.

— Добър въпрос. — Брад не обърна внимание на забележката ѝ и отговори на момчето: — Днес имах две важни срещи. С костюм изглеждам по-страшен.

— Мразя костюми. Мама ме накара да облека един миналата година за сватбата на леля Джолийн. И вратовръзка. Много помпозно.

— Благодаря за този репортаж от света на модата.

Зоуи обви ръка около врата му и го накара да се засмее. Когато ги видя да се усмихват един на друг, Брад бе очарован.

— Домашните?

— Написах ги. Време е за видеоигри.

— Двадесет минути.

— Четиридесет и пет.

— Тридесет.

— Супер!

Саймън се освободи и хукна към телевизора.

Сега, когато ръцете ѝ вече не бяха заети с момчето, Зоуи не знаеше какво да прави с тях. Сложи едната на стълбата.

— Наистина е чудесна. Плексигласовите са леки и удобни за ползване.

— „Високо качество на добра цена“, това е девизът на „Хоуммейкърс“.

Изведнъж стаята се изпълни със звуците на „Болпарк“.

— Любимата му игра — промълви тя. — За него бейзболът, виртуален или истински, е по-важен от дишането. — Прочисти гърлото си, докато се чудеше какво друго да каже. — Искаш ли... нещо за пиене?

— Да. Каквото ти се намира.

— Добре. — „По дяволите.“ — Хм. Заповядай, седни. Връщам се след минута.

„Какво да правя с Брадли Вейн?“, запита се Зоуи, докато бързаше към кухнята. Беше в нейната къща. Седеше в хола ѝ с елегантния си костюм и скъпите си обувки. Час преди вечеря. Закри очите си с ръце. Нямахше нищо нередно. Това, което бе направил, бе много мило и тя щеше да му се отплати, като му поднесе питие и си побъбри с него няколко минути.

Не знаеше какво да говори в негово присъствие. Не разбираше мъжете като него. Собственици на завидно състояние, които обикалят света, за да трупат нови капитали. Караше я да се чувства ужасно неспокойна и смутена. Дали да му налее вино? Не, бе дошъл с колата си, а и тя нямаше добро вино. Кафе? Чай?

Господи. Отчаяно отвори хладилника. Имаше сок и мляко.

Тук Бродли Чарлз Вейн IV, наследник на една от най-богатите фамилии в Пенсилвания, пи чаша топло мляко и после продължи по пътя си.

Въздъхна и извади бутилка джинджифилов ликьор от шкафа. Избра най-красивата си чаша, провери дали не е на капки и сложи няколко бучки лед. Наля от ликьора, като се постара да достигне точно един пръст под ръба.

Оправи подгъва на памучната блуза, която бе облякла върху джинсите си, въздъхна при вида на дебелиите сиви чорапи, навити над пантофите ѝ, и се помоли да не мирише на почистващия препарат, който бе използвала, за да лъсне стойката на един чадър, купен от битпазара.

С или без костюм, той нямаше да я накара да се държи плахо в собствения си дом. Щеше да му сервира питието, да проведе любезен разговор с него, за предпочитане кратък, и да го изпрати до вратата. Не се и съмняваше, че има по-приятни занимания за вечерта, отколкото да седи в нейния хол, да пие джинджифилов ликьор и да гледа как едно деветгодишно момче играе видеоигри.

Тръгна по коридора с чашата в ръка и бе изумена, когато застана на прага. Бродли Чарлз Вейн не наблюдаваше играта на Саймън, а за нейно удивление бе седнал на пода с шикозния си костюм и играеше заедно с него.

— Два страйка, мой човек. С теб е свършено.

Саймън се засмя и зае удобна поза, готов да удари поредната топка.

— Мечтай си, хлапе. Виждаш ли моя играч на трета база? Ще спечели точка.

Зоуи се приближи към тях, но никой от двамата не я забеляза, когато топката полетя със свистене към бухалката и прозвуча звукът от удар на дърво в кожа.

— Успя, успя, успя — шепнешком занарежда Саймън. — Да, натри носа на онзи левак.

— Съотборникът му бяга към следващата база — каза Брад. — Бърз е като вятъра, лети към дома. Ето го хвърлянето... той се плъзва и...

„Браво“, поздрави виртуален глас.

— О, да. — Брад леко побутна Саймън с лакът. — Едно на нула, приятел.

— Не е зле за старец — отбеляза Саймън със смях. — Сега се подготви да понесеш унижение.

— Извинете ме. Донесох ти джинджифилов ликьор.

— Таймаут. — Брад извърна глава и й се усмихна. — Благодаря. Имаш ли нещо против да довършим мача?

— Не, разбира се. — Остави чашата на масичката и се запита какво да прави сега. — Връщам се в кухнята. Трябва да се заема с вечерята. — Когато срещна погледа му, за свой ужас се чу да изрича думите: — Можеш да останеш. Ще готвя пилешко.

— С удоволствие.

Брад се обърна отново и се приготви да продължи играта.

„Трябва да запомня — каза си той. — Никакви рози и шампанско. Ключът за сърцето на тази дама са инструментите за ремонт на дома.“

Докато Зоуи стоеше в кухнята и се чудеше как да превърне скромното пилешко в нещо по-специално за изтънчения вкус на Брад, Дейна лекуваше раненото си его с пица, която си бе поръчала за вечеря.

Не бе имала намерение да му казва. Никога. Защо да му дава повод за самодоволство? Но трябваше да признае, че не се бе държал самодоволно. Докато преглъщаше хапките със студена бира, тя си спомни, че бе реагирал, сякаш бе улучила с куршум право в десетката. Не можеше да твърди, че е изглеждал поласкан или горд от факта, че е била влюбена в него. Лицето му бе издало изумление, а после съжаление. Господи, може би това бе още по-лошо.

Намръщи се над пицата. Книгата, която бе избрала за вечерта, бе разтворена до нея, но не бе прочела дори дума. „Трябва да се справя с това“, каза си тя. Не биваше да допуска Джордън да обсеби мислите й.

Не само защото имаше предостатъчно други грижи, а и защото това не би й донесло нищо добро.

Ясно бе, че в близките няколко седмици той ще бъде в града и няма начин да избегне срещи с него, освен ако избягва и Флин и Брад. Неизбежно бе да се виждат.

Щом приемаше случилото се през последния месец и всичко, което бе научила, трябваше да се примири и че е било писано Джордън да се върне. Той бе част от цялата история. И можеше да бъде дяволски полезен. Имаше пъргав ум, който бързо отсява същината от подробностите. Това бе една от способностите, които го бяха направили добър писател. О, за нищо на света не би признала, че го смята за такъв. Би предпочела да отреже езика си, отколкото да изрече тези думи. Но не можеше да отрича таланта му.

Бе избрал да следва този талант пред нея и все още се чувстваше наранена. Но ако Джордън можеше да помогне за откриването на ключа, тя трябваше да потисне болката. Поне за известно време. После щеше да го измъчва колкото иска.

Поуспокоена, хапна още малко пица. Утре щеше да започне на чисто. Пред нея бе целият ден, цялата седмица и целият месец, за да направи всичко, което се изисква. Нямаше нужда да навива часовника, за да става рано за работа. Би могла да прекара целия ден по пижама, ако желае, да се рови в книги, да съставя планове и да сърфира из Мрежата за още информация. Щеше да си уговори нова сериозна среща със Зоуи и Малъри. Роботеха добре заедно. Не би било зле да започнат ремонта. Физическият труд стимулира умствената дейност.

Първият ключ в известен смисъл бе скрит в онази сграда. Разбира се, Малъри трябваше да създаде картината, за да го изтръгне от нея. Може би и вторият или най-важната следа, водеща към него, също е там. Във всеки случи това й даваше насока. Нещо солидно, за което да се залови.

Побутна пицата встрани и стана, за да позвъни първо на Малъри. След като двете решиха следващия ден да боядисват от сутринта до вечерта, тя се обади и на Зоуи.

— Здравей. Дейна е. Току-що разговарях с Мал. Утре започваме преобразяването на къщата. В девет часа. Малъри предложи в осем, но никой не може да ме измъкне от леглото толкова рано, освен ако предложи пачка пари.

— В девет ме устройва, Дейна. — Зоуи сниши гласа си до шепот.
— Брадли е тук.

— О! Е, добре, няма да те задържам. Разбирам...

— Не, не. Какво да правя с него?

— За бога, Зоуи, не зная. Какво би искала да правиш?

— Нищо — отвърна тя малко по-силно, но отново зашептя. — Не зная как стана. В хола е. Играе видео бейзбол със Саймън, облечен с костюм.

— Саймън е с костюм? — Дейна изду бузи. — Доста официално облекло за домашна обстановка.

— Престани — засмя се Зоуи. — Той е с костюм. Брадли. Дойде и донесе някаква стълба. Преди да усетя...

— Какво е донесъл? Защо е дошъл? Да ти отпуши тръбите ли? В пряк и преносен смисъл. Помисли си. Имаш страхотен шанс.

— Подари ми я... Подари я на нас трите — поправи се тя. — За ремонта. Хрумнало му, че може да ни бъде от полза.

— Много мило от негова страна. Той е сладур.

— Не в това е въпросът. Какво да направя с най-обикновено пилешко?

— Брад ти е донесъл и пиле?

— Не. — В слушалката прозвуча безпомощен, отчаян смях. — Защо да ми носи пиле?

— И аз се запитах същото.

— Имам размразени пилешки гърди за вечеря. Какво да направя с тях?

— На твоето място бих се опитала да ги сготвя. За бога, Зоуи, отпусни се. Това е нашият приятел Брад. Сложи месото в тиган, запържи ориз или картофи, каквото имаш, добави някакъв зеленчук и го сервирай. Той не е придирчив.

— Не ме заблуждавай. — Гласът ѝ отново премина в съскащ шепот. — В тази къща не се готви Cordon bleu^[1]. Дори не съм сигурна какво представлява Cordon bleu. Той носи „Одемар Пиге“. Мислиш ли, че не знам какво е „Одемар Пиге“?

„Много интригуващо“, реши Дейна, когато осъзна, че старото ѝ приятелче Брад кара разумна жена като Зоуи да се държи като пълна откачалка.

— Добре. Слушай, какво е „Одемар Пиге“? Нещо секси?

— Часовник, който струва повече от къщата ми или поне колкото нея. Все едно. — Последва дълга въздишка. — Имам чувството, че ще полудея. Глупаво е.

— Не мога да отрека.

— До утре.

Дейна имаше какво да очаква с нетърпение на сутринта. Подробният разказ на Зоуи как се е справила с пилешкото и как е минала вечерята с Брад. А сега щеше да прекара останалата част от вечерта в гореща вана, с нова книга в ръка.

---

[1] Изтънчено ястие (фр.). — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Дейна реши да превърне отпускащата вана в събитие. Това бе първият лукс, който можеше да си позволи една безработна. Би могла да го приеме като начин да отпразнува напускането си или като на търсене на утеха.

Избра масло с аромат на манго за тропическа екзотика и сипа значително количество. Запали свещи и реши, че малко бира би направила удоволствието още по-голямо. Вече гола, отскочи до кухнята да си налее чаша.

Когато се върна до ваната, прихвана косите си високо и намаза лицето си с хидратиращия крем, който Зоуи ѝ бе препоръчала, макар да го бе приела с неохота. Нямаше да ѝ навреди.

Осъзнала, че липсва един съществен елемент, отново излезе от банята, прегледа колекцията си от компактдискове и намери стар албум на Джими Бъфет. „Пълна екзотика“, каза си тя и под звуците на музика от островите с дълбока въздишка се потопи в горещата, ароматна вода.

През първите пет минути просто се наслади на топлината, уханията и пълното блаженство.

Голяма бяла топка с намръщеното лице на Джоан заподскача надолу по стръмен склон. Удряше се в камъни и по нея полепваха песъчинки, докато стигна до ръба на една скала и полетя от него с израз на ужас. Последва я руса конска опашка. Капка по капка, напрежението изтичаше от тялото на Дейна.

— Чао — промълви тя на себе си със задоволство.

Напрегна сили да попие крема от лицето си с кърпа и си напомни да сложи овлажняващ лосион, когато излезе от ваната. Хвърли поглед към пръстите на краката си с недоволна гримаса. Крайно време бе за педикюр и ярък лак, който би подхождал на една бъдеща бизнес дама.

Не можеше да не се възползва от приятелството и партньорството си с професионална козметичка.

„Готови за втори етап“, каза си тя и взе книгата от ръба на ваната. Отпи глътка бира, докато отваряше на първа страница, и след миг бе

погълната от историята.

Тропическата обстановка, романтиката и интригата бяха точно това, което ѝ бе нужно. Понесе се с думите и пред погледа ѝ се разкриха тъмносинята океанска шир и искрящият бял пясък. Почувства топлия, влажен въздух с кожата си, долови мириса на солената вода, горещината и силния аромат на лилиите на широката веранда.

Спусна се по дървените стъпала към напечения пясък. Над нея като монотонен напев отекваха викове на чайки. Усети допира на пясъчинките до босите си ходила и на ефирна коприна до коленете си. Пристъпи покрай водата, наслаждавайки се на красотата и уединението си. Можеше да отиде където пожелае или да остане там, където е. Дългите години на отговорности и работа, графици и задължения вече бяха зад гърба ѝ.

Защо си бе мислила, че тези неща са толкова важни?

Вълните напредваха към брега, подобни на дипли, поръбени с дантела, и се оттегляха обратно към сърцето на океана с въздишка. Над тях проблясваха лъскавите сребристи гръбнаци на скачащи делфини, а в далечината се виждаше нежната ивица на хоризонта. Всичко бе съвършено красиво и спокойно. Обзе я опияняващо усещане за пълна свобода и усамотение.

Дейна се запита защо се бе чувствала длъжна да работи толкова упорито и да се тревожи за настоящето и бъдещето, щом най-съкровено ѝ желание бе да бъде съвсем сама в свой собствен свят. Свят, напълно понятен за нея, който не ѝ поднасяше изненади. Би могла да го промени както желае с една-единствена мисъл.

В него нямаше болка, освен ако сама не поискаше да я изпита. Нямаше и компания, освен ако не ѝ хрумнеше да я създаде. Животът ѝ бе въртележка от цветове, движения, тишина и звуци, сякаш разгръщаше книга, която никога не ще свърши.

Ако пожелаеше да бъде с някого, приятел или любовник, бе достатъчно да си го представи. Но истината бе, че не се нуждае от никого. Хората носеха проблеми, отговорности, грижи и задоволяване на чужди потребности. Животът в уединение бе далеч по-прост.

Доволно присви устни, докато вървеше по плажната ивица, където единствените стъпки, отпечатани в пясъка, бяха нейните, към буйната гора от палмови дървета, натежали от плод.

Бе привлечена от прохладата, която знаеше, че ще намери там. Започна да усеща тревите под краката си. Между палмовите клонки проникваха слънчеви лъчи и ярките пера на птиците, които прелитаха край нея, заблестяваха като диаманти.

Откъсна един плод — манго, разбира се, и отхапа първата сочна хапка. Беше студен, почти замръзнал, както го обичаше, вместо да бъде затоплен от силното слънце. Повдигна ръце и забеляза, че кожата ѝ е гладка, със златист загар. Усмихна се, когато хвърли поглед към ноктите на краката си, оформени и лакирани в яркорозово.

„Точно това исках“, осъзна тя.

Развихри фантазията си, докато вървеше през тревна площ, и се загледа в рибките, танцуващи в шадраван с бистра синя вода. Пожела си да ги види червени като рубини и те станаха такива. Изумруденозелени. След миг желанието ѝ бе изпълнено.

Искрящите цветове във фонтана я накараха да се засмее и стреснати от гласа ѝ, в съвършено ясното небе полетяха няколко пъстри птици. Би могла да остане на това място завинаги. Промените настъпваха само по нейна прищявка. Тук никога вече нямаше да почувства болка, празнота или разочарование. Винаги всичко щеше да бъде такова, каквото желае... докато ѝ хрумне, че желае нещо различно.

Отново повдигна плода и в съзнанието ѝ се прокрадна една мисъл: „Но какво ще правя тук, ден след ден?“.

Стори ѝ се, че чува гласове, които сякаш шептят зад гърба ѝ. Лекият бриз ги заглуши, но тя се обърна. Сред буйната зелена растителност грееха цветя, а клоните на дърветата бяха отрупани с плодове, ярки и съвършено гладки. Във въздуха се носеше примамливият шепот на вълните.

Тя стоеше сама в рая, който си бе създала.

— Не.

Изрече думата на глас, като вид проверка. „Не е редно. Това не съм аз. Не е моята воля.“

Плодът падна от ръката ѝ, разцепи се пред краката ѝ и сърцето ѝ подскочи, когато видя, че в средата е гнил. Цветовете около нея бяха твърде неестествени, а повърхностите изглеждаха плоски. Като декори на сцена, сложно проектирана за безкрайна пиеса.

— Това е измама. — Около гнилия плод забръмчаха гневни оси. — Фалш!

Когато изкрещя тези думи, синьото небе изведнъж притъмня. Засвири вятър, който разлюля палмовите клони и полетяха цветя и плодове. Студ скова всичко наоколо. Тя побягна под ледените дъждовни струи, които обливаха лицето ѝ и залепваха коприната за тялото ѝ. Знаеше, че вече не е сама в този див и коварен свят, истински или фалшив.

Тичаше, докато ураганът свистеше и палмите размахваха клоните си като пипала с остриета на върха, които се опитват да достигнат ръцете и краката ѝ.

Задъхана и ужасена, излезе на плажа. Морето бе кошмарна гледка. Стени от мазна черна вода се издигаха и ненаситно разяждаха брега. Зад нея падаха палми, повалени от вятъра. Краката ѝ затънаха в белия пясък. Сякаш целият свят се сригваше. Въпреки че се бе възцарил мрак, тя усети надвисналата сянка. Остра болка я накара отново да побегне. Залитна напред, когато нещо се изтръгна от нея. Напрегна цялата си сила, цялата си воля и вече направила избора си, се хвърли в разяреното море.

Дейна изправи гръб, задъхана и разтреперана, и в гърлото ѝ се надигна писък. Седеше във ваната си, пълна със студена вода, която се разплиска над ръба. Книгата ѝ се носеше по повърхността, а от ароматните свещи бяха останали само малки локви восък.

Изпаднала в паника, тя изпълзя от ваната и за миг се сви на кълбо върху рогозката до нея. Зъбите ѝ затракаха и положи усилие да стане, за да се загърне с хавлиена кърпа. Изведнъж осъзна, че голотата прави страха ѝ още по-непоносим. Залитайки, излезе от банята и с все още разтуптяно сърце потърси халат в гардероба. Струваше ѝ се, че никога вече няма да почувства топлина.

Той я бе подвел. Кейн, злият магьосник, който се бе изправил срещу краля на боговете и бе похитил душите на дъщерите му.

„Защото са наполовина смъртни — помисли си Дейна. — Не е могъл да се примири с това. И защото иска да властва.“

Бе създал стъкленото ковчеже с три ключалки и бе изковал трите ключа, които никой бог не можеше да завърти. „Жестока шега“, каза си

тя, докато се опитваше да успокои дишането си. Грубо бе натрил носа на един бог, който бе имал неблагоприятното да се влюби в смъртна жена.

Проклятието, изречено от Кейн зад Завесата на сънищата, действаше от три хиляди години. Това означаваше, че той притежава огромна мощ. Току-що здравата я бе разтърсил, за да ѝ напомни, че я наблюдава. Беше се промъкнал в съзнанието ѝ и я бе накарал да се увлече в собствените си фантазии. Колко ли време бе прекарала в онзи нереален свят? Колко дълго бе лежала гола и безпомощна, извън тялото си?

Притисна ръце към гърдите си в отчаян опит да се стопли. Бе съвсем тъмно и тя запали лампата, обзета от страх, че може би някой дебне в мрака. Но стаята бе празна. Бе сама в дома си, както на онзи илюзорен плаж. Едва не изпищя, когато чу отчетливо почукване на входната врата. Направи опит да успокои пулса си, докато тичаше натам.

Който и да бе, щеше да я избави от самотата. Поне така мислеше, преди да зърне Джордън.

„Господи, не и той. Не точно сега.“

— Какво искаш? — сопна се тя. — Върви си. Заета съм.

Преди да затръшне вратата, той сложи ръка на касата.

— Искам да поговорим за... Какво има? — Беше бледа като призрак, а в широко отворените ѝ тъмни очи се четеше ужас. — Какво е станало?

— Нищо. Добре съм. — Отново я побиха тръпки, още по-силни. — Не искам... О, по дяволите. По-добре ти, отколкото никой. — Залитна към него. — Толкова ми е студено. Умирам от студ.

Джордън я понесе на ръце и затвори вратата зад гърба си.

— На дивана или на леглото?

— На дивана. Не мога да спра да треперя.

— Спокойно. Няма страшно. — Седна, задържа я в скута си и я зави с покривката от облегалката. — За минута ще се сгрееш. Само стой близо до мен. — Разтри гърба и раменете ѝ, а след това я притисна в прегръдката си и изчака топлината на тялото му да свърши останалото. — Защо си мокра?

— Бях във ваната. Изведнъж се озовах някъде другаде. Не знаей как се случи. — Ръката ѝ се сви в юмрук под якето му. — Онзи кучи

син влезе в ума ми. Не зная как го прави, става неусетно. Трябват ми още няколко минути да се опомня.

— Не се безпокой. Следя мисълта ти. — Докато галеше косите ѝ, неволно скъса ластика, с който бяха прихванати. Разпусна ги и прокара пръсти през тях. — Кейн е бил тук?

— Не зная. — Крайно изтощена, Дейна отпусна глава на гърдите му. Най-сетне дишаше равномерно. Вече нямаше чувството, че нещо сковава разтуптяното ѝ сърце. — Както казах, не зная как го прави. Просто исках да си почина във ваната.

За да отклони мислите ѝ от преживяното, той доближи нос до шията ѝ.

— Ухаеш страхотно. На какво?

— Манго. Стига. — Но не направи опит да се отскубне. — Както често правя, сипах масло, запалих свещи и взех книга, за да почета във ваната. Действието се развива на Карибите, затова избрах манго и диск на Бъфет.

Отклоняваше се от съществената част на разказа си, но Джордън я остави да говори.

— Седях си в горещата пенлива вода, с музиката на Бъфет, бира и книга. Романтичен трилър с много напрежение и хапливи диалози. Сцената, която четях, е разказана от името на героинята. Стои на терасата на стаята си в тропически курорт и това е мястото, където... няма значение, не е важно. — Затвори очи и се наслади на успокояващите ласки на ръката му. — Тя стои там, загледана в океана. Има вълни, бриз, чайки. Описанието е толкова въздействащо, сякаш всичко е пред очите ми. После се оказа, че не си го представям, четейки думите на страницата, а съм там, във фантазиите си. Най-страшното е, че не усещаш как става.

Нервно потърка страните си.

— Трябва да се пораздвижи. — Отметна завивката, стана и завърза по-здраво колана на халата си. — Бях на плажа. Не просто си мислех за него и си го представях, а наистина бях там. Долавях мириса на водата и цветята. На терасата имаше саксии с лилии. Дори за миг не ми се стори странно, че вървя по пясъка и усещам слънцето и полъха на вятъра, че съм боса, ноктите на краката ми са лакирани и имам тен. Бях вързала на кръста си дълъг ефирен шал. Чувствах как коприната докосва краката ми.

— Не се и съмнявам, че си изглеждала страхотно.

Хвърли поглед към Джордън и за първи път, откакто бе влязъл, трапчинките се появиха на бузите ѝ.

— Опитваш се да ме разсееш, за да не изпадна отново в паника.

— Така е. Все пак, сигурно си изглеждала страхотно.

— Разбира се. Това бяха фантазиите ми. Мой собствен тропически остров. Чудесно време, синьо море, бял пясък и уединение. Дори докато вървах по плажа, си мислех колко съм била глупава да се тревожа за отговорности и задължения. Бих могла да имам всичко и да правя каквото поискam.

— А какво искаше, Дейн?

— В онзи момент ли? Само да бъда сама и да нямам никакви грижи. Да забравя колко съм разстроена, защото злата Джоан ме манипулира и ме принуди да напусна работата, която истински обичах, и колко се страхувам от началото на второ действие на драмата „Животът на Дейна“.

— Човешко е. Напълно естествено.

— Да.

Хвърли поглед назад към него. Красавецът Джордън Хоук мълчаливо я гледаше с ярките си сини очи. Явно разбираше, че няма смисъл от банални фрази за утеха и израз на съчувствие.

— Да — повтори тя, успокоена от разбирането му, колкото от допира на ръцете му. — Тръгнах към горичка от палми и плодни дървета. Откъснах едно манго. Усетих вкуса му. — Замълча и докосна устните си. — Общо взето, разхождах се и си мислех: „Господи, това е животът“. Но не беше моят живот. Не беше това, което истински желяех.

Върна се на дивана изплашена, че краката ѝ ще се подкосят, докато разказва края.

— Когато ми хрумна тази мисъл, чух гласове. Бяха далечни, но ми се струаха познати. Казах си: „Не е реално. Всичко тук е измама“. Тогава се случи нещо ужасно. Боже мой. — Отново почувства стягане в гърдите и притисна юмруци в тях. — Мили боже.

— Спокойно. — Той хвана ръката ѝ и я задържа в своята, докато погледите им се срещнаха. — Не бързай.

— Разрази се буря. Меко казано. Когато осъзнах, че този свят е нереален, той изведнъж се превърна в истински ад. Вятър, дъжд, мрак

и студ. Господи, Джордън, толкова беше студено. Побягнах. Знаех, че трябва да се измъкна, защото всъщност не бях сама. Той бе там и вървеше по петите ми. Върнах се на плажа, но океанът беше полудял. Надигаха се черни вълни, високи двадесет метра. Паднах. Усещах го над себе си и около себе си. Студ. И болка. Ужасна, разкъсваща болка. — Гласът ѝ бе пресипнал. Едва успя да довърши. — Искаше да изтръгне душата ми. Бях готова на всичко, за да не му позволя това, и се хвърлих в морето.

— Съвземи се. Отново трепериш.

Притегли я към себе си.

— Събудих се... или се върнах, все едно. Бях във ваната и едва дишах. Водата беше съвсем изстинала. Не знаях колко време съм била там, Джордън. Не знаях колко дълго ме е държал във властта си.

— Не си била във властта му — увери я Джордън, когато тя поклати глава. Леко я отпусна назад, за да види лицето ѝ. — Имал е власт над теб само отчасти. Не може да те завладее изцяло, защото е неспособен да види цялата ти същност. Фантазия, както каза самата ти. Силата му е само в това. Не може да те потопи в нея толкова дълбоко, че умът ти да не може да изплува и да задава въпроси. И да прозре какво става.

— Може би си прав. Но със сигурност познава страховете ми. Никога не съм била толкова уплашена.

— Когато преодолееш уплахата и на нейно място се пробуди гняв, ще се почувстваш по-добре.

— Да, може би си прав. Трябва да пийна нещо — реши тя и се отдръпна от него.

— Вода ли искаш?

Усмивката ѝ го убеди, че ще се върне бързо.

— Ще допия бирата си. — Стана и изглежда се поколеба. — Ти искаш ли?

Загледан в нея, той докосна китката си, сякаш за да провери пулса.

— Да.

Хареса му одобрителният ѝ смях, преди да се отдалечи. Беше нормален, нещо обичайно за Дейна, за разлика от държането ѝ преди малко.

Ако не бе наминал... „Добре че наминах“, каза си той. Беше тук и тя не бе сама. И вече бе превъзмогнала ужаса.

Изправи се и за първи път успя да огледа апартамента й. „Това е истинската Дейна — помисли си Джордън. — Ярки цветове, удобни мебели и книги.“

Тръгна след нея и се облегна на стената. „Още книги“, забеляза той. Кой друг, освен Дейна би държал томове на Ницше в кухнята си?

— За първи път съм в апартамента ти.

С гръб към него, тя отвори две бири.

— И този път нямаше да влезеш, ако не бях разтърсена.

— Харесва ми, въпреки че не съм добре дошъл тук. Подхожда ти, Дългучке. Предполагам, че затова не би се съгласила да се преместиш у Флин за известно време. Аз мога да пренеса нещата си у Брад, ако това е проблемът.

Дейна бавно се обърна.

— Заради истерията ми преди малко ли си толкова загрижен?

— Загрижен съм, защото искам да се чувстваш в безопасност. Да бъдеш в безопасност.

— Няма нужда да се местиш.

— Държа на теб. — Джордън се раздвижи и препречи пътя й, преди да мине през вратата. На лицето му внезапно се изписа гняв, който също така внезапно изчезна. Къде се бе крило това? И как бе успял толкова бързо да го прикрие отново? — Наистина, Дейна. Само за миг забрави за начина, по който се разделихме. Истински държахме един на друг и ако ще се чувстваш по-сигурна у Флин, няма да ти преча.

— В Ню Йорк ли ще се върнеш?

Стисна устни, докато вземаше едната бутилка от ръката й.

— Не.

Може би бе нечестно непрекъснато да се заяжда с него. Но защо да бъде честна към Джордън?

— Не бих се чувствала по-спокойна у Флин, независимо дали ти си там. Въпреки състоянието, в което ме завари, мога да се грижа сама за себе си. Досега винаги съм се справяла без ничия помощ. Никой, нито ти, нито онзи негодник Кейн ще ме принуди да напусна апартамента си.

— Добре. — Джордън отпи глътка бира. — Виждам, че вече си преминала към етапа на гнева.

— Не обичам да ме манипулират. Той използва собствените ми мисли срещу мен, а ти използваш някогашните ми чувства. Държали сме един на друг, така ли? — извика тя. — Може би, но не забравяй, че това е минало. Ако искаш да се правиш на добър, като се махнеш от пътя ми, направи го сега. Пречиш ми.

— Има неща, които искам да ти кажа, и ако няма друг начин да те накарам да ме изслушаш, освен като препреча пътя ти, така да бъде. Не знаех, че ме обичаш. Не зная какво би променило това, но съм сигурен, че би било... различно. Зная само, че тогава не бях готов. Не бях нито достатъчно мъдър, нито достатъчно зрял.

— Беше достатъчно мъдър и зрял, за да правиш каквото искаш.

— Точно така. — Погледна я право в очите и кимна. — Бях самонадеян, мрачен и неспокоен. Какво искаше да правим заедно, по дяволите?

— Идиот. — Загубила желание да пие бира, тя я остави. — Току-що описа типа мъж, в какъвто всяко момиче се влюбва веднъж в живота си. Като добавиш към това импулсивност, остроумие, привлекателност и химия, за мен беше неизбежно. Как е възможно да пишеш за хората, когато не познаваш половината от тях?

Опита се да се промъкне покрай него, но той хвана ръката ѝ. Погледът, който му хвърли, би разтопил стомана.

— Крайно време е да разбереш, Хоук. Казах, веднъж в живота. Повечето момичета надрастват детинските си увлечения по самонадеяни типове и се превръщат в зрели, разумни жени.

— Чудесно. Предпочитам зрелите жени. — Джордън сложи бирата си на плота. — Винаги съм предпочитал теб.

— Нима мислиш, че с това ще трогнеш сърцето ми?

— Не и твоето, Дългучке. Но може би така ще успея.

Обхвана лицето ѝ със свободната си ръка и изпита перверзно задоволство, когато видя яростта, изписана в очите ѝ, миг преди да впие устни в нейните.

„Слава богу“, помисли си той. Слава богу, че бе толкова ядосана, и сега можеше да направи това, което не би си позволил, когато бе бледа и разтреперана.

Никога не бе копнял за нещо толкова силно, колкото да усети вкуса ѝ. Струваше му се необяснимо. Но не изпитваше нужда да си го обясни. Просто бе факт. Би могла да го одере жив, но той трябваше да докаже нещо. И на нея, и на себе си.

Не бе нежен. Дейна никога не бе показвала, че очаква от него нежност. Притисна я с гръб към стената и жадно всмука устните ѝ.

В тялото ѝ нахлу топлина, толкова силна и почти толкова ужасяваща, колкото студа преди малко. Нямахме смисъл да се самозаблуждава, копнееше отново да изживее такава близост. Но трябваше да скрие това от него и го отблъсна, борейки се със себе си.

Той сложи ръка на сърцето ѝ и загледан в очите ѝ, прошепна на сантиметри от устните ѝ:

— Да. Точно както очаквах.

— Няма да се повтори. Трябва да разбереш, че никога не ще се случи отново.

— Някой беше казал: „Миналото е прелюдия към настоящето“.

— Шекспир, нещастнико. „Бурята“.

— Да. — Погледна я с насмешка и възхищение. — Винаги си имала по-добра памет от мен. Във всеки случай, няма да се повтарям. Колкото си приличаме, толкова сме и различни. И двамата сме се променили, Дейна. Искam шанс да разбере дали сега бихме могли да бъдем заедно.

— Не проявявам интерес.

— Напротив. Ти имаш любопитен ум и си задаваш същите въпроси, които и аз. Но може би се страхуваш, че присъствието ми тук ще те накара да се убедиш в доста неща, които ще нарушат равновесието ти.

— Моля те, престани, арогантно копеле.

— Какво ще кажеш да подложим на изпитание твоето равновесие и да задоволим любопитството ми, като излезем заедно?

Успя да я накара да загуби самообладание.

— Моля?

— Нали си спомняш какво означава среща, Дейн? Двама души отиват на уговорено място. — Вяло прокара пръсти по ревера на халата ѝ. — О, може би ти е хрумнало, че искам веднага да се хвърлим в леглото и да се поборичкаме? Е, щом това е желанието ти...

— Престани. — Бе объркана и разгневена, но в същото време й бе безкрайно забавно. Побутна го с лакът. — Не мисля за секс — изрече тази лъжа с шеговит тон. — Няма да има боричкане в леглото, както се изрази. А идеята да излезем заедно е просто абсурдна.

— Защо? Печелиш безплатна вечеря. И допълнително удоволствие от възможността да ме разкараш, когато стана настойчив, и да си тръгна възбуден и незадоволен.

— Звучи примамливо.

— В събота вечер. Ще те взема в седем и половина.

— Откъде си толкова сигурен, че нямам друга уговорена среща за събота?

Джордън се усмихна широко.

— Попитах Флин дали се виждаш с някого. Зная как да направя проучване за това, което ме интересува, Дългучке.

— Флин не знае всичко — троснато отбеляза тя зад гърба му, докато се отдалечаваше. — Почакай само минута. — Изскочи от хола и го настигна до вратата. — Имам няколко важни условия. Да ме заведеш в истински ресторант, а не в заведение за бързо хранене или в любимата ти гостилница. И когато казваш, че ще дойдеш в седем и половина, нека това да не означава седем и четиридесет и пет.

— Съгласен. — Джордън замълча. — Зная, че няма смисъл да питам дали искаш да остана и да преспя на дивана. Но можеш да се обадиш на Малъри и да почакам, докато дойде.

— Добре съм.

— Както винаги, Дългучке. Чао.

Дейна замислено заключи вратата след него, преди да се върне в кухнята и да излее затоплената бира в мивката. Явно бе вечер за разхищаване на бира.

Не знаеше дали се приближава към откриването на ключа, но определено бе научила нещо. Кейн вече знаеше, че се е заловила да търси втория, и без да губи време, бе започнал да я сплашва. Искаше да й покаже, че не я изпуска от поглед.

Но нима усилията, които полагаше, не бяха доказателство, че тя има шанс да успее? Да, имаше смисъл. Малъри го бе победила веднъж. Може би този път нямаше да бъде толкова вироглав.

„Но ще бъде още по-коварен“, помисли си Дейна. Бе узнала също, че дълбоко в себе си Джордън е запазил онази почтеност, която

винаги я е привличала. Бе изплашена, почти обезумяла от страх, а той ѝ бе дал точно това, от което се нуждаеше, за да се почувства отново сигурна, без да я кара да се смята за глупава или слаба. Не можеше да го отрече.

Когато се залови да почисти банята, осъзна, че е впечатлена и от признанието му, че е бил егоист. Ненавистта ѝ към него нямаше да изчезне заради това, но поне бе имал доблестта да го признае.

Щом зърна книгата във ваната, вече напълно подгизнала, стисна зъби още преди да прекрачи прага на банята. Символично бе, че магьосникът бе проникнал в най-съкровено то ѝ кътче. Целта му бе да я убеди, че няма място, където би могла да се чувства напълно защитена от него, докато не открие ключа или до края на срока.

Отпуши ваната и се загледа в изтичащата вода.

— Ще се справя с теб — решително заяви тя. — Следващия път няма да бъде толкова лесно да ме сплашиш. Ще се справя и с Джордън, и със собствените си чувства, защото тази вечер научих още нещо. Все още съм влюбени в този откачалник, по дяволите.

Не се почувства по-добре, когато го изрече на глас, но се стегна и приведе банята в ред. Докато вървеше към спалнята, се замисли как да въведе ред и в живота си.

Що се отнася до Джордън, по-вероятно бе все още да е влюбена в спомена за него. Момчето и младият мъж, преживял огромно страдание, нейната първа любов. Нали всяка жена запазва съкровени спомени за първата си истинска любов...

Седна на леглото и взе друга книга от чекмеджето на нощното шкафче. Романът, който държеше там, не бе кой да е, а „Неразкрито престъпление“ от Джордън Хоук. Навярно би се почувствал поласкан, ако разбереше, че тя чете последната му творба, и още повече, ако узнаеше, че всяка дума в нея ѝ харесва. Може би бе влюбена в спомена за момчето, но би предпочела да изяде жив плужек, отколкото да допусне той да открие, че е прочела всяка от книгите му. По два пъти.

ШЕСТА ГЛАВА

Започнаха работата по терасата, възползвайки се от топлото есенно време и опита на Зоуи.

Дейна и Малъри единодушно я обявиха за кралица на ремонтите. С най-старите си дрехи и въоръжени с нови инструменти, подготвиха терасата за боядисване под нейните инструкции.

— Не знаех, че ще падне толкова много работа. — Малъри се отпусна на пети и погледна ноктите на ръцете си. — Развалих маникюра, който ми направи онзи ден — каза тя на Зоуи.

— Отново ще го оформя. Ако не олющим старата боя, новата няма да хване. Повърхността трябва да бъде равна и пореста, иначе ще се наложи напролет отново да боядисваме.

— Свалям ти шапка — каза Дейна и се загледа в нея, докато умело боравеше с електрическо ренде. — Мислех, че просто намазваш боята и чакаш да изсъхне.

— Щом си мислила така, наистина трябва да ми сваляш шапка.

— Не се главозамайвай — промърмори Дейна и събори няколко парчета от ронения се пласт боя с шпатулата си.

— Не бих имала нищо против да нося корона. Нещо фино и изящно. — Докато говореше, Зоуи нагледа чирачките си. — Ще изглежда страхотно. Ще видите.

— Защо не ни позабавляваш по време на тази досадна работа? — предложи Малъри. — Разкажи ни за вечерята с Брад.

— Не беше нищо особено. Поигра видеоигри със Саймън, вечеряхме и си тръгна. Излишно беше да се тревожа толкова. Просто от доста време не ми е гостувал мъж. А и не съм свикнала да готвя за милионери. Струваше ми се, че трябва да сервирам в луксозни съдове, каквито нямам.

— Брад не е такъв — възрази Дейна. — И богатите могат да бъдат нормални. Когато бяхме деца, често хапваше у нас, а не сме ползвали луксозни съдове всеки ден.

— Не е същото. Първо, аз не съм израснала заедно с него. Освен това твоето семейство има повече допирни точки с неговото. Една фризьорка, прекарала детството си в каравана в Западна Вирджиния, няма за какво да разговаря с наследник на американска империя.

— Нечестна си и към него, и към себе си — отбеляза Малъри.

— Може би. Просто съм реалистка. Както и да е, смущавам се в негово присъствие. Не само заради парите. Сигурно и Джордън е натрупал състояние, щом романите му са бестселъри. Но не ме кара да се чувствам така. Беше ми приятно да си поговоря с него, когато дойде да поправи колата ми.

Дейна се разсея за миг и нарани палеца си.

— Колата ти? — Намръщи се и втренчи поглед в пострадалия си пръст. — Джордън е поправил колата ти?

— Да. Не знаех, че се е занимавал с коли. Наистина разбира от двигатели. Намина онзи ден следобед с цял куп инструменти и каза, че ще я погледне. Беше много мило от негова страна.

— Понякога е голям сладур — каза Дейна с усмивка, но стисна зъби.

— О, стига, Дейна. — Зоуи изключи рендето и извърна глава. — Нямаше нужда да си прави труда. Загуби цели два часа, а не поиска да го почерпня нищо друго, освен две чаши чай с лед.

— Не се и съмнявам, че добре е огледал задника ти, докато си вървяла към къщата да му ги донесеш.

— Може би. — Зоуи се постара изразението ѝ да не издаде насмешка. — Но просто като приятел, без греховни помисли. Нищожна отплата за това, че ми спести ново ходене в сервиза. Колата ми не е вървяла толкова гладко, откакто я купих. Всъщност, дори когато я купих.

— Да, винаги се е справял с колите. — „И щедро е отделял от времето си“, мислено добави Дейна. — Права си, много мило от негова страна.

— Голям сладур — подхвърли Малъри и многозначително погледна Дейна.

— Да — промълви тя.

— Позволи на Саймън да се повърти около него, когато се прибра от училище. — Зоуи отново включи рендето и се залови за работа. — Забавно ми е да гледам как моето момче се сприятелява с

мъже. Трябва да призная, че и Бродли се държа чудесно с него, оценявам това.

— Значи никой от двамата не се е опитал да стане по-близък и с майка му? — полюбопитства Дейна.

— Не — почти се засмя Зоуи и продължи да придвижва инструмента по дюшемето. — Разбира се, че не. Джордън просто направи услуга на приятел, а Бродли... Няма нищо подобно.

В съзнанието на Дейна остана дълго „хммм“, когато продължи работата си.

До обяд терасата бе сравнително готова да премине инспекцията на Зоуи. Седнаха на загладените дъски, за да отпуснат уморените си мускули и да хапнат сандвичи с риба тон.

След цяла сутрин работа, когато слънцето я напече и я обзе сънливо настроение, Дейна реши, че е време да разкаже за преживяването си предишната вечер.

— Снощи... имах малка схватка с Кейн.

Малъри затаи дъх и посегна към бутилката с вода.

— *Какво?* Тук сме от три часа, а ни го казваш чак сега?

— Не исках да започваме деня с него. Знаех, че всички отново ще се паникьосаме.

— Добре ли си? — Зоуи сложи ръка на рамото ѝ. — Нали не си пострадала?

— Не, но трябва да ви кажа, че кратките срещи, които съм имала с него по-рано, не могат да се сравнят с това. Знаех какво се случваше с теб, Малъри, и все пак не го разбирах напълно. Сега го разбирам.

— Разкажи ни.

Малъри се премести и Дейна се озова между двете. Този път бе по-лесно. Успя да разкаже преживяването си по-спокойно и с повече подробности, отколкото на Джордън. Но гласът ѝ отново затрепери няколко пъти и се наложи да вземе термоса си с кафе и бавно да отпие глътка, за да успокои гърлото си.

— Можеше да се удавиш. — Зоуи обви ръка около раменете ѝ. — Във ваната.

— И на мен ми хрумна. Но не мисля. Ако можеше просто да ни ликвидира, защо не ни накара да скочим от някоя скала или да се втурнем пред движещ се камион? Нещо такова.

— Господи, това наистина е успокояващо. — Зоуи погледна към улицата и едва не затрепери, когато премина кола. — Радвам се, че го каза.

— Стига. Сериозно. Струва ми се, че силата му стига дотук. Също както с Малъри. От нас зависи да направим избора, да бъдем толкова верни на себе си, че да прозрем, че всичко е илюзия, и да се отърсим от нея.

— Все пак е успял да те нарани — изтъкна Зоуи.

— Господи. — Дейна сложи ръка на сърцето, когато си спомни. — Да, бих казала. Въпреки че болката беше илюзия, той постигна целта си. По-мъчително от тази болка бе да знае какво означава тя и какво би могъл да ми отнеме.

— Трябваше да ни се обадиш. — Гласът на Малъри издаде едновременно загриженост и укор. — Дейна, трябваше да позвъниш на мен или Зоуи. Или на двете. Зная какво е да бъдеш в плен на тези илюзии. Не е трябвало да оставаш сама.

— Не бях. Канех се да направя точно това. Стоях в спалнята и бях готова да се развикам за помощ, когато Джордън почука на вратата.

— Ооо...

Дейна прониза Малъри с поглед.

— Няма никакво многозначително „о“. Просто се озова там в момент, когато бих се зарадвала на компанията на всеки, дори на двуглаво джудже, стига да може да прогони онзи тип.

— Все пак странно съвпадение — отбеляза Малъри и примигна. — Искам да кажа, ново доказателство за пръста на съдбата и за връзката помежду ви.

— Слушай, това, че ти си хлътнала по Флин, не означава, че всички около теб ги очаква нещо подобно. Отби се и се държа много почтено. Отначало.

— А после? — настоя да узнае Зоуи.

— За разлика от Брад, Джордън очевидно никога не се колебае, преди да предприеме смел ход. Заклеци ме в кухнята.

— Така ли? — въздъхна Малъри. — Първата ни целувка с Флин беше в кухнята ми.

— Както и да е, в събота ще изляза с него. — Дейна изчака реакцията им и смръщи вежди, когато никой от двете не проговори. — Е?

Зоуи сложи лакът на бедрото си и опря брадичка на свития си юмрук.

— Тъкмо си мислех, че не би било зле двамата да се опитате отново да станете поне приятели. От друга гледна точка това може би е част от пътя ти към откриването на ключа.

— Трябва сериозно да си помисля, преди да се заловя да решавам много проблеми наведнъж. Не зная дали мога отново да поддържам приятелски отношения с Джордън, защото... струва ми се, че все още съм влюбена в него.

— Дейна!

Малъри хвана ръката ѝ, но тя бързо я отскубна и тръгна надолу по стъпалата.

— Не зная дали съм влюбена в Джордън такъв, какъвто е сега, или какъвто беше преди много време. Нали разбирате, в спомена за него. Може би този образ сега е просто една илюзия. Но трябва да узная истината, нали?

— Да. — Зоуи разопакова кексчетата, които бе донесла, и подаде едно на Дейна. — Трябва да я узнаеш.

— Дори и да съм влюбена, мога да превъзмогна това. — Отхапа голяма хапка. — Веднъж вече го направих. Ако не съм, значи всичко отново е нормално. Поне доколкото е възможно да бъде, докато намеря ключа.

— А неговите чувства? — попита Малъри. — Те не са ли от значение?

— Вече стана така, както той искаше. Този път ще бъде както аз искам. — Раздвижи рамене, сякаш с изричането на тези думи камък падна от плещите ѝ. — Да боядисаме терасата.

Докато разопаковаха четки и валяци, Джордън разказа на Флин и Брад за премеждието на Дейна.

Бяха в хола на Флин, който се бе превърнал в място за размисъл. Джордън крачеше насам-натам, докато говореше, а кучето на Флин следеше всяко негово движение с надеждата да влезе в кухнята и да му донесе бисквитка. Когато Джордън наближеше вратата, голямата черна опашка на Мо започваше нетърпеливо да удря по пода. Все още не бе

получил почерпка, но си бе изпросил погалване с крак по гърба от стопанина си.

— Защо не я доведе тук, по дяволите? — попита Флин.

— Мисля, че бих могъл, като я зашеметя и я вържа. Говорим за Дейна.

— Добре, добре, ясно. Можеше да ми кажеш всичко това още снощи.

— Да! И веднага щеше да хукнеш към апартамента ѝ, за да я убеждаваш да дойде. Щяхте да се скарате, а само това ѝ липсваше. А и исках да го разкажа едновременно на двама ви, когато Малъри не е тук.

— Сега, когато вече знаем, какво да правим по въпроса? — попита Брад.

— Имаш право. — Джордън тръгна към дивана и попари надеждите на Мо, като се настани върху сандъка, който служеше за масичка. — Не можем да измъкнем нито нея, нито която и да е от трите. Дори и да можехме, не зная дали би било редно. Залогът е много висок.

— Три души — промърмори Брад. — Все още не съм свикнал с тази мисъл. Зная какво се случи с Малъри, но не мога да го проумея. Съгласен съм, че не можем да ги измъкнем. Всичко се свежда до два въпроса: как да ги предпазим и как да им помогнем да открият ключа.

— Като се погрижим никоя от тях да не остава сама твърде дълго — започна Флин. — Въпреки че се докопа до Малъри, когато с нея бяха Дейна и Зоуи. Трябва да вземем тази предпазна мярка.

— Тя няма да се премести тук, Флин. Предложих аз да се изнеса, но не успях да я придумам. — Джордън вяло потърка брадичката си и си спомни, че не се бе обръснал. — Но някой от нас би могъл да ѝ погостува. Поне да спи там нощем.

— Да, да, веднага ще се съгласи. — Тонът на Флин бе саркастичен. — Миг след като кажа, че възнамерявам да спя в апартамента ѝ, ще се наежи срещу мен и ще ме халоса с най-близкия тъп предмет. А теб няма да приеме за нищо на света. Нито пък Брад.

— Мислех си за Мо.

Раздразнението на Флин премина в недоумение.

— Мо?

Щом чу името си, Мо весело скочи, събори касетка със списания и въртейки опашка, се втурна към Флин.

— Ти каза, че Мо още на влизане в сградата е усетил присъствието на Кейн или поне опасността.

— Да. — Флин си спомни случката и погали голямата глава на песа. — Втурна се нагоре по стълбите, готов да прегризе нечий гръклян. Нали така, дивако?

— Значи бихме могли да го използваме като предупредителна система. Ако отново се държи както тогава, ще вдигне съседите на крак. Да се надяваме, че ще бъде добър пазач на Дейна.

— Добра идея — съгласи се Брад и изтупа няколко кучешки косъма от панталоните си. — Но как ще убедиш Дейна да приеме Мо за съквартирант?

— Оставете на мен — каза Флин със самодоволна усмивка. — Ще предложа да се пренесе при нея и както очакваме, ще започнем спор. Накрая ще отстъпя и ще я помоля да направи малък компромис, като приеме Мо, за да мога да спя спокойно нощем. Ще се смили над мен и ще се съгласи, за да не се чувства виновна.

— Винаги съм се възхищавал на ловките ти манипулативни методи — отбеляза Брад.

— Просто трябва да имаш ясна цел. Което ни връща на въпроса за ключа.

— Моят график все още е най-гъвкав — каза Джордън. — Разполагам с достатъчно време за проучвания, размисъл и ходене. Ти, като журналист, имаш източници на информация — обърна се той към Флин. — Освен това Малъри има желание и възможност да работи с теб, а и Дейна и Зоуи вече са те приели, доколкото жени могат да приемат мъж в групата си. Брад ще се възползва от положението си на собственик на „Хоуммейкърс“. Би могъл да се отбива при тях почти по всяко време. „Как е, момичета? Изглежда добре. Мога ли да ви помогна с нещо?“

— Разбира се, че мога. Не е зле да споменете пред Зоуи, че не съм психопат убиец и никога не съм бил.

— Ще се опитам да го вметна при следващия ни разговор — обеща Флин.

„Време е да поработя“, каза си Дейна и запретна ръкави. Трябваше да направи нещо позитивно, за да смаже семената на съмнението за безпомощност, които Кейн се бе опитал да посее в нея.

Проклетата да бъде, ако допуснеше да покълнат. Щом нейният ключ бе познанието, трябваше да използва ума си. А кое бе най-подходящото място да черпи познание, ако не библиотеката? Мъчително бе да отиде там като клиент, а не като вътрешен човек, но щеше да преглътне огорчението, за да потърси това, което ѝ бе нужно.

Не отскочи до дома си да се преоблече, а влезе направо с изпоцапаните си работни дрехи в сградата, която бе представлявала ключ в живота ѝ. Веднага бе привлечена от мириса. Книги, светът на книгите. Но се отърси от тази сантименталност. Докато вървеше към компютрите, си напомни, че в книгите се крият отговорите.

Вече бе прочела всичко, което бе успяла да намери за келтската митология и сега възнамеряваше да разшири областта на търсене. Щеше да се съсредоточи върху заглавия, свързани с магии. „Опознай врага — помисли си тя. — Знанието е не само щит, а и оръжие.“

Записа най-ценните си находки и въведе ключовите фрази от напътствията на Роуина. Доволна от резултата, веднага се отправи към рафтовете.

— Забравила ли си нещо?

Санди я пресрещна с вбесяващата си зъбата усмивка.

— Опитвам се да забравя доста неща, но ти все се изпречваш на пътя ми. Разкарай задника си от тук, Санди — каза Дейна с любезен тон.

— Не одобряваме подобен език в библиотеката.

Дейна сви рамене и я заобиколи.

— А аз не одобрявам сладникавия ти парфюм, но няма да се заяждам.

— Вече не работиш тук.

Санди я настигна и сграбчи ръката ѝ.

— Това е обществена сграда, за която случайно имам карта. Пусни ме или ще разбия тези бели зъби, наредени като перли, за които татко ти сигурно е платил доста. — Дълбоко си пое дъх, за да възвърне спокойствието си. Искаше просто да вземе книгите и да си тръгне. — Защо не изтичаш при Джоан да ѝ докладваш, че съм тук и изнасям книги? Или е заминала за страната на Оз да се прави на плашило?

— Ще се обадя на полицията.

— Добре, давай. Интересно какво ще прочетеш в „Диспеч“ за отношението към редовните клиенти в тази библиотека напоследък. — Махна с ръка към лицето на Санди и застана пред една от етажерките. — Не се безпокой, ще се погрижа името ти да бъде написано правилно.

Оказа се по-трудно да преглътне огорчението, отколкото бе предполагала. Дейна призна това пред себе си, докато избираше нужните ѝ заглавия. Изпитваше колкото гняв, толкова и болка, че не може да идва тук дори като клиент, без да я тормозят. Но нямаше да затрепери пред едно малко злобно кутре. Нито пък пред коварен магьосник. Според нея между тях имаше доста общи неща. Дребнава ревност движеше и двамата, обсебваше ги и причиняваше страдание.

„Ревност — помисли си Дейна и присви устни. — Противоположност на любовта, както лъжата на истината, страхът на смелостта и така нататък.“ Това бе нова гледна точка, която я подтикна да грабне томче с „Отело“, най-великата творба, посветена на ревността.

Докато пренасяше книгите, за да запише заглавията, тя се усмихна на една от жените, с които бе работила години наред. Стовари наръча на плота и извади картата си.

— Здравей, Ани. Как я караш?

— Добре. Чудесно.

С превзето движение Ани се обърна надясно и прочисти гърлото си. Дейна проследи погледа ѝ и забеляза Санди, която стоеше със скръстени ръце и смръщени вежди и я наблюдаваше.

— О, по дяволите — промърмори тя под носа си.

— Съжалявам, Дейна. Съжалявам за всичко — прошепна Ани, огледа книгите и ги подреди.

— Не се безпокой.

След като прибра картата си, Дейна грабна купчината, широко се усмихна на Санди и забърза към вратата.

Според Флин едно от удоволствията, които носеше зрялата връзка с жена, бе да се прибере от работа и тя да го посрещне.

Уханието ѝ, видът ѝ, самото ѝ присъствие внасяше малко повече яснота във всичко.

А когато тази красива, сексапилна и очарователна жена готвеше, това добавяше още една наслада в деня му. Не знаеше какво ще има за вечеря, но му бе все едно. Предостатъчно му бе да види, че разбърква нещо в тенджерата, докато Мо спи изтегнат под масата и издава звуци, които биха заглушили товарен влак. Животът му най-сетне бе влязъл в ритъм, когато в него се бе появила Малъри Прайс.

Промъкна се зад нея, обгърна талията ѝ и притисна устни към шията ѝ.

— Връзката ни е най-хубавото, което ми се е случвало.

— Разбира се. — Тя извърна глава и устните им се докоснаха. — Как вървят нещата?

— Добре. — Накара я да се обърне за по-дълга целувка. — Сега е още по-добре. Не беше нужно да готвиш, Мал. Зная, че цял ден си работила.

— Просто стоплям малко готов сос за спагети.

— Все пак, нямаше нужда. — Хвана ръцете ѝ и се намръщи, когато ги обърна. — Какво е това?

— Няколко мазола. Казвам си, че няма нищо страшно. Издават, че не се боя от работа.

Флин ги целуна.

— Ако бяхте почакали до уикенда, бих могъл да ви помогна за ремонта.

— Държим да се справим сами или поне да го започнем сами. Имам няколко мазола и почти похабих чифт джинси, но терасата стана най-красивата във Вали. Не бих възразила, ако ми налееш чаша вино.

Той извади бутилка и две стъклени чаши, които Малъри бе купила. Струваше му се, че в шкафа му се появяват все повече съдове при всяко нейно гостуване. Носеше какво ли не — чаши, меки хавлиени кърпи, луксозни сапуни, които той се колебаеше дали да използва. Това бе едно от странните и интересни неща, свързани с присъствието на жена в къщата.

— Джордън ми разказа какво е преживяла Дейна.

— Така и предполагам. — Въпреки че все още не се бе стъмнило, тя запали високата свещ, която бе избрала за масата. — И двамата разбираме какъв ужас е изпитала. Зная, че я обичаш, Флин. И аз я

обичам. Но не можем да я защитим, а само да бъдем до нея, когато трябва.

— Може би, но Джордън предложи нещо, което донякъде би помогнало.

Наля вино и сподели с нея идеята за четирикракия охранител.

— Гениално — реши Малъри и се засмя, загледана във все още спящия Мо. — Сигурно ще се съгласи. Ако не друго, поне няма да се чувства толкова самотна през нощта. — Отпи глътка вино и отиде до мивката, за да напълни тенджерата с вода за спагетите. — Предполагам, Джордън ти е казал и това, че в събота вечер двамата ще излизат.

Флин се взираше в пламъка на свещта и си мислеше колко странно изглежда тя върху старата маса за пикник в кухнята му.

— Кой ще излиза? — Когато осъзна какво бе чул току-що, отпи голяма глътка. — Джордън и Дейна ще... излизат заедно?

— Значи не ти е казал.

— Не, не спомена нищо.

— Струва ми се, че не одобряваш идеята — отбеляза Малъри, когато сложи тенджерата на котлона.

— Не зная как да го приема. По дяволите, не искам отново да бъдат заедно. — Той знаеше, че Джордън работи на горния етаж, и погледна към тавана. — Аз съм този, който ще се озове между чука и наковалнята и ще понася удари и от двете страни.

— Тя все още го обича.

— Кого? — В очите му се изписа изумление. — Него? Джордън? По дяволите. Мамка му! Защо ми казваш тези неща?

— Защото така постъпват влюбените, Флин. — Малъри извади три тъкани подложки от чекмеджето, съмнявайки се, че той е знаел за тяхното съществуване, и внимателно ги разгъна на масата. — Споделят всичко един с друг. Надявам се, че няма да изтичаш при Джордън с тази информация.

— Господи. — Флин зарови пръсти в косите си и нервно закрочи из стаята. — Виждаш ли, ако не ми беше казала, нямаше да се налага да крия това, което зная, и от него, и от нея. Просто щях да живея в блажено неведение.

— Мисля, че и Зоуи проявява интерес към Брад, макар и много плах.

— Престани! Престани да ме заливаш с новини.

— Ти си журналист. — Обзета от шеговито настроение, тя извади салатата, която вече бе приготвила, и започна да слага подправки. — Би трябвало да се радваш на всяка информация.

Никога не бе виждал нито купата за салата, нито дървените прибори, с които Малъри разбъркваше зеленчуците.

— Ще ме заболи главата.

— Няма. Нали искаш приятелите ти да бъдат щастливи?

— Разбира се.

— Ние сме щастливи, нали?

Флин колебливо отвърна:

— Да.

— Щастливи сме и сме влюбени. Следователно би искал и приятелите ти да бъдат щастливи и влюбени. Така ли е?

— Подвеждащ въпрос. Предпочитам да не отговоря, вместо това ще отвлека вниманието ти.

— Няма да правя любов с теб, когато вечерята е на печката, а Джордън е горе.

— Не това беше идеята ми, но ми харесва. Ще отвлека вниманието ти, като ти кажа, че майсторите ще дойдат в понеделник, за да ремонтират кухнята.

— Наистина ли? — Точно както бе очаквал, тя забрави за всичко друго. — Наистина ли? — повтори Малъри и се хвърли на врата му. — О, чудесно! Страхотно!

— Знаех си, че ще се зарадваш. Е, ще дойдеш ли да живееш при мен?

Флин докосна устните ѝ със своите.

— Попитай ме отново, когато кухнята е готова.

— Явно си ужасно костелив орех, Малъри.

След цял ден физически труд Дейна копнееше да вземе гореща вана, преди да се залови да се рови в книгите, но не събра смелост за това. За да прогони мрачните мисли, започна да фантазира за къщата, която мечтаеше да си купи един ден. Голяма, на уединено място. С библиотека колкото хамбар.

„И джакузи“, добави тя, докато разтриваше кръста си. Но до този щастлив ден щеше да се задоволи да живее в апартамент, във всички

стаи в него... включително и онази, в която се намираше ваната.

„Мога да посещавам фитнес клуб“, помисли си тя, когато седна пред книгите и се подготви цяла вечер да търси ценна информация. Но мразеше фитнес залите, пълни с потни тела. Голи хора, от които не можеше да се вреди да ползва джакузито.

Не си струваше да усложнява живота си. По-добре бе да изчака, докато може да си позволи собствено жилище. Все някога щеше да има своя къща. С джакузи. Тогава нямаше да прекарва по осем часа в лющене на боя, от което я болеше гърбът.

Заповяда си да слезе на земята и разтвори „Отело“. Имаше свой екземпляр, разбира се. Беше си купила всяко от произведенията на Шекспир, но искаше да ползва различно издание. „За по-свеж поглед върху нещата“, каза си тя. „Яго е бил движен от ревност и амбиция — помисли си Дейна. — Той е събудил у Отело «зеленоокото чудовище, което се надсмива над жертвата си», и е гледал как то го поглъща.“

Същите сили движеха Кейн, който наблюдаваше как чудовището, създадено от него, поглъща жертвите си. Поуката, която би могла да извлече от това, бе, че ревността може да направи един човек и дори един бог бездушен.

Едва бе започнала, когато я прекъсна почукване на вратата.

— Кой ли е пък сега? — промърмори на себе си, докато отиваше да отвори.

Раздразнението ѝ стана още по-голямо, когато видя Джордън.

— Дано не ти стане навик.

— Да се поразходим с колата ми.

Бе готова да затръшне вратата, но той предвиди реакцията ѝ, сложи ръка на дръжката и я задържа отворена.

— Нека ти обясня. Тръгнал съм към „Уориърс Пийк“. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Какво ще правиш там? Ти си само страничен наблюдател.

— Това е твоето мнение. Ще отида да задам няколко въпроса. Всъщност реших да изляза след вечеря, за да оставя влюбените гълъбчета сами. — Облегна се на касата, докато говореше, но не пусна вратата. — Тръгнах накъдето ми видят очите и в един момент усетих, че съм излязъл от града и се движа към хълма. Хрумна ми да продължа, без да спирам, и да си поговоря насаме с Пит и Роуина.

После си помислих: „Дейна още повече ще ме намрази, ако отида там, без да ѝ кажа“. Затова се върнах и наминах да ти се обадя.

— Сигурно се надяваш да получиш червена точка.

Крайчецът на устните му затрептя.

— Броиш ли ги?

— Не разбирам за какво искаш да говориш с тях.

— Ще отправя предложението си по друг начин. Ще отида с или без теб. — Изправи се и отмести ръката си от вратата. — Но ако искаш да дойдеш, нямам нищо против ти да шофираш.

— Много важно.

— Моята кола.

Дейна си представи великолепия му мощен класически тъндърбърд. Трябваше да положи голямо усилие, за да не извика от радост.

— Подъл номер.

Джордън извади ключовете от джоба си и ги разклати.

Вътрешната ѝ борба трая около три секунди, преди да ги грабне от ръката му.

— Почакай да взема якето си.

Каквито и недостатъци да имаше, Джордън Хоук разбираше от коли. Лъскавият тъндърбърд се придвижваше по криволичещия път с бързината и грацията на планински лъв. Вземаше завоите с лекота и сякаш летеше по правите участъци. Някои биха гледали на такава кола като на превозно средство, а други като на играчка.

Но Дейна знаеше, че е машина. При това първокласна. Да седи зад волана ѝ, бе не просто вълнуващо приключение за нея, а и възможност да промени ситуацията така ловко, както превключваше скоростите. Тя щеше да диктува правилата сега. Въпреки че идеята да отидат до „Уориърс Пийк“ бе на Джордън, шофьорът бе тя.

Вечерта бе хладна и ставаше все по-хладна с набирането на височина, но гюрукът бе спуснат. Готова бе да понася режещия вятър, за да изживее удоволствието да фучи по пътя в открита кола.

Дърветата грееха в цялото си великолепие и багрите им изглеждаха още по-искрящи от лъчите на залязващото слънце. Нападалите сухи листа трептяха върху асфалта, където танцуваха

светлини и сенки. Сякаш навлизаше в приказен свят, в който зад следващия завой би могло да ѝ се случи всичко.

— Как ти се струва? — попита Джордън.

— Притежава стил. И мощ.

— Винаги съм си мислил същото за теб.

Хвърли му убийствен поглед и отново се съсредоточи върху пътя. Колкото и да ѝ бе забавно, не би пропуснали възможността да го подразни.

— За какво ти е кола, щом живееш в голям град, където общественият транспорт е редовен и надежден?

— Поради две причини. Първо, за случаите, когато съм извън града, както сега. И второ, влюбих се в тази красавица.

— Разбирам те. — Не би го упрекнала. — Първият модел от тази марка е от петдесет и седма, нали?

— Точно така. Имам и стингрей от шестдесет и трета.

Дейна ококори очи.

— Не може да бъде.

— Четири скорости, триста два и седем, инжекцион.

През тялото ѝ премина дълга тръпка.

— Престани.

— Вдигал съм до двеста. Може и повече, но все още се опознаваме. — Замълча за миг. — Набелязал съм един много сладък „Кади“ с гюрук. Петдесет и девета.

— Мразя те.

— Хей, човек има право на хоби.

— Стингрей шестдесет и трета е колата на мечтите ми. Един ден, когато се сбъднат, ще си купя такава.

Джордън леко се усмихна.

— Какъв цвят?

— Черен. Като всяка уважаваща себе си бизнес дама. Четири скорости, ръчно превключване. Не е необходимо да бъде триста два и седем, въпреки че би било върхът. Задължително с гюрук, не бих се задоволила с купе.

Помълча няколко минути, наслаждавайки се на скоростта.

— Зоуи спомена, че си поправил колата ѝ.

— Наминах един ден. Малък проблем с карбуратора, нищо сериозно.

Дейна положи усилие да изрече:

— Много мило.

— Просто имах свободно време. — Джордън сви рамене и изпъна краката си. — Реших да ѝ помогна.

Изведнъж Дейна разбра всичко и се почувства засрамена заради първоначалната си реакция, когато бе чула, че е ходил при Зоуи. Работеща самотна майка с малък син.

Точно като неговата. Разбира се, че би ѝ помогнал.

— Много ти е признателна — продължи тя с шеговит тон. — Особено защото не я смущаваш като Брад.

— Така ли? Чувствам се обиден и от сега нататък ще се старая повече да я смутя.

— Какъв часовник носиш?

— Защо? — попита той с недоумение и завъртя ръката си. — Не зная. Просто показва часа.

Дейна отметна косите си назад и се засмя.

— Така си и помислих. Съжалявам, никога не ще я накараш да се смущава от теб.

С неохота намали скоростта, когато приближиха портала. После спря, погледна къщата през решетките и потърси четката за коса в чантата си.

— Хубаво местенце — отбеляза тя, докато разресваше заплетените си от вятъра кичури. — Ако живееше тук, би могъл да си купиш класически корвет и да го държиш в голям, отоплен гараж, както подобава. Питам се дали Пит и Роуина шофират.

— Сигурно.

— Не мисля. Те са такива, каквито са, и живеят на този свят от времето, преди някой дори да е сънувал, че един ден ще бъде открит четиритактовият двигател. Могат да правят каквото поискат, но не мога да си представя който и да е от тях да взема уроци по кормуване, да чака за технически прегледи и да плаща застраховка.

Прибра четката в чантата си и погледна Джордън. Забеляза, че неговите коси все още са разрошени, но не стърчат, а изглеждат секси.

— Как живеят те? — продължи тя. — Не знаем с какво се занимават, когато става дума за обикновени неща. Човешки. Дали гледат телевизия... Дали играят карти... Ходят ли в търговския център... А приятели? Имат ли?

— Ако се сприятеляват с хора, значи има голямо текучество заради лошия навик на човешките същества да умират.

— Прав си — тихо промълви Дейна и отново се загледа в къщата. — Навярно са много самотни. Мъчително самотни. Силата, която притежават, не ги прави едни от нас. Живеят в този замък, но той не е техен дом. Странно, нали? Да изпитвам съжаление към богове.

— Не. Обяснимо е. Би могло да ти помогне да намериш ключа. Колкото повече ги опознаваш и разбираш, толкова по-близо ще бъдеш до истината за своето място в пъзела.

— Може би. — Изведнъж железните порти се отвориха. — Предполагам, че това е покана да влезем.

Дейна потегли в здрача към огромната каменна къща.

Възрастният мъж, когото бе започнала да нарича иконом, се приближи, за да ѝ отвори вратата.

— Заповядайте. Ще се погрижа за колата ви, госпожице.

— Благодаря. — Огледа го внимателно и се опита да отгатне възрастта му. Седемдесет? Осемдесет? Три хиляди и две? — Все още не зная името ви — каза тя.

— О, Кадок, госпожице.

— Кадок. Шотландско ли е? Или ирландско?

— Уелско. Произхождам от Уелс, госпожице.

„Като Роуина“, помисли си Дейна.

— Отдавна ли работите за Пит и Роуина?

— Да, доста отдавна. — Стори ѝ се, че очите му заблестяват. — Служа им от много години. — Погледна над рамото ѝ и кимна към нещо зад нея. — Красива гледка.

Тя се обърна и прикова поглед в огромния елен, застанал точно на границата между тревната площ и гората. Козината на гърба му изглеждаше снежнобяла сред леката вечерна мъгла, а на шията — сребриста.

— Традиционна символика — отбеляза Джордън, въпреки че бе не по-малко поразен от царственото великолепие на животното. — Търсещият вижда бял елен или заек, преди да тръгне на поход.

— Малъри го е видяла — промълви Дейна с пресипнал глас. — Първата вечер, когато дойдохме тук. Но не и аз, нито пък Зоуи. — Застана до Джордън. — Това означава ли, че вече е било

предначертано Малъри първа да търси своя ключ? Че жребият не определя нищо, а е просто показност?

— Или ритуал. Ти вече направи избор на диск. Имала си право да решиш дали да последваш елена, или да избягаш.

— Но дали е истински? Наистина ли стои там, или си го представяме?

— Това е още нещо, което трябва да решиш. — Изчака, докато животното се скри в сенките. Когато се обърна, и старецът, и колата бяха изчезнали. След първия миг на изненада Джордън пхна ръце в джобовете си. — Не можеш да отречеш, че всичко тук е страхотно.

Входната врата се отвори. На прага застана Роуина и светлината на полилея озари огненочервените ѝ коси, а дългата ѝ сребриста рокля заблестя.

— Радвам се да видя и двама ви. — Протегна ръка за поздрав. — Тъкмо жадувах за компания.

СЕДМА ГЛАВА

Пит вече бе в приемната, облечен с черна риза и панталони, които подхождаха на небрежно-елегантния тоалет на Роуина.

Дейна се запита дали винаги изглеждат толкова безупречно. „Още една загадка“, каза си тя. Дали имаше дни, когато стоят несресани, дали някога страдаха от лошо храносмилане или отекли крака? Или тези неща бяха твърде прозаични за богове, живеещи в света на смъртните...

— Просто се наслаждаваме на огъня и пийваме вино. Ще се присъедините ли към нас? — попита Роуина.

— Разбира се, благодаря. — Привлечена от топлината, Дейна се приближи към камината. — Така ли прекарвате всяка вечер?

Пит спря да налива вино, смръщи вежди и я погледна.

— Как?

— Седите у дома елегантно облечени, пиете хубаво вино от... какво е това, „Бакара“?

— Мисля, че да. — Домакинът допълни чашата и ѝ я подаде. — Често си почиваме по час-два заедно в края на деня.

— А през останалото време? Непрекъснато ли се мотаете из тази къща?

— Аха! Чудиш се с какво се занимаваме. — Роуина седна и потупа по възглавницата до себе си. — Аз рисувам, както знаеш. Пит отделя голяма част от времето си за финансите ни. Обича да си играе с пари. Четем. Харесвам книгите ти, Джордън.

— Благодаря.

— Пит си пада по филмите — добави Роуина и хвърли поглед, изпълнен с топлота, към любимия си. — Особено онези, в които има много въздействащи експлозии.

— Ходите ли на кино? — любопитства Дейна.

— Обикновено не. Предпочитаме да гледаме у дома, на спокойствие.

— Мултиплекс — промърмори Пит. — Така го наричат. Жалко, че отмина модата на големите киносалони.

— Това е още нещо, на което многократно сте били свидетели. Смяната на модите.

Роуина повдигна вежди.

— Да, така е.

— Зная, че този разговор ви се струва безсмислен — продължи Дейна, — но се опитвам да започна отнякъде. Предполагам, че знаете всичко за мен. Наблюдавали сте ме през целия ми живот, нали?

— Разбира се. Проявявахме огромен интерес към теб още от раждането ти. Но не сме се намесвали в съдбата ти — добави Роуина и пръстите ѝ заиграха с медальона на шията ѝ. — Разбирам интереса ти към нас сега. Приличаме на вас повече, отколкото предполагаш, но сме и по-различни, отколкото можеш да си представиш. Позволяваме си това, което наричате „земни удоволствия“. Добра храна и питиета, топлота, суета. Секс. Обичаме... — Докосна ръката на Пит. — За нас е толкова естествено, колкото и за вас. Плачем и се смеем. Наслаждаваме се на това, което предлага вашият свят. Възхищаваме се на щедростта и силата на човешкия дух, но тъгуваме заради тъмната му страна.

— Но докато живеете тук, не сте нито в единия, нито в другия свят. Така ли е? — „Има нещо в начина, по който се докосват — помисли си Джордън. — Сякаш без този контакт ще загинат.“ — Можете да избирате как да живеете, но с ограничения. В рамките на това измерение. Все пак то не е ваше. Усещате топлината, но не можете да се опарите. Вечер заспivate, но когато се събудите на сутринта, не сте остарели. Часовете не са ви променили. Милиони часове не биха могли.

— И според теб това безсмъртие... е дар? — попита Пит.

— Не, не мисля. — Джордън съсредоточи поглед върху лицето му. — По-скоро проклятие. Наказание, определено, защото сте прокудени от своя свят и сте принудени да прекарвате тези милиони часове тук.

Изразението на събеседника му не се промени, но очите му заискриха.

— Очевидно си много проникателен.

— Има още нещо, което вече ми е пределно ясно. Наказанието, ако Дейна не успее да открие ключа, е година от живота ѝ. Както и от този на Малъри и Зоуи. От ваша гледна точка това е нищо, но човешкият живот е кратък.

— Да. — Пит се облегна на полицата над камината. — Значи си дошъл да оспорваш договора?

Преди Дейна да го смъмри, Джордън я стрелна с поглед.

— Не, защото Дейна ще намери ключа и няма да се стигне дотам.

— Вярваш в приятелката си — отбеляза домакинята.

— Не съм му приятелка — припряно възрази Дейна. — И Кейн ли ни наблюдава от началото на живота ни?

— Не бих могла да кажа — отвърна Роуина и нетърпеливо махна с ръка, когато лицето на Дейна издаде недоверие. — Наистина. Както каза Джордън, има граници, които не ни е позволено да преминем. Нещо се е променило, знаем това, защото той успя да увлече Малъри и Флин в сънищата им и да нарани Флин. По-рано не е бил способен или може би по свой избор не се е опитвал да го направи.

— Разкажи им какво причини на теб.

Думите на Джордън прозвучаха като заповед и разпалиха гнева на Дейна. Но преди да му се сопне, Роуина хвана ръката ѝ.

— Кейн? Какво се е случило?

Повтори разказа си и този път гласът ѝ не затрепери нито веднъж до края. „Страхът избледнява с времето“, помисли си тя. Но когато видя изражението на Роуина, у нея се прокрадна съмнение дали е така.

Не желаше да мисли какво може да изплаши една богиня.

— Нали не е имало реална опасност? — Кожата на Дейна настръхна и сякаш по гърба ѝ запълзяха малки ледени мравки. — Искам да кажа, нали не бих могла да се удавя, когато се хвърлих в морето, защото то не съществува?

— Напротив — възрази Пит. Лицето му имаше хладен и суров израз. „Лице на воин, който наблюдава битката от високо и очаква подходящия момент да извади меча си — помисли си тя. — А аз съм долу, на бойното поле, където се лее кръв.“ — Възникнало е от твоите фантазии, а после се е разбушувало от страховете ти. Това го прави почти реално.

— Просто не виждам смисъл — настоя тя. — Когато Малъри беше в своя илюзорен свят и рисуваше, ние я виждахме. Просто стоеше неподвижна в онова таванско помещение.

— Тялото ѝ и може би част от съзнанието ѝ е била там. Но останалото... — Роуина си пое дъх. — Останалата част от нея е преминала от другата страна. Ако там я бе сполетяло нещо... или пък тялото ѝ бе пострадало... — обясни тя и протегна ръка. — Рана, нанесена от която и да е страна, би навредила на цялата ѝ същност.

— Ако пореже ръката си в единия свят — каза Джордън, — от нея потича кръв и в другия.

— Възможно е да се предотврати. — Явно обезпокоена, Роуина стана и наля още вино. — Ако например аз реша да ти подаря малка фантазия, мога да те изпратя в сънищата ти и да бдя над теб, за да не пострадаш. Но това, което прави Кейн, не е безопасно. Целта му е да подмамва и тероризира.

— Защо просто не потопи главата ми под водата във ваната, докато сънувах?

— И за него има граници. За да поддържа илюзията, не бива да докосва телесната ти обвивка. Тъй като илюзията е плод на съзнанието ти, не би могъл и да те принуди сама да навредиш на себе си. Да те излъже, да, да те измами, да те уплаши и дори да те убеди в нещо — да, но не и да те накара да изневериш на волята си.

— Благодарение на това се е завърнала. — Джордън бе търсил потвърждение на този отговор. — Първо, като е избрала да осъзнае, че всичко е измама, тя е предизвикала промяна в създадения от собствените ѝ фантазии свят. От рай се е превърнал в кошмарно място.

— Силите, породили това, са били нейното познание и страх, и гневът на Кейн — съгласи се Пит. — Плодът, който си изпуснала — обърна се той към Дейна. — Умът ти е прозрял, че сърцевината му е гнила. Илюзията е била не рай, а затвор за теб.

— И когато е предпочела да се хвърли в морето, вместо да приеме тази фантазия или кошмар, е сринала и двете — заключи Джордън. — Значи оръжието ѝ срещу него е да остава вярна на себе си, независимо с какво я примамва.

— Казано с прости думи.

— Твърде прости. — Роуина поклати глава. — Той е хитър и лукав. Не бива да го подценяваш.

— Той вече я подцени. Нали, Дългучке?

— Мога да се грижа за себе си. — Шеговитият тон, с който се бе опитал да ѝ вдъхне увереност, подеждва успокояващо на нервите ѝ. — Какво би могло да му попречи да навреди на Зоуи, докато умуваме как да се предпазя аз?

— Тя все още не представлява пречка за него. Но могат да се вземат предпазни мерки — замислено каза Роуина и заудря с пръсти по ръба на чашата си. — Да я защитим, докато започне да тече нейният срок.

— Ако започне — поправи я Пит.

— Той е песимист по натура — усмихна се Роуина. — Аз имам повече вяра. — Върна се до дивана и седна на облегалката с вродената грация, която притежават някои жени. Обхвана с длани лицето на Дейна. — Ти разпознаваш истината, когато я чуеш. Можеш да се преструваш на глуха за нея, да заключиш съзнанието си. Както моят любим е непоправим песимист, ти си непоправим инат.

— Убедил съм се в това — промърмори Джордън.

— Но когато избереш да я чуеш, истината е напълно ясна за теб. Това е дарбата ти. Той не може да те измами, освен ако сама не му позволиш. Когато приемеш всичко, което вече знаеш, ще получиш и останалото.

— Можеш ли да бъдеш по-конкретна?

На устните на Роуина заигра усмивка.

— Вече имаш достатъчно поводи за размисъл.

Когато останаха насаме, Роуина се сгуши на дивана до Пит, отпусна глава на рамото му и се загледа в пламъците. Отвъд тях видя Дейна, хванала здраво волана, докато шофира в тъмнината надолу към тихата долина в подножието на хълма.

Възхищаваше се на подобна увереност и у боговете, и у смъртните.

— Тя го притеснява — промълви накрая.

Пит гледаше огъня и виждаше същите образи.

— Кого? Похитителят на душите или сладкодумеца?

Роуина вяло потърка рамото му.

— И двамата, разбира се. Всеки от тях я е наранил, макар и само единият съзнателно. Но острието на любимия се забива по-дълбоко от това, на който и да е враг. Притеснила е Кейн, но приятелят ѝ се тревожи за нея.

— Помежду им има страст. — Пит зарови устни в косите ѝ. — Защо не си легнат заедно и не излекуват старите рани?

— Мъжете си въобразяват, че това е решението на всички проблеми.

— Добро е.

Пит леко я побутна и след миг тя се озова на голямото легло в спалнята им. Погледна го дяволито. Сребристата ѝ рокля бе изчезнала и бе съвсем гола. Подобни закачки бяха част от забавните му, интересни навици.

— Страстта не е достатъчна. — Роуина разпери ръце и в стаята пламнаха десетки свещи. — Топлотата, скъпи, единствен мой, е това, което лекува раненото сърце.

Все още с разперени ръце, тя се надигна и го притегли към себе си.

Дейна току-що се бе разделила с Джордън, бе затворила вратата след него и тъкмо сядаше отново с „Отело“ в ръка и с достатъчно ясно съзнание, за да се съсредоточи върху задачата си, когато отново чу почукване. Предположи, че Джордън е измислил хитър план да го допусне в дома си, и не отвори.

Господи, най-сетне щеше да прекара поне два часа в работа върху гледната точка към загадката, която я бе подтикнала да вземе тази книга. После щеше да поразмишлява за разходката до „Пийк“, за всичко, което бе чула там, и за онова, което бе останало неизречено по пътя обратно към града. Нямаше да мисли за Джордън, докато той е наблизо. Засега щеше да го прогони от съзнанието си като досадно кутре.

Следващото почукване бе по-настойчиво. Дейна оголи зъби, докато преглеждаше поредната страница от пиесата. Но кучешкият лай привлече вниманието ѝ. Осъзнала, че няма да бъде оставена на мира, докато не отвори, стана и тръгна към вратата.

— Какво правите тук, по дяволите? И двамата. — Намръщи се на Флин, а после се наведе, почеса Мо зад клепналите уши и му изпрати въздушни целувки. — Да не би Малъри да те е изритала? Горкичкият. — Жалостивият ѝ тон стана леден, когато се изправи и погледна брат си. — Няма да спиш тук.

— Нямам такова намерение.

— Каква е тази чанта?

— Разни неща. — Флин мина покрай сестра си и кучето и влезе. — Чух, че снощи си имала премеждие.

— Беше ужасно изживяване и не съм в настроение да разказвам за него. Минава десет. Ще поработя и ще си легна.

Изрече това, но си помисли: „На запалени лампи“. Така бе спала предишната нощ.

— Добре. Това е багажът му.

— Чий багаж?

— На Мо. Утре ще донеса торба с кучешка храна, но тук има достатъчно за закуска.

— За какво говориш? — Тя надникна в чантата, която бе пхнал в ръцете ѝ, и видя издраскана топка за тенис, оръфано въженце и кутия кучешки бисквити върху голям пакет суха храна. — Какво има тук, по дяволите?

— Неговите неща — весело отвърна Флин и изсумтя, когато четириногият подскочи и сложи лапи на раменете му. — Мо е новият ти временен съквартирант. Е, трябва да тръгвам. До утре.

— О, почакай! — Дейна стовари чантата на един фотьойл, изпревари го, докато вървеше към вратата, и застана на пътя му. — Няма да си тръгнеш без това куче.

Усмивката му бе леко загадъчна и безкрайно невинна.

— Нали каза, че аз не мога да спя тук?

— Точно така. Нито пък той.

— Слушай, засягаш чувствата му. — Флин погледна със съжаление към Мо, който бе пхнал нос в чантата. — Няма нищо, приятел. Тя не искаше да те обиди.

— Стига.

— Не знаеш какво разбират кучетата. Резултатите от научните експерименти са неубедителни. — Братски я потупа по бузата. — Както и да е, Мо ще постои при теб няколко седмици. Като куче пазач.

— Пазач? — Дейна забеляза, че Мо е захапал хартиена кесия. — Сигурно се шегуваш.

Явно амбалажът не бе по вкуса му и кучето започна да души наоколо за трохи, а Флин седна и изпъна крака. Сега бе моментът да приложи хитрата си стратегия.

— Добре, щом нямаш доверие на Мо, аз ще бъда кучето пазач. Да хвърлим ези-тура за леглото.

— Аз ще спя в леглото си, а на теб имам по-малко доверие, отколкото на тази голяма топка косми, която в момента се върти като пумпал. Мо! Престани, преди да превърнеш апартамента ми в кочина.

Дейна едва не заскуба косите си, когато в отчаяния си опит да захапе опашката си животното се блъсна в една маса и книгите, които бяха върху нея, паднаха на главата му. С жално скимтене то се втурна към стопанина си.

— Върви си Флин! Заедно с тъпото си куче!

Брат й повдигна крак върху гърба на Мо, сякаш е табуретка.

— Да обсъдим възможностите — започна спокойно.

Двадесет минути по-късно Дейна крачеше нервно из кухнята си. Спря за миг и просъска, когато видя съдържанието на кошчето за смет, разпиляно от единия край на стаята до другия, докато Мо весело подскача между отпадъците и дъвче хартиени кърпи за ръце.

— Как го прави? Как успя да ме придума, по дяволите?

Това бе най-голямата мистерия на Флин Хенеси. Човек неусетно се оказваше поведен в посоката, избрана от него.

Приклепна срещу кучето и носът й почти докосна неговия. Мо завъртя очи, за да избегне погледа й.

Дейна изрече проклетие и си помисли, че ако кучетата могат да подсвиркват, мелодията, която би зазвучала, би била израз на пълно нехайство.

— Добре, приятел. Ще се наложи да свикнеш с някои правила в тази къща.

Отговорът бе близване по лицето и лягане по гръб.

Когато се събуди, слънцето грееше право в лицето й и не можеше да мръдне. За блясъка намери обяснение бързо — просто бе забравила

да спусне пердетата. А след миг на паника осъзна, че краката ѝ не са парализирани, а ги притиска туловището на Мо.

— Няма да се разберем така. — Надигна се и го бутна силно. — Казах, че в леглото ми е забранено за кучета. Правилото е съвсем ясно.

Звукът, който песът издаде, странно ѝ напомни за човешко мърморене и я накара да се усмихне. Единият му клепах се повдигна. Блясъкът на окото под него бе предупреждение за изблик на бурна радост.

— Не!

Но бе твърде късно. Един скок и вече не само краката ѝ, а цялата бе притисната от тежестта му. Лапите му затанцуваха по корема и гърдите ѝ. Езикът му обсипа лицето ѝ с грубовати ласки.

— Стига! Долу! Света Богородице!

С истеричен смях тя се сборичка с кучето, докато то не скочи и не хукна към вратата.

— Пфу!

Дейна приглади косите си. Определено не би искала да се събужда така всяка сутрин, но като за първи ден можеше да направи изключение. Чувстваше нужда да пийне кафе. Веднага.

Преди да отметне завивките, Мо дотича обратно.

— Не! Не си го и помисляй! Няма да донесеш този ужасен мърляв боклук в леглото ми.

Обикновено скоростта ѝ сутрин бе като на охлюв, взел валиум, но щом зърна топката за тенис в устата му, хукна като олимпийска спринтьорка да го спре. Мо се блъсна в рамката на леглото и изплю играчката си пред краката ѝ.

— Няма да играем на „донеси топката“ в тази къща. Особено когато съм гола и преди да изпия първото си кафе.

Мо чаровно вдигна глава и подаде лапа.

— Ще се наложи да направим компромис. Първо ще се облека. — Извади халата си от гардероба. — После ще пийна кафе, след което ще те изведе на много кратка разходка, за да се облекчиш и да поиграем точно три минути. Съгласен ли си?

Не можеше да си обясни как го прави. „Какъвто господарят, такава и кучето“, помисли си тя, когато прекара цели двадесет минути

в игра с Мо в парка.

Това бе доста различно от рутинните ѝ сутрешни занимания, а ако за нея нещо бе свято, то това бяха спокойните ѝ часове след събуждане. Не можеше да отрече, че сега, след ранната разходка с тремавото куче, се почувства по-бодра и весела, но не би го признала нито пред него, нито пред когото и да било.

Песът изгълта закуската си, докато тя хапваше своята, и за облекчение на всички засегнати, легна да подремне и я остави спокойно да разтвори избраното сутрешно четиво — „Отело“.

За да не се отегчи и за да може това, което бе открила, да улегне в съзнанието ѝ, след половин час смени пиесата с книга за магиите. Колкото и коварен и аморален да бе Яго, Кейн бе далеч по-опасен и притежаваше мощ. Може би имаше начин да я разклати или да я насочи срещу самия него, докато търси ключа.

Ставаше дума и за бяла, и за черна магия. За заклинания и некромантия. Осъзна, че човек гледа на тези неща по различен начин, когато знае, че не са фантазии, а реалност. Никакви измислици. Никакви лъжи. А самата истина. „Не бива да забравям това“, каза си тя, когато затвори книгата. Важно бе да помни истината.

В разгара на работата в „Малки удоволствия“ Дейна откри колко е приятно да види доскоро потъмнелите стени освежени в бяло. „Нашето място“, помисли си тя. Докато боядисваха, разказа на Зоуи и Малъри за посещението в „Уориърс Пийк“ и за новото, което бе научила там.

— Значи той все пак може да ни нарани. — Зоуи добави още боя върху автоматично въртящия се ваяк на Малъри. — Или сами да си навредим. Предполагам, че смисълът е такъв.

— Ако се увлечем във фантазиите си и се отдалечим от реалността, да — съгласи се Дейна. — Мисля, че това имат предвид.

— Но не би успял да ни причини болка, ако не му позволим — изтъкна Малъри. — Номерът е да не го допуснем, което не е толкова лесно, колкото изглежда.

— Не е нужно да ми казваш. — Споменът за схватката ѝ с Кейн все още караше Дейна да потръпва. — Трябва не само да намерим двата ключа, а и да защитим себе си.

— И хората около нас — напомни ѝ Зоуи. — Той нападна и Флин. Ако се опита да стори нещо на Саймън... каквото и да е, до края на живота си ще го преследвам.

— Не се безпокой, мамче. — Дейна протегна ръка и докосна рамото ѝ. — Когато дойде твоят ред, ще се грижим за Саймън. Можем да изпратим Мо да го пази — шеговито добави тя и хвърли леден поглед на Малъри. — Една истинска приятелка би ме предупредила, че ми водят куче за съквартирант.

— Една истинска приятелка реши, че ще спиш по-спокойно, ако до леглото ти хърка куче.

— До леглото ми, друг път. Промъкнал се е при мен, докато съм спяла, което означава, че не бих усетила и земетресение, защото Мо определено не се придвижва с леки стъпки. Държа да отбележа, че няма смисъл да живее при мен за пазач. Да не споменаваме, че собственикът на сградата не позволява да се държат кучета в апартаментите.

— Само за няколко седмици, главно нощем — напомни ѝ Малъри. — Личи си, че си се наспала добре. Настроението ти го издава.

— Може би. Както и да е, ще ви кажа какво смятам да правя във връзка с ключа.

Когато първата стая бе мината една ръка, се преместиха в следващата и се заловиха с досадното люцене на старата боя около первазите.

— Ревност, магьосничество, влизане под кожата на Кейн. — Покачена на новата стълба, Малъри боядисваше тавана. — Гениално.

— И аз мисля така. Отговорът се крие в книга. Сигурна съм в това. Твоят беше в картина, защото ти се интересуваш от изкуство, а и онази от дъщерите, която има твоето лице, притежава талант на творец. Музиката също е изкуство.

Зоуи хвърли поглед към нея.

— Дано това не означава, че трябва да се занимавам с фехтовка, щом моята героиня е с меч на хълбока.

— Освен това държи в ръцете си малко, сладко кученце — напомни ѝ Малъри.

— Точно сега не мога да си взема куче. Зная, че Саймън би се радвал, но... О, накара ме да се отклоня от темата за меча.

— Продължавай.

Дейна седна на петите си и изпъна гръбнак.

— Кученце, меч. Това са метафори, които ще разгадаем, когато дойде твойт ред. А сега, ако изхождаме от това, че ключът на Малъри беше свързан с живописата и мечтата ѝ е била да рисува, но се е оказало, че е бездарна... — Замълча и прехапа език. — Извинявай. Прозвуча грубо.

— Не, защото е самата истина. — Малъри огледа тавана. Струваше ѝ се, че боядисването ѝ се удава повече, отколкото рисуването. — Нямах талант, така че реших да насоча енергията си към кариера, която ще ми даде възможност да бъда част от света на изкуството по друг начин. Не си засегнала чувствата ми, Дейна.

— Е, все пак можеш да ме сригаш, когато слезеш от там. Кейн използва желанието ти да рисува, за да те отклони от търсенето на ключа. Но ти се оказа по-умна от него и го надви.

Малъри гордо вдигна глава.

— Това ми хареса.

— Любимата ми част — съгласи се Зоуи. — Искала ли си някога да пишеш, Дейна?

— Не. — Тя нацупи устни и помисли по въпроса. — Не съм имала подобно желание, но изпитвам нужда да бъда сред книги. Възхищавам се на хората, които ги сътворяват.

— Включително и на Джордън?

— Нека не задълбаваме в тази тема, поне засега. Искам да кажа, че книгите са нещо лично за мен, както изкуството за Мал. Затова мисля, че моят ключ е свързан с тях. Инстинктът ми подсказва, че отговорът е в книга, която съм чела. Отново лично. Ще направя търсене с думи от заглавия. Първо ще въведа „ключ“ и ще видя кои книги ще излязат. — Събра вежди и се замисли. — Може би гледната точка е твърде елементарна, но поне ми дава още една насока.

— Какво ще кажеш да си ги поделим? — предложи Малъри. — Ако направиш списък от книгите, между които смяташ, че е търсената, можем да го разделим на три части и всяка от нас да вземе едната.

— Добра идея. Не знаем какво търсим — продължи Дейна, — но трябва да вярваме, че когато се натъкнем на него, ще разберем, че сме

го открили.

— Не е зле да пробваш и с думата „богиня“ — каза Малъри. — Моят ключ беше свързан с фразата „богинята пее“ от напътствията на Роуина. Възможно е следата към твоя да се окаже „една богиня броди, а друга стои в очакване“.

— Логично. — Когато приключи със своята част от стената, Дейна се изправи. — Господи, ще ни заболят очите. Има още нещо. — За да не бездейства, взе валяка си. — Ти откри своя ключ в тази сграда, Мал. Кейн или твоите фантазии я превърнаха в съвършен дом, в който живееш щастливо със семейството си и рисуваш в ателието си. Моите ме отведоха на пуст тропически остров. Не мисля, че ще намеря такова място близо до Вали.

— Не знаеш къде ще попаднеш следващия път.

Дейна остави валяка и ококори очи.

— Господи. Много успокояваща мисъл.

ОСМА ГЛАВА

Въпреки че в момента минаваше за безработна, Дейна не помнеше някога да е била толкова заета. Трябваше да се занимава с Мо, а това бе като да се грижи за четиридесеткилограмов малчуган. Той се нуждаеше от храна, от разходки, от време на време от смъмряне, от игри и зорък надзор.

Посвещаваеше се на бояджилък по няколко часа на ден, което я накара да изпитва доста повече уважение към онези, които изкарват прехраната си по този начин. Но забавните игри с Мо ѝ носеха успокоение, а ремонтът — удовлетворение и гордост.

Сградата все още не бе започнала да добива желания облик. Бяха решили първо да грундират всички стени в бяло, преди да ги боядисат в избраните цветове. Но за три упорити, всеотдайни жени, работещи като сплотен екип, бе само въпрос на време да осъществят плановете си.

Дейна имаше стратегия за бизнеса, който щеше да започне да развива след няколко месеца. Бе съставила дълги списъци от книги и ѝ хрумваха интригуващи идеи какво да предлага в кафенето си, какви мебели и съдове да подбере. Едно бе да мечтае за собствена книжарница, а съвсем друго да се заложи с хилядите подробности, свързани със създаването ѝ.

Към всичко това се добавяха и дългите часове, които прекарваше всяка вечер в търсене на насоки към ключа. Четенето бе нейна страст, откакто се помнеше, но сега то бе и мисия. Някъде в някоя книга се криеше отговорът на загадката. Или поне следващият въпрос. А ако този отговор или въпрос бе в една от книгите, които бе поверила на приятелките си? Ако го пропуснеха, защото тя бе единствената, способна да го открие?

„Това е пътят към лудостта“, каза си Дейна. Точно сега, когато имаше толкова много грижи, трябваше да се готви за среща. Бе направила огромна грешка, приемайки поканата. Явно, наистина полудяваше.

Ако се опиташе да отмени уговорката, Джордън щеше упорито да я преследва, докато търпението ѝ прелее и го накълца с кухненския нож, за което щеше да прекара целия си живот в затвора. Или още по-лошо, самодоволно щеше да ѝ натяква, че ѝ е доказал колко се бои да бъде близо до него. Далеч по-приемлива бе версията за кухненския нож и женския затвор.

Единственият избор, който ѝ оставаше, бе да отиде въоръжена с целия си арсенал. Щеше да му покаже, че никак не се смущава от присъствието му, и същевременно да го доведе до лудост. Бе невежа по отношение на ароматите, но намаза тялото си с крем, който ухаеше приятно, преди да сложи най-еротичното си бельо. Не само щеше да даде възможност на Джордън да го види, а и мисълта, че носи черен дантелен сутиен и бикини, и ефирни чорапи с жартieri щеше да ѝ вдъхва самочувствие.

Застана пред огледалото и остана доволна от вида си в профил, анфас и полуанфас.

— Чудесно. Изяж се от яд, Хоук.

Повдигна роклята, която бе избрала, от леглото. Изглеждаше измамно семпла, с дълга права пола от ефирна черна материя, но когато я облече, бе съвсем различно. Изпъна я по тялото си и отново се завъртя пред огледалото. Овалното деколте добиваше ново измерение, когато корсажът прилепваше към гърдите ѝ, надничачи съблазнително над него. Цепката отстрани разкриваше целия ѝ строен крак и при най-лекото движение. Сложи обувки с тънък ток, който добавяше десет сантиметра към и без това внушителния ѝ ръст. Никога не се бе смущавала заради височината си. Харесваше ѝ.

Трябваше да благодари на Зоуи за косите си. Бяха лъскави и разпуснати от едната страна, а от другата — прихванати над ухото с малка шнола с лъскави камъчета. „Още нещо неустоймо“, помисли си Дейна. Шнолата служеше не толкова, за да придържа кичурите, колкото за блясък. Сложи парфюм на шията, китките и във вдлъбнатината между гърдите си. След това метна коси назад.

— Сразен си, приятел.

Осъзна, че всъщност с нетърпение очаква вечерта. От седмици не се бе обличала за среща. Освен това не би могла да отрече любопитството си. Как ли щеше да се държи Джордън? Как ли щеше

да протече разговорът им? Не можеше да си представи една тяхна среща като зрели хора, а не почти деца.

Трябваше да признае, че е развълнувана. Особено защото бе сигурна, че целта му е да я спечели отново, а тя нямаше никакво намерение да допусне това. Приблужи се към огледалото, сложи ярко червило на устните си, стисна ги и отново ги разтвори с леко пукване.

— Играта започва.

Когато Джордън почука на вратата точно в седем и тридесет, реакцията му бе такава, каквато бе очаквала. Очите му се отвориха широко, а после се премрежиха. Видя как гърлото му затрептя от учестения пулс. Той сви ръка в юмрук и потупа гърдите си, сякаш да успокои сърцето си.

— Опитваш се да ме измъчваш, а?

Дейна закачливо наклони глава.

— Разбира се. Как се справям?

— Зашеметяващо. Вече се гърча в агония.

Тя се усмихна и посегна да вземе палтото си от закачалката. Джордън се промъкна зад нея, наведе се към шията ѝ и вдъхна аромата на парфюма.

— Ако започна да стена, опитай... — Замълча, когато видя книгите. До дивана имаше няколко огромни купчини, на масичката още една, а в кухнята цяло море. — За бога, Дейн, ти се нуждаеш от лечение.

— Не са просто за четене, въпреки че в това няма нищо нередно, във връзка с работата и търсенето ми са. Проверявам една гледна точка към загадката с ключа и се готвя за новия си бизнес с книжарницата.

Дейна облече палтото и се опита да прикрие разочарованието си, че в момента той проявява по-голям интерес към книгите, отколкото към невероятната ѝ външност.

— „Ключът на Ребека“, „Ключови свидетели“, „Къща без ключ“. Ясно ми е към какво си се насочила. „Ключът към сексуалната наслада“?

Хвърли ѝ самодоволен, дяволит поглед.

— Млъкни. Ще ядем ли?

— Да, да. Заела си се с непосилна работа. — Джордън приклепна и прелисти една от книгите. — Искаш ли да ти помогна с няколко от тези?

— Вече поделих находките си с Малъри и Зоуи. — Знаеше, че след миг той ще се вгълби в четивото, не би могъл да се сдържи. В това отношение бяха като еднояйчни близнаци. — Стига. Гладна съм.

— Какво друго ново? — Остави книгата върху купчината, от която я бе взел, изправи се и отново я огледа от главата до петите. — Изглеждаш убийствено.

— Много мило. Тръгваме ли?

Отвори вратата и й стори път.

— Къде е Мо?

— В парка с най-добрия си приятел. Флин ще го остави, преди да се прибере. Къде ще вечеряме?

— Госпожицата мисли само за ядене. Качвай се в колата. Няма да останеш гладна. Как е бояджийската бригада? — попита Джордън, когато затвори вратата й и седна зад волана.

— Напредваме. Сериозно. Не мога да повярвам колко работа сме свършили. Но всичко ме боли.

— Ако искаш масаж, обади ми се.

— Това безкористно предложение ли е, Джордън?

— Разбира се, познаваш ме.

Дейна кръстоса крака с бавно движение и цепката се разтвори до бедрото й.

— Крис ще се погрижи за мен.

Погледът му се плъзна към обувката й и обратно нагоре.

— Крис? — едва не изръмжа той.

— Мм-хм.

— Кой е този Крис?

— Много талантлив масажист с вълшебни ръце. — Дейна се протегна, сякаш бе под тези ръце, и издаде тих стон. „О, да“, помисли си тя, когато усети как Джордън затаи дъх. Вече бе започнала да използва арсенала си. — Препоръчан от Зоуи. В нейния салон ще се предлагат разнообразни процедури.

— Цялото име Кристин ли е или Кристофър?

Дейна сви рамене.

— Днес разтри врата и раменете ми, беше нещо като тест. Крис се представи блестящо. — Намръщи се, когато излязоха от града. — Къде ме водиш?

Долавяше аромата ѝ при всяко вдишване и това го влудяваше. В случай че бе забравил колко дълги крака има, тя очевидно се стараеше да му го напомни. Може би гласът му бе леко пресипнал, но имаше оправдание.

— Аз черпя, така че аз избирам ресторанта. Във „Веню“.

— Дано да подобава на тоалета ми и да задоволи апетита ми или ще платиш не само сметката.

— Помня апетита ти. — Джордън си заповяда да остане спокоен. Играта, която Дейна бе започнала, му се струваше интригуваща, но бе твърде рано да се предава. — Е, кажи ми, какъв е ключът към сексуалната наслада?

— Прочети книгата. Ти ми кажи какво е първото, което ти хрумва, когато свържеш думата „ключ“ с литературата?

— Сещам се за мистерии със заключени врати.

— Хм. Възможно да има друг ъгъл. А „богиня“, във връзка с нещо различно от митологията?

— Образът на фаталната жена. Като загадъчната дама в „Малтийският сокол“.

— Какво я превръща в богиня?

— Притежава силата да омагьосва мъжете със секс, красотата и лъжи.

— Аха. — Дейна съзнателно прокара ръка по дългата извивка на косите си. — Не е зле. Ще помисля върху това.

Потъна в размисъл и загуби представа за посоката и времето. Наближаваше осем часът, когато се опомни и примигна при вида на голямо бяло здание в подножието на един хълм.

„Впечатлена е“, помисли си Джордън, когато видя широко отворените ѝ очи.

— „Лучано“? — Устните ѝ се разтвориха. — По това време на годината ти е нужно съдействие от Конгреса, за да получиш резервация тук. Когато не е разгарът на сезона, трябва да се обадиш седмици предварително, а през октомври е невъзможно, дори да дариш кръв.

— Половин литър стига.

Той слезе и подаде ключовете на служителя от паркинга.

— Винаги съм мечтала да вечерям тук. Не е по джоба ми.

— Веднъж се опитах да издействам резервация за твоя рожден ден. Не ми се изсмяха, но навярно едва са се сдържали.

— Тогава не можеше да си позволиш дори... — Замълча и едва скри колко поласкана се чувства. Спомни си, че това бе напълно в негов стил. Безразсъден опит да я изненада. — Страхотно хрумване — каза тя и го целуна по бузата.

— Този път успех да го уредя. — Накара я да загуби ума и дума, когато повдигна ръката ѝ към устните си. — Честит рожден ден. По-добре късно, отколкото никога.

— Много си галантен. На какво дължа това?

— Подобава на тоалета ти.

Задържа ръката ѝ в своята, докато се качваха по стъпалата.

Ресторантът бе някогашна вила на богата и влиятелна фамилия от Питсбърг. Дейна не знаеше дали би могла да се нарече резиденция, но определено отговаряше на представата ѝ за такава с колоните и терасите си. Природата наоколо бе прекрасна и през пролетта, лятото и ранната есен отвън имаше маси, така че клиентите можеха да се наслаждават едновременно и на гледката, и на изисканите ястия.

Интериорът бе възстановен, разкошната обстановка се поддържаше като в дом на хора с високо обществено положение. Фоайето бе с мраморен под, украсено с произведения на италиански художници и обзаведено с удобни кресла и дивани. Дейна едва бе успяла да възприеме светлината и цветовете, когато оберкелнерът забърза към тях.

— Господин Хоук, толкова се радваме, че ни гостувате тази вечер. Signorina^[1], добре дошли в „Лучано“. Масата ви е готова, ако желаете веднага да седнете. Или предпочитате първо да ви поканя в предния салон?

— Дамата е гладна, така че направо ще седнем на масата, благодаря.

— Разбира се. Мога ли да взема палтото ви?

— Да.

Но Джордън го изпревари и плъзна пръсти по раменете ѝ, докато внимателно събличаше дрехата. Палтото ѝ бе отнесено, преди да бъдат отведени по внушително стълбище до уединено сепаре, вече подготвено за двама.

Появи се сервитьор с бутилка шампанско.

— Както пожелахте — каза обсеркелнерът. — Подходящо ли е за вашата вечер?

— Съвършено — увери го Джордън.

— Вене.^[2] Ако желаете нещо, само кажете. Приятна вечер. Buon appetito.^[3]

Оттегли се и ги остави насаме.

— Престарал си се — отбеляза Дейна след миг.

— Държа всичко да бъде изпипано. — Джордън повдигна чашата си за тост и леко докосна нейната. — За хубавите моменти. Минали, настоящи и бъдещи.

— Струва ми се безобиден повод. — Тя отпи глътка. — Господи. Сега разбирам какво има предвид старият Дом, когато казва, че при първата си глътка от тази пенлива течност е видял звезди. — Отпи още веднъж и го погледна над ръба. — Е, добре, впечатлена съм. Напоследък сте станали важна клечка, а, господин Хоук?

— Може би, но по-скоро дължа това внимание на способността си да преценявам как мога да се добера до нещо, което искам. За местно момче, постигнало много, не е трудно да си уреди резервация в ресторант.

Сепарето изглеждаше доста романтично. Имаше цветя и свещи не само на масата, а и на старинен поднос, поставен върху дългия резбован бюфет. Ароматът им и нежната музика на цигулки изпълваха въздуха. В малка камина от черен мрамор гореше огън, а на полицата над нея бяха подредени още вази с цветя. Голямо огледало с форма на мидена черупка ги отразяваше, създавайки усещане за интимност.

— Страхотна маса — провлачено каза тя.

— Искях да бъда насаме с теб. Не разваляй всичко — прошепна той и сложи ръка върху нейната, преди да я отдръпне. — Това е просто една вечеря, Дългучке.

— Нищо не може да се нарече просто на подобно място.

Джордън обърна ръката ѝ и прокара пръст по дланта ѝ, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Тогава ми позволи един опит да те ухажвам. Само тази вечер. Бих могъл да започна, като ти кажа, че в момента само като те гледам, сърцето ми спира.

Нейното подскочи и започна да бие неудържимо.

— Доста добре се справяш за начинаещ.

— Почакай. Ще ставам все по-добър.

Дейна не отскубна ръката си. Струваше ѝ се, че подобна подла постъпка би била нередна, след като толкова се бе постарал да ѝ предложи нещо специално.

— Нищо няма да излезе, Джордън. Вече сме различни от това, което бяхме.

— На мен ми се струва, че сме същите хора. Нека се отпуснем и се позабавляваме, докато сме тук. — Кимна на сервитьора, който дискретно бе застанал недалеч от сепарето. — Нали каза, че си гладна?

Дейна взе донесеното меню.

— За това имаш право.

Би трябвало да прояви невероятно упорство, за да не се отпусне и да не се позабавлява тук. Освен това би било проява на неуважение. Въпреки че подло я бе принудил да приеме поканата му, бе сторил всичко, на което е способен, за да направи срещата им незабравима и дори вълшебна. Сам бе признал, че се опитва да я ухажва, което бе нещо ново. По време на връзката им, колкото и много да бяха означавали един за друг, старомодната романтика не бе част от отношенията им.

О, определено бе способен на мили жестове, когато бе в настроение. И на изненади. Но дори и най-трогателните от тях не биха я накарали да нарече Джордън Хоук галантен романтик. Тогава бе харесвала променливите му настроения. Те я привличаха и възбуждаха.

Все пак не би се отказала поне веднъж да бъде ухажвана от чаровен и забавен мъж, който изглежда твърдо решен да ѝ осигури вечер мечта.

— Кажи ми какви са плановете ти за книжарницата.

Дейна хапна от превъзходния рибен специалитет.

— С колко време разполагаш?

— Колкото ти е нужно.

— Първо, искам да бъде достъпна. Хората да могат спокойно да влязат, да разгледат и може би да почетат. Все пак не бих допуснала да я смятат за своя лична библиотека. Мечтая да се превърне в приятно

място за срещи и в квартална книжарница, където обслужването на клиентите е приоритет.

— Защо ли никой във Вали не се е опитал да осъществи тази идея досега?

— И аз се питам същото — сподели Дейна. — Вероятно има основателна причина.

— Защото няма друга като теб — каза той. — Към какво още се стремиш? Всякаква литература ли ще предлагаш или специализирана?

— Всякаква. Искам да има разнообразие, но дълго работих в библиотеката и отлично зная какво харесват местните жители. Някои жанрове, например любовни романи, криминалета, местна история, ще преобладават над по-езотеричните заглавия. Искам да поддържам връзка с училищата, за да зная какво изискват преподавателите, и ще се постарая да организирам поне един литературен кръжок през първите шест месеца. — Дейна взе чашата си. — Това ще бъде само началото. С Мал и Зоуи ще работим заедно и се надяваме да привлечем обща клиентела. Нали разбираш, някой влиза да си купи книга и си казва: „Каква чудесна ръчно изработена ваза, идеалният подарък за рождения ден на сестра ми“. Или клиентка на Зоуи решава да почете нещо леко, докато ѝ правят прическа.

— Или влиза, за да разгледа картините, и ѝ хрумва, че се нуждае от маникюр.

Тя вдигна тост и отпи.

— Това е планът.

— Добър е. Вие трите изглеждате добре заедно. Пасвате си, взаимно се допълвате. Имате различни стилове, но се съчетават чудесно.

— Странно, онзи ден ми хрумна точно същата мисъл. Ако преди време някой ми бе предложил да започна бизнес, в който да вложа буквално всичките си пари, заедно с две жени, които познавам от по-малко от месец, бих му се изсмяла. А сега нямам колебания. Убедена съм, че искам да се занимавам с това.

— Що се отнася до книжарницата, бих заложил всичко, че ще успееш.

— Запази парите си. Възможно е да се наложи да поискам заем, преди да потръгне. В тази връзка, кажи ми какво би желал да откриеш в една квартална книжарница. От гледната точка на писател.

И двамата се бяха облегнали назад, което бе знак, че келнерът може да отсервира.

— Нарече ме писател без никакви отрицателни епитети.

— Не се възгордявай. Просто не искам да развалям добрия тон тази вечер.

— Тогава да поръчаме десерта и кафето и ще ти кажа.

Докато го слушаше, Дейна съжали, че не бе взела със себе си бележник. Трябваше да признае, че е предвидлив. Засегна аспекти, за които не се бе сетила досега, и ѝ даде ценни идеи за други, върху които вече бе започнала да мисли.

Когато заговориха за самите книги, осъзна колко много ѝ е липсвал този чешит. Винаги бе изпитвала нужда да общува с човек, който споделя страстта ѝ към тях. Заедно да ги обсъждат, докато напълно ги разнищят, и да изпитват безкрайно удоволствие от това.

— Страхотна вечер — каза той, докато ѝ помагаше да стане. — Какво ще кажеш да се поразходим из градината, преди да тръгнем?

— Това ли е тактичният ти начин да ми кажеш, че съм изяла толкова много, че трябва да изразходвам калориите?

— Не. Търся начин да прекарам малко повече време насаме с теб.

— Наистина ставаш все по-добър в ухажването — отбеляза тя, докато излизаха.

Получи палтото си също толкова бързо, колкото го бяха отнесли. Забеляза, че Джордън остана напълно спокоен, когато оберкелнерът му подаде негова книга за автограф.

„И с това се справя добре“, помисли си тя. Държа се приятелски и непринудено благодари за приятната вечер.

— Как се чувстваш, когато някой ти поиска автограф? — попита го, когато спряха на площадката.

— По-добре, отколкото ако не дават пет пари кой съм.

— Не, сериозно. Не отклонявай въпроса. Как се чувстваш?

— Доволен. — Вяло приглади яката на палтото ѝ. — Поласкан. Изненадан. Освен ако човекът има особен поглед и носи под мишница непубликуван ръкопис.

— И това ли се случва?

— Често. Но почти винаги е приятно да поговоря с някого, който е чел или ще прочете нещо мое и би се радвал да получи посвещение.
— Сви рамене. — Нима в това има нещо лошо?

— Не е много темпераментно.

— Аз не съм темпераментен тип.

— Някога беше — промърмори Дейна.

— А ти беше сприхава и вироглава. — Широко ѝ се усмихна, когато тя се намръщи. — Виждаш ли, че и двамата сме се променили?

— Ще сменя темата. Наистина прекарах приятно. — Въздъхна дълбоко, когато излязоха на каменна пътека и погледнаха нарастващата луна. — Започва втората ми седмица — промълви тя.

— Напредваш, Дългучке.

Дейна поклати глава.

— Струва ми се, че съм далеч от вярната следа. Все още. А дните бързо отминават. Няма да изпадна в паника — побърза да добави тя, — но имам сериозен повод за безпокойство. Толкова много зависи от мен. Боя се, че ще разочаровам хора, на които държа. Разбираш ли какво имам предвид?

— Да. Не си сама в търсенето. Вярно е, че носиш най-голяма отговорност, но не и целия товар. — Джордън сложи ръце на раменете ѝ и я притегли към себе си. — Искам да ти помогна, Дейна.

Приятно ѝ бе с него. Както винаги. Щом осъзна това, в съзнанието ѝ зазвъняха предупредителни камбанки.

— Вече знаем, че сме свързани, по един или друг начин.

— Искам нещо повече. — Той се наведе и плъзна устни по рамото ѝ. — Желая те.

— В момента имам твърде много грижи.

— Каквито и да са, това не променя нищо. — Накара я да се обърне с лице към него. — Не ще престана да те желая. Трябва да го знаеш. — Устните му затрептяха, когато прокара длани надолу и нагоре по ръцете ѝ. — Винаги съм харесвал този поглед.

— Какъв поглед?

— Леко укорителен, защото някой ти е създал проблем, който трябва да разрешиш. Ето тук се появява малка бръчица.

Долепи устни до челото ѝ, точно между веждите.

— Нали щяхме да се разхождаме?

— Това и правим. Според мен тази вечер би трябвало да се случи още нещо.

Джордън изпита задоволство, когато видя устните ѝ да се разтварят и на лицето ѝ да се изписва изненада, защото вместо да я целуне, започна да се поклаща с нея в бавен танц.

— Много хитро — промърмори тя, но бе трогната.

— Винаги съм обичал да танцувам с теб. Всичко, свързано с това. Уханието на косите ти, на кожата ти. Да виждам отражението си в очите ти, докато съм толкова близо до теб. Твоите очи винаги са ме пленявали. Не съм ти го казвал, нали?

— Не си.

Дейна затрепери и учестените удари на сърцето ѝ заглушиха предупредителния звън.

— Все още е така. Понякога, когато прекарвахме нощите заедно, на сутринта се събуждах рано и дълго те гледах, докато спеше, само за да не пропусна мига, когато ги отваряш.

— Не е честно. — Гласът ѝ секна. — Не е честно да ми го казваш сега.

— Зная. Трябваше да изрека тези думи навремето, но не ми остава нищо друго.

Леко потърка устните ѝ със своите. Всмука ги и когато тялото ѝ се отпусна в прегръдката му, едва овладя желанието си. Бавно вкушваше от това, на което някога ненаситно се бяха наслаждавали. Докато ръцете ѝ го обгръщаха под звездната светлина, не биваше да издава жаждата, която го измъчваше. Целта му бе да я съблазни.

Все още се въртяха в танц. Или така ѝ се струваше, защото бе замаяна? Устните му бяха топли, търпеливи и още по-възбуждащи заради сдържаната страст, която долавяше у него.

Тя въздъхна и му позволи да я притисне по-силно. Нежни, бавни ласки. Хладният въздух галеше затоплената ѝ кожа, а уханието на нощта я обгръщаше, докато устните му шепнеха името ѝ почти докосвайки нейните. Ако с годините помежду им се бе появила бездна, тази единствена целувка в пустата есенна градина започна да изгражда мост над нея.

Той се отдръпна пръв и я накара да затаи дъх, когато хвана и двете ѝ ръце и ги доближи до устните си.

— Дай ми шанс, Дейна.

— Не знаеш какво искаш от мен. Не знаеш — повтори тя, преди да я прекъсне. — А аз все още не зная какво да отговоря. Единственият разумен отговор, който мога да дам, е, че ми е нужно време да реша.

— Добре. — Джордън задържа ръцете ѝ, но направи крачка назад. — Готов съм да чакам. Но бях искрен, когато казах, че искам да ти помогна. Няма нищо общо с нещата между нас.

— И за това трябва да помисля.

— Добре.

Все пак имаше нещо, което Дейна знаеше. Осъзна го, докато вървяха към колата му. Не бе влюбена в него, както преди раздялата. И двамата вече бяха различни хора. Някогашните ѝ чувства към момчето бледнееха като утринна мъгла пред това, което изпитваше към него сега.

Джордън влезе в къщата и угаси лампата на площадката. Отдавна не се бе случвало някой да остави запалена лампа заради него. Естествено, причината бе изборът, който самият той бе направил. Всичко се свеждаше до това. Бе решил да напусне Вали, да изостави Дейна, приятелите си и всичко познато. Винаги би твърдял, че този избор е правилен. Но сега разбираше, че с начина, по който го бе осъществил, е оставил голяма пробойна. А как би могъл да започне да гради нещо ново върху пропукани основи?

Тръгна към стълбището, и спря, когато видя Флин да слиза към него.

— Да не би да си ме чакал, татенце? Наруших ли вечерния час?

— Изглеждаш в добро настроение след вечерта навън. Какво ще кажеш да си поговорим в кабинета ми?

Без да изчака отговора му, Флин тръгна към кухнята. Огледа се. Наистина бе грозна, дори той забелязваше това. Стари, очукани уреди, невзрачни шкафове и балатум, който вероятно бе изглеждал нов и красив по времето на дядо му. Но не можеше да си представи какъв вид ще добие, когато Малъри осъществи плановете си. Не можеше да си обясни също защо перспективата да опразни стаята, а после отново да я обзаведе я прави толкова щастлива.

— В понеделник ще дойдат майстори, за да опустошат всичко тук.

— Нито миг по-скоро? — пошегува се Джордън.

— Рано или късно, щях да се заема с това. Не я ползвах често, но откакто се запознах с Малъри, в тази къща наистина се готви. — Флин ритна печката. — Ужасно ненавижда този уред. Направо ме плаши.

— Доведе ме тук да разговаряме за манията на Малъри на тема кухненско обзавеждане?

— Не. Искях да хапна чипс. Малъри ми забранява да ям в леглото. Това е едно от нещата, които не мога да разбера — продължи той и извади пакет „Чипс Аой“ от шкафа. — Но аз съм непукист. Искаш ли мляко?

— Не.

Флин бе облечен със сиви шорти и тениска, която навярно носеше от първи курс в колежа. Бе бос, с нехайно изражение.

„Външността е нещо измамно“, каза си Джордън.

— Не си непукист, Хенеси. Просто се правиш на такъв, за да постигаш целите си.

— Не си позволявам да ям чипс в леглото, нали?

— Някакви си картопки, синко. В леглото ти има жена.

— Да. — Със самодоволна усмивка Флин си наля мляко, седна и изпъна крака. — Така е. В момента, разбира се, чете, вместо да ми предлага интригуващи и разнообразни сексуални забавления, но мога да почакам.

Джордън седна. От опит знаеше, че не след дълго приятелят му ще постигне своето.

— Значи искаш да обсъждаме сексуалния ти живот? Ще се перчиш ли, или ще поискаш съвет?

— Предпочитам да го правя, отколкото да се перча, и се справям доста добре, без да се нуждая от съвети. Но благодаря за предложението. — Хрупна парче чипс. — Е, как е Дейна?

„Аха, това било“, каза си Джордън.

— Малко е разтревожена заради задачата, с която се е заела, но изглежда твърдо решена да успее. Сигурно си видял планината от книги, когато си оставил Мо.

— Да, заболяха ме очите само при мисълта да прочета половината от тях. А иначе?

— Превъзмогнала е страха след онова, което ѝ се случи. Беше изплашена, но сега е просто любопитна. Нали я познаваш?

— Мм-хм.

— Защо не питаш как вървят нещата между нас?

— Аз? Да се бъркам в личния ти живот?

— Целта ти е сам да заговоря за това, Хенеси.

— Проницателен си. Разбирам защо си станал преуспяващ писател.

— Невинаги. — Въпреки че нямаше особено желание, Джордън посегна и си взе парче чипс от пакета. — Оплесках нещата с нея преди години. „Заминавам. С теб ми беше забавно. Ще се виждаме от време на време.“ — Прониза го остра болка, когато си спомни как Дейна бе изрекла тези думи. — Може би не съм го казал толкова рязко, но почти. — Захапа чипса и изпитателно изглежда приятеля си. — И с теб ли ги оплесках?

— Донякъде. — Флин побутна красивата свещ на Малъри встрани, за да сложи пакета в средата на масата. — Не мога да кажа, че не съм се почувствал изоставен, когато замина, но разбих желанието ти да се измъкнеш оттук. Самият аз имах подобни намерения, по дяволите.

— Бизнесмен, пробиващ писател и напорист репортер. Страхотно трио.

— Да, всички постигнахме каквото искахме, нали? По един или друг начин. Аз не съм напускал Вали, но се канех да го направя, така че можех да простя на двама ви с Брад. Но не спях с никого от вас.

— Била е влюбена в мен.

Флин изчака няколко мига, когато долови недоумението и болката, изписани на лицето на Джордън.

— Сега ли го проумя? Доста бавно загреваш, приятел.

— Знаех, че ме обича. — Обзет от негодувание, Джордън все пак стана да си налее мляко. — За бога, Флин, всички се обичахме. Бяхме като семейство. Нямах представа, че съм голямата ѝ любов. Как може един мъж да разбере това, ако жената не го погледне в очите и не каже: „Влюбена съм в теб, глупако“? Което би било нещо напълно естествено за Дейна — продължи той. Негодуванието му прерастваше в ярост. — Тя не крие чувствата си. Но този път го направи и не разбрах истината. Затова заслужавам да бъда наричан „жалък нещастник“.

Напоследък Флин бе озадачен от хладнокръвното държане на приятеля си и този изблик на гняв му донесе облекчение.

— Да, както и заради много други неща. Мога да съставя цял списък.

— Ако аз започна да изброявам твоите гафове, списъкът ми ще бъде по-дълъг — промърмори Джордън.

— Чудесно, състезание.

„Изглежда не само ядосан — забеляза Флин, когато се вгледа в лицето му, — а и разстроен.“ Все пак трябваше да довърши това, което искаше да каже.

— Слушай, когато Лили ме изостави, за да търси слава и пари в големия град, страдах. Не съм бил влюбен в нея, както по-късно разбрах. Вие с Брад се оказахте прави. Но мислех, че съм влюбен и готов за това, а нейното заминаване провали всичко. Дейна наистина беше влюбена в теб. Представям си колко ѝ е било тежко, когато я зарязал, каквито и да са били причините.

Джордън седна и замислено разчупи парче чипс.

— Предупреждаваш ме да не постъпвам така с нея отново.

— Да, точно това се опитвам да кажа.

---

[1] Госпожице (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Добре (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Добър апетит (итал.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дейна се опита да преодолее сексуалната и емоционалната си незадоволеност, като залегна над книгите. Съсредоточена върху целта си, прекара останалата част от вечерта в отсяване на информация, водене на записки и предположения за местонахождението на ключа.

Първият резултат от това бе непоносимо главоболие. Сънят ѝ през нощта бе неспокоен и недостатъчен. Когато дори Мо не успя да я ободри, реши да пробва с физически труд.

Остави кучето у Флин, като просто отвори входната врата със своя ключ и го пусна да се втурне вътре като куршум. Бе едва девет часа в неделя сутринта и тя предполагаше, че всички в къщата спят. При сегашното ѝ настроение лаят, който отекна в тишината като картечен откос, когато Мо хукна нагоре по стълбите, я накара да изкриви устни в усмивка на злорадство.

— Давай, Мо — насърчи го Дейна, затвори вратата и тръгна към колата си.

Веднага се отправи към сградата. „Малки удоволствия“, поправи се тя, когато паркира. Фирмата щеше да носи това име и ѝ се струваше, че е крайно време да започне да я нарича така, вместо „къщата“ или „сградата“.

Щом отвори вратата, веднага я лъхна силен мирис на прясна боя. „Приятен е“, реши тя. Бе признак за напредък, обновление и нещо постигнато. Може би белият грунд не изглеждаше красиво, но определено бе свеж и един поглед ѝ бе достатъчен, за да проумее колко далеч са стигнали вече.

— Ще продължим в същия дух.

Запретна ръкави и пристъпи към инструментите и боите. Осъзна, че за първи път идва тук без приятелките си. За миг ѝ хрумна, че си търси белята, като стои сама в сградата, в която Кейн вече бе показал магическата си сила. Плахо погледна към стълбите и си спомни за студената синя мъгла. Сякаш отново обгърната от нея, Дейна потръпна.

— Не мога да се страхувам всеки път, когато вляза тук.

Ехото на гласа ѝ я накара да съжали, че не бе донесла радио. Чувстваше нужда да запълни тишината с нормални звуци.

„Няма да се страхувам“, зарече се тя, докато отваряше кутия с боя. Как щяха да превърнат тази къща в свое място, ако някоя от тях се страхува да стои тук сама? Неизбежно понякога щеше да ѝ се налага да идва рано или да остава до късно. Не можеше винаги да бъдат заедно. Всяка от трите трябваше да свикне с тишината и успокояващите шумове отвън. „Нормална тишина, нормални звуци“, каза си тя, опитвайки се да си вдъхне увереност. По дяволите, харесваше ѝ да бъде сама и цялата празна къща да бъде на нейно разположение. Време бе да влезе в стихията си.

Споменът за пъклените игри на Кейн нямаше да я изплаши. Щом бе сама, нямаше с кого да се надпреварва за супермашината за боядисване.

Все пак, когато започна да работи, изпита желание да чува гласовете на Малъри и Зоуи, които сякаш изпълваха стаята със светлина и весело настроение. Утеши се с мисълта, че вече бяха грундирали помещението на Малъри и са започнали нейните. Щеше да бъде доволна, когато ги довърши със собствените си ръце.

В това време можеше да умува върху различни идеи за разположението. Къде да подреди детективските романи и къде нехудожествената литература? А книгите за местната история?

Би било интересно да сложи върху масичка леки четива, подходяща добавка към удоволствието от чаша кафе. Би могла да постави витрина антика някъде в кафенето и да я отрупа с кутии за чай, чаши и книги. А онези красиви кръгли маси, които ѝ напомняха за старинна сладкарница, дали да се спре на тях или на по-функционални — квадратни? Беше ли този ъгъл подходящ за уютно кътче за четене, или бе по-разумно да го превърне в игрална зона за малки деца?

Приятно бе да наблюдава как свежата бяла боя постепенно покрива потъмнелите бежови стени. Чувстваше стаята все по своя. Никой не можеше да я изгони както от библиотеката. Щеше да работи за себе си и сама да определя правилата.

Никой не можеше да ѝ отнеме тази мечта и тази любов, както ѝ бяха отнети други.

— Нима очакваш да постигнеш нещо? Малко магазинче в малък град? Ще вложиш труда, усилията, идеите и сърцето си в нещо толкова незначително? И защо? Защото нямаш нищо друго на света... А би могла да имаш.

По кожата ѝ пробягнаха хладни тръпки. Започна да диша учестено, а мускулите на корема ѝ се напрегнаха до болка. Продължи да плъзга валяка по стената, заслушана в бръмченето на мотора. За нищо на света нямаше да спре.

— За мен не е незначително. Зная какво искам.

— Така ли?

Магьосникът бе някъде край нея. Бе успял да се промъкне. Караше я да усеща студ. Може би самият той бе този студ.

„Твое собствено място. Доскоро мислеше, че след всичките години работа в услуга на другите имаш такова. Нима някого го е грижа, че вече те няма там?“

Бе насочил стрелата си право към целта. Дали някой изобщо бе забелязал отсъствието ѝ в библиотеката? Някой от всички хора, с които бе работила? От всички клиенти, които бе обслужвала? Или бе толкова лесно заменима, че дори за миг не бяха усетили липсата ѝ.

Нима никой не се интересуваше от нея?

— Ти отдаде на един мъж сърцето и верността си, а той те изостави, без да се поколебае. Би ли могла да кажеш, че си означавала много за него?

„Не достатъчно“, помисли си тя.

— Мога да променя това. Той може да ти принадлежи. Мога да ти дам и много други неща. Успех?

Книжарницата бе пълна с хора. Етажерките бяха отрупани с книги. Всички места на масите бяха заети от клиенти, които пиеха чай и разговаряха. На пода в ъгъла седеше малко момче, разтворило в скута си „В страната на дивото“.

Атмосферата бе задушевна и съчетаваше удоволствие и успешен бизнес. Стените бяха в идеалния цвят. Малъри се бе оказала напълно права. Приятното осветление създаваше уютна обстановка, а книгите, подредени на рафтове и витрини, сякаш приканваха човек да ги вземе.

Тя обикаляше като призрак около хората, които купуваха или просто разглеждаха, седнали или прави. Виждаше познати и непознати лица, чуваше гласове и долавяше аромати. Атрактивно бяха подредени

обложки на книги, красиви ленти за отбелязване на страницата и поставки, каквито бе решила да предлага. А нима креслата не бяха идеални за четене? Големи, удобни, примамливи.

Идеята да ползват кухнята като общо помещение за трите фирми бе невероятно сполучлива. Съчетанието на книги, свещи, лосиони и произведения на изкуството илюстрираше взаимното допълване на всяка дейност с останалите две.

Дейна осъзна, че това е представата ѝ за съвършенство. Всичко, което би могла да желае.

— Ще се чувстваш удовлетворена, разбира се, но няма да ти бъде достатъчно.

Обърна се. Той бе там. Не се изненада да види Кейн до себе си, докато хората преминаваха около тях и през тях.

„Кои са призраците всъщност?“, неволно се запита тя. Бе тъмнокос и красив, почти романтично привлекателен. Черните му коси обграждаха покоряващо лице със строги черти. Очите му се усмихваха, загледани в нейните, но зад тях се таеше нещо страховито.

— Защо няма да ми бъде достатъчно?

— Какво ще правиш в края на деня? Ще прекарваш вечерите сама в компанията на книгите си? Сама, когато всички други са заедно със семействата си? Мислиш ли, че някой ще се сеца за теб, след като излезе от тук?

— Имам приятели. Имам семейство.

— Брат ти има жена до себе си, а тя има него. При тях няма място за теб, нали? Третата има син и ти никога не ще бъдеш част от това, което споделят. Ще те изоставят както всички други.

Думите се забиваха като стрели в сърцето ѝ и я накараха да изпита мъчителна болка, когато отново срещна усмивката му, почти издаваща съчувствие.

— Мога да го накарам да остане при теб. — Говореше с успокояващ тон, сякаш разбираше страданието ѝ. — Мога да го накарам да си плати за това, което ти е причинил с безразсъдството си и отказа си да прозре от какво се нуждаеш. Нима не би искала да те обикне както не е обичал никоя друга? Тогава ти ще избереш дали да го приемеш, или да го прогониш.

Озова се в стая, в която не си спомняше да е била, но ѝ се струваше позната. Просторна спалня, изпълнена с цветове. Тъмносини

стени, огромно легло с пурпурна покривка и златисти възглавници. Имаше две внушителни кресла срещу камина, в която пращеше огън. Тя седеше на едното от тях, а Джордън бе коленичил до краката ѝ. Притискаше ръцете ѝ в своите.

Изведнъж пръстите му трепнаха.

— Обичам те, Дейна. Не съм предполагал, че съм способен да изпитвам такива чувства. Струва ми се, че няма смисъл да дишам, ако ти не си до мен.

Това не бе истина. Лицето му никога не издаваше слабост и не би могло да добие толкова умоляващ израз.

— Престани.

— Трябва да ме изслушаш — настойчиво промълви той и отпусна глава в скута ѝ. — Трябва да ми дадеш шанс да ти докажа любовта си. Най-голямата грешка в живота ми бе, че те изоставих. Оттогава каквото и да направя, до каквото и да се докосна, не означава нищо за мен. Ще сторя всичко, което поискаш. — Вдигна глава и тя с ужас видя в очите му да проблясват сълзи. — Ще бъда какъвто желаш, само ми прости и ми позволи да те боготворя през всяка минута от всеки ден, до края на живота си.

— Махни се от мен, по дяволите!

Ужасена и обзета от паника, блъсна Джордън, повали го на земята и скочи на крака.

— Ритай ме. Удряй ме. Заслужавам го. Само ми позволи да остана с теб.

— Мислиш, че искам това? — изкрещя тя и се завъртя в кръг. — Опитваш се да ме контролираш, като превръщаш мислите ми в картини? Ти не разбираш какви са истинските ми желания и затова ще те победи. Никакви пазарлъци, нещастнико. Тази сцена е не само измамна, а жалка.

Яростният ѝ вик отекна, когато се върна в празната боядисана стая и видя валяка да се търкаля в краката ѝ.

На бялата стена с катранени букви бе изписано посланието:

„Удави се!“

— Няма да стане, копеле.

Въпреки че ръцете ѝ трепереха, взе валяка и нанесе върху черните букви нов пласт бяла боя. Но надписът отново се откри и пръстите ѝ здраво стиснаха дръжката.

— Почакай, почакай!

Умът ѝ заработи трескаво. Изведнъж хвърли валяка и по пода се разля боя. Грабна чантата си, докато тичаше към вратата така, сякаш спасява кожата си.

След минути нахълта в апартамента си. Стовари чантата и разтвори копието на „Отело“ от библиотеката.

— *Удави се, удави се.* Тук е.

Докато нетърпеливо прелистваше книгата, напрегна паметта си да си спомни сцената, от която бе този цитат.

Беше реплика на Яго, когато прилага един от триковете си върху Родриго. Знаеше я.

Когато я намери, седна на пода.

— „Жажда за кръв и задрямала съвест — прочете тя на глас. — Хайде, бъди мъж. Удави се! Дави котки и слепи кутрета.“

Положи усилие да се успокои.

„Жажда за кръв и задрямала съвест.“ Да, това бе подходящо описание за силите, които движеха Кейн.

Ревност, завист, злоба, предателство и амбиция. Това, за което Яго знаеше, а Отело бе в неведение. Кейн в ролята на Яго? А богът крал — на Отело? Кралят не бе убил никого, но бе загубил обичаните си дъщери заради лъжи и амбиция.

А пиесата... определено в нея имаше и красота, и истина, и смелост. Дали тя бе ключът?

Дейна реши да действа систематично. Претърси книгата и подвързията ѝ, остави я и направи същото със своето копие. Отново седна и внимателно препрочете цялата сцена.

Можеше да намери и други издания на пиесата. Щеше да отскочи до книжарницата в търговския център и да прерови и тях. В понеделник отново щеше да опита късмета си в библиотеката. Стана и закрачи из апартамента си.

Навярно в района на Вали имаше десетки екземпляри на „Отело“ в различни форми. Щеше да посети училищата и колежа. Да почука на всяка врата, зад която би могла да открие нещо.

— „Удави се!“ — повтори тя. — Мамка му.

Отново взе чантата си, готова да тръгне към търговския център още сега. Тъкмо бе дръпнала входната врата с все сила, когато осъзна какво става. Собствената ѝ ярост я тласна две крачки назад, преди да затръшне вратата.

Държеше се глупаво. Идиотски. Кой бе написал думите на стената? Кейн. Лъжец, цитиращ друг лъжец. Това не бе насока, а подвеждане, с цел да я отклони от верния път. Беше се хванала.

— По дяволите! — Запрати чантата си към другия край на стаята. — Пълна лъжа или изопачаване на истината? Какво направи той?

Щом се поуспокои, отиде да вдигне чантата. Трябваше да разбере. Все пак щеше да се разходи до търговския център.

Когато отново се прибра, Дейна си помисли, че едва ли до края на деня ще се почувства по-спокойна, след като бе прекарала сутринта в тичане за зелен хайвер, но поне следобедът в компанията на Малъри и Зоуи щеше да бъде приятен. Ако не друго, щяха да се позабавляват по женски.

Щяха да хапнат, да си поговорят, а когато Дейна им се бе обадила, за да ги покани, Зоуи бе обещала и педикюр. Не би било зле.

Отнесе в кухнята китайската храна, която бе взела на връщане, спря до плота и се замисли. Призна пред себе си, че все още е неспокойна. Не бе възвърнала увереността си. Ехото на страха от сутринта отзвучаваше в съзнанието ѝ, а и не бе преодоляла гнева заради заблудата, в която бе изпаднала.

Влезе в банята, извади от аптеката опаковка тилебол за ободряване и глътна две таблетки. Може би това, от което имаше нужда, бе дрямка, а не компания. Но въпреки главоболието и лекия световъртеж точно сега не искаше да остава сама.

Почти излетя към вратата при първото почукване.

— Добре ли си? — Зоуи влезе, остави на пода чантите, които носеше, и я прегърна. — Извинявай, че се забавих толкова.

— Не се безпокой. Всичко е наред. — „Това действа доста по-добре от дрямка“, осъзна Дейна. — Радвам се, че си тук. А Саймън?

— Флин го взе със себе си. Много мило. Двамата с Джордън ще го заведат у Бродли. Ще потича с Мо, ще поиграе с тях, ще хапнат

вредна храна и ще погледат футбол. Саймън беше въодушевен. Мал не е ли дошла? Тръгна преди мен.

— Точно зад теб. — Малъри забързано прекоси площадката и подаде кутия от сладкарница, преди да прекрачи прага. — Отбих се да купя шоколадови сладки. С двоен пълнеж.

— Обичам ви, момичета. — Гласът на Дейна затрепери и ужасена, тя потърка очи. — Господи, по-зле съм, отколкото предполагах. Скапан ден.

— Седни, скъпа. — Зоуи я поведе към дивана. — Почини си. Ще ти приготвя нещо за хапване.

— Има китайска храна. В кухнята.

— Чудесно. Просто се отпусни, а ние с Малъри ще се погрижим за всичко.

Извадиха чинии, свариха чай, завиха краката ѝ и направиха още няколко неща, за които жените инстинктивно се сещат, когато се стараят да успокоят някого.

— Благодаря ви. Искрено. Не знаех, че съм толкова близо до срыв. Онова копеле успя да ме разтърси.

— Разкажи ни какво стана.

Малъри погали косите ѝ.

— Отидох на нашето място да побоядисвам, защото, като се събудих, бях в ужасно настроение и трябваше да се заловя с нещо. — Дейна хвърли поглед към Малъри. — Извинявай, че доведох Мо да ви събуди толкова рано.

— Няма проблем.

— И така... — Успокои гърлото си с глътка чай. — Започнах да боядисвам. Почувствах се добре и се унесох в мисли как ще изглежда книжарницата. Тогава се появи той.

Продължи да разказва, опитвайки се да говори свързано, но Зоуи я прекъсна с гневна ругатня.

— Пълни глупости! Долна лъжа. Разбира се, че има хора, които държат на теб. Той не знае нищо, по дяволите.

— Просто засяга слабите ми места. Разбирам това. Бях разстроена, когато напуснах библиотеката, макар и да не исках да го призная. За миг ми хрумна, че работата, която съм вършила там, не е била от значение за никого, освен за самата мен. Използва подобни мисли и ги прави натрапчиви и мъчителни.

Отново взе чашата си и им описа как бяха изглеждали помещенията в завършената ѝ книжарница.

— Беше представата ми за съвършена обстановка — каза Дейна. — Не осъзнавах, че е напълно изградена в съзнанието ми. Не само обликът, а и атмосферата. Беше пълно с клиенти, разбира се. — Трапчинките на бузите ѝ се откроиха за миг. — Опита се да ми внуши, че мога да получа това само ако той ми го даде. Не успя да ме убеди, защото зная, че ще го постигнем сами. Е, може би сградата няма да се пука по шевове от клиентела, но атмосферата ще бъде същата. Защото става дума за моята книжарница. За нашата фирма. Ще успеем.

— Дяволски си права.

Зоуи седна на пода до нея и притисна коляното ѝ.

— После ми напомни за Джордън. Трябва да си взема сладка, преди да продължа. — Наведе се и грабна една от чинията, в която Малъри ги бе подредила. — Бяхме във великолепна спалня, за каквато винаги съм мечтала. Всеки си изгражда представа за идеалната стая, която би искал да има един ден, нали? Джордън беше коленичил в краката ми като роб. Със сълзи на очи ми се обясни в любов и заяви, че не може да живее без мен. Никога не би изрекъл подобни глупости. Понякога си фантазирах, че ги казва, след което го ритвам в зъбите. Нещо като отмъщение. — Дейна въздъхна. — Господи, дори ме подкани да го ритам, да го удрям или каквото поискam. — Замълча, когато чу смях, и стрелна Зоуи с поглед. Устните ѝ трепнаха. — Е, може би е смешно, като си помисли човек. Хоук да ридае в краката ми и да обещава, че ще ме боготвори до края на живота си.

Малъри реши, че е време и тя да си вземе сладка.

— С какво беше облечен?

След дълга пауза Дейна избухна в смях. Изведнъж цялото напрежение и болка изчезнаха.

— Благодаря. Господи, всеки момент щеше да заплаче като бебе. Дори се почувствах виновна, защото сцената приличаше на някои ситуации, които си бях представяла. Как той осъзнава грешката си, допълзва при мен и ме моли на колене. Знаете ли, подобни фантазии носят утеха. Но мога да ви уверя, че е ужасно, когато се превърнат в реалност, или поне така изглежда. Накрая пратих Кейн по дяволите и се върнах там, откъдето бях тръгнала.

Зоуи свали обувките ѝ и започна да разтрива ходилата ѝ.

— Наистина скапана сутрин.

— Това не е всичко. На стената се появи надпис с нещо мазно и черно: „Удави се!“. Замазах го с боя.

— Подъл номер. Опитва се да ти напомни за острова и бурята — промърмори Зоуи. — Само те сплашва, това е. Дори не те е накарал да повярваш, че виденията ти са реалност. Знаела си, че са негово дело.

— Не, според мен целта му е била друга — замислено сподели Дейна. — Изпробва нова тактика. А надписът не е свързан с острова, а е реплика от „Отело“. Сетих се за нея почти веднага, а сега съм убедена, че е очаквал точно това. Излетях от къщата като луда, за да дойда тук и да я намеря. Да потърся ключа в книгата.

— Реплика от книга? — Зоуи се завъртя и взе едното копие от масата. — Не зная как може човек да помни такива неща. Това е талант. Но защо Кейн би те насочил към ключа?

— Съобразителността също е талант — въздъхна Дейна. — Отначало се подведох. Не мислех за нищо друго, освен за откъса от пиесата и за идеята си, че Кейн в много отношения прилича на Яго. Затова хукнах, почти сигурна, че ключът ще падне право в треперещата ми ръка — дори когато най-сетне прозрях замисъла му, реших да проверя. Така пропилях половин ден.

— Не е пропилян, щом накрая си проумяла каква е целта му. Разбрала си, че лъже за книжарницата — изтъкна Малъри. — „Открий истината сред неговите лъжи.“ Точно това се е случило. Успяла си. Досетила си се, че надписът на стената е бил опит да те отклони от верния път. Но ако не беше проверила тази следа, нямаше да бъдеш сигурна.

— Мисля, че си права. Все пак ще прероя всяко томче с пиесата, до което се добера.

— Ще ти кажа кое е най-важното, което си осъзнала днес. — Малъри я потупа по коляното. — Истината, че трите заедно сме въвлечени в тази история. Затова ни се обади. Разбрала си още, че каквато и утеха да са ти носили фантазиите, когато си била наранена и ядосана, всъщност не би искала Джордън да се държи като роб.

— Е... можа би само за ден-два. Особено ако Зоуи го научи да масажира крака. — Дейна наведе глава назад и се опита да се отпусне. — Истината е... че съм влюбена в него. Жалък глупак. — Последва дълга въздишка. — Не зная какво да правя.

Малъри повдигна чинията.
— Хапни още една сладка.

Ако бе сънувала нещо, когато се събуди, Дейна не си го спомняше. Навън бе мрачно, а монотонните удари на дъждовните капки по перваза на прозореца я накараха да се обърне на другата страна и отново да се сгуши в леглото си.

Мо обаче имаше свои идеи. Не ѝ оставаше друго, освен бързо да се облече, да сложи шапка и да обуе най-старите си ботуши. Вместо чадър в свободната си ръка предпочете да вземе чаша кафе и докато разхождаше кучето в дъжда, пое ободряваща доза кофеин.

Когато се върнаха, и двамата бяха мокри до кости. Наложил се да го завлече в банята. Мо заскимтя и се опита да забие лапи в пода, сякаш го водеха към кланица. Преди да го подсуши с хавлиена кърпа, миризмата на мокра козина се бе пропила в дрехите и кожата ѝ. Един душ и още чаша кафе ѝ подействаха добре. Тъкмо се чудеше кое е най-подходящото четиво за една дъждовна утрин, когато телефонът ѝ звънна.

Десет минути по-късно затвори и широко се усмихна на Мо.

— Знаеш ли кой беше? Господин Херц. Навярно не познаваш господата Херц и Фой, които водят най-дългогодишното състезание в историята на малката ни община. Явно са предполагали, че моя милост е в отпуск и затова не мога да разрешавам споровете им както обикновено. — Развеселена и наивно поласкана, Дейна влезе в кухнята, за да си налее третото кафе за деня. — Но тази сутрин господин Фой се отбил в библиотеката и бил уведомен, че вече не работят там. — Наведе се над плота и отпи глътка. Мо бе седнал срещу нея и изглежда слушаше с интерес. — Задал няколко въпроса, на които получил отговори, най-вероятно от омразната Санди. Според господин Херц господин Фой изразил мнение, че отстраняването ми е, цитирам: „невероятна глупост“, край на цитата, и си тръгнал.

Сякаш впечатлен, Мо вдигна глава и започна да диша учестено.

— Скоро след това двамата редовни клиенти провели неофициална среща в любимата си гостилница и решили, че щом ръководството на градската библиотека не цени съкровище като мен, вече не желаят тази институция да им сътрудничи при ежедневното

търсене на информация. Току-що получих предложение да продължа да разрешавам споровете им като консултант на свободна практика.

Мо бе единственият ѝ слушател и ако не можеше да очаква от него израз на съчувствие, поне не я накара да се смути, когато по бузата ѝ потече сълза.

— Може би е глупаво да се чувствам толкова трогната, но не мога да го прикрия. Просто е приятно да знаеш, че липсваш на някого. — Примигна, за да спре сълзите. — Сега трябва да вляза в Мрежата, за да проверя кога готвачът Бой Ар Дий за първи път е започнал да доставя пици. — С чашата в ръка, тръгна към бюрото си. — Откъде измислят такива въпроси?

Дейна прие предложението като символ, доказателство за призиването си и мястото си в общността. Неоспорим факт бе, че Вали означава много за нея. Обзе я желание бързо да преодолее непродуктивната фаза между работата в библиотеката и собствения ѝ бизнес. Даде си сметка, че се бе страхувала не от безчетните задачи, които трябва да приключи. Бе я възпирало чувството, че доскорошните ѝ занимания не са били от значение за никого, освен за самата нея.

С настървение се залови да подава заявки за книги, да открива сметки и да поръчва витрини и етажерки. Настроението ѝ бе така приповдигнато, че дори почукването на вратата не я ядоса, когато бе дълбоко съсредоточена върху книгата за магии.

— И без това беше време да поема глътка въздух — каза си и отвори. Намръщи се на момчето, застанало на прага с червена роза в прозрачна ваза. — Тръгнал си по момичета? Е, изглеждаш симпатичен, но си твърде млад за мен.

Хлапакът се изчерви почти като розата.

— Да, госпожо. Не, госпожо. Дейна Стийл?

— Същата.

— За вас е.

Подаде ѝ вазата и бързо се отдалечи.

Дейна се намръщи, затвори вратата и повдигна картичката, прикрепена към вазата.

„Напомня ми за теб.“

Джордън

В мислите си Джордън се намираше в гора на Северното тихоокеанско крайбрежие. Някой го преследваше. Умът, волята и копнежът да зърне отново любимата си бяха единствените му оръжия. Ако оцелееше през следващите пет минути, щеше да оцелее и десет. Ако издържеше десет, щеше да издържи и час.

Преследвачът искаше не само живота, а и душата му. Стелеше се мъгла, като сиви змии, пълзящи по земята. От набързо превързаната рана на ръката му капеше кръв. Болката поддържаше ума му бистър и му напомняше, че може да загуби и друго, освен кръвта си.

Трябваше да предвиди, че му е поставен капан. Това бе грешката, която бе допуснал. Но нямаше връщане назад и всички угризения и молитви бяха напразни. Единственият му избор бе да продължи да се движи. И да живее.

Чу звук. Вляво от себе си. Сякаш мъглата шумолеше като завеси, през които се провира. Скри се сред дърветата, притиснал гръб към кората на едно от тях.

„Битка или бягство?“, запита се той.

— Какви са тези игрички?

— Господи. — Изтръгнат от света на съзнанието си, откъсна очи от екрана и пръстите му спряха да препускат по клавишите.

Внезапният преход накара кръвта да запулсира в ушите му, когато прикова поглед в Дейна.

Стоеше на прага на стаята му и очите ѝ имаха подозрителен израз.

— Игричката, с която изкарвам прехраната си, се нарича писане. Върви си, ела по-късно.

— Говоря за цветето и имам не по-малко право от теб да бъда тук. Това е къщата на брат ми.

— Да, а тази стая в къщата на брат ти в момента е моя.

Тя огледа обстановката с пренебрежение. Имаше легло, все още неоправено, тоалетката от собствената ѝ детска стая, която бе подарила на Флин за новия му дом, и отворен куфар на пода. Бюрото, на което работеше Джордън, бе принадлежало на брат ѝ, когато бе ученик в

гимназията. Няколко от чекмеджетата му липсваха. До лаптопа бяха групирани папки и книги, кутия цигари и метален пепелник.

— Повече прилича на склад — отбеляза тя.

— Не е нужно да бъде красива.

Джордън спокойно посегна към цигарите.

— Ужасно глупав навик.

— Да, да, да. — Запали една и нарочно изпусна дима. — Половин кутия на ден, главно когато работя. Махни се от главата ми. Защо си толкова ядосана? Мислех, че жените обичат да получават цветя.

— Изпратил си ми една червена роза.

— Точно така.

Джордън се вгледа в нея по-внимателно. Косите ѝ бяха пригладени назад, което го наведе на мисълта, че е работила. Не бе сложила грим, което издаваше, че не е имала намерение да излиза от дома си. Бе облечена с избелели джинси, памучен пуловер и черни ботуши с изтърган ток.

Доколкото я познаваше, стигна до извода, че плановете ѝ за деня са били да работи вкъщи, но изведнъж е грабнала първия чифт обувки, които са ѝ попаднали, защото е бързала да дойде.

А това означаваше, че цветето е изиграло ролята си.

— Една червена роза би трябвало да се тълкува като романтичен знак.

Казвайки това, той се усмихна малко самодоволно.

Дейна влезе и заобиколи куфара.

— Твърдиш, че ти е напомнила за мен. Как да го разбирам?

— Висока, стройна и секси, с неустоим аромат. Какъв е проблемът, Дългучке?

— Слушай, на срещата в събота успя да ме впечатлиш. Представи се блестящо. Но ако мислиш, че ще ме спечелиш с една скъпа вечеря и една червена роза, жестоко се лъжеш.

Забеляза наболата брада и неоформените му коси. Винаги бе трудно да устои на този небрежен вид. Не можеше да забрави изражението му, преди да усети присъствието ѝ. Полусънен, полуотнесен. Стиснатите му устни издаваха непоколебимост. Трябваше да се хване здраво за касата, за да сдържи желанието си да се втурне към него и да ухапе тези устни.

А сега просто я гледаше със загадъчна усмивка. Не знаеше дали да го удари, или да се хвърли на врата му.

— Вече не съм наивна хлапачка и... На какво се смееш?

— Успях да те накарам да дойдеш тук, нали?

— Няма да стоя дълго. Наминах само за да ти кажа, че няма да постигнеш нищо.

— Липсваше ми. Все по-ясно осъзнавам колко много.

Сърцето ѝ трепна, но тя упорито отказа да му обърне внимание.

— И така няма да ме трогнеш.

— А как?

— Не е зле, за разнообразие, да опиташ просто да бъдеш откровен. Да кажеш това, което мислиш, без да се правиш на галантен. Впрочем, кавалерските ти жестове са клишета — добави Дейна, когато Джордън угаси цигарата и се изправи.

„Но винаги действат — помисли си тя. — Навярно затова са се превърнали в клишета.“

— Добре. — Застана пред нея, вкопчи пръсти в пуловера ѝ и я притегли към себе си. — Не преставам да мисля за теб, Дейна. Понякога успявам да те скътам дълбоко в съзнанието си, но оставаш там. Като тресчица, която не мога да извадя.

— Опитай, изтръгни ме. — Вирна нос. — Давай.

— Харесва ми да бъдеш в мислите ми, което ме превръща в мазохист. Приятно ми е да те гледам тук мокра и намръщена. — Протегна ръка, развърза косите ѝ и ги обхвана с пръсти там, където ги бе придържал ластикът. — Искам да си легна с теб, още сега. Да впия зъби в плътта ти, да потъна в теб. После искам това да се повтори отново. — Наклони глава и остана загледан в очите ѝ. — Как се справям с откровеността?

— Не е зле.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джордън продължи да се взира в нея и се опита да прецени настроението ѝ.

— Ако това не означава „да“ — изрече накрая, — тичай към вратата. Веднага.

— Означава...

Думите останаха неизречени, когато я понесе на ръце.

— Вече е твърде късно. Аз съм победител.

Дейна се опита да си придаде сърдит вид, но ѝ бе трудно, докато усеща приятна топла тръпка.

— Може би съм се увлякла по теб само защото си един от малцината, които могат да ме вдигнат така, сякаш съм лека като перце.

— Едва започвам. Харесвам тялото ти, Дългучке. Обширна територия за изследване. Колко тежиш сега? — Леко я залюля. — Около седемдесет?

Очите ѝ опасно засвяткаха.

— Мислиш, че с това ще завъртиш главата ми?

— Всеки грам е точно където трябва.

— Така е по-добре.

— Благодаря. Харесвам и лицето ти.

— Ако кажеш нещо за характера, който се крие зад него, ще те ударя.

— Тази дълбоки, тъмни очи. — Остави я на леглото и отново се загледа в тях. — Никога не бих ги забравил. И тези устни, сочни и чувствени. — Леко всмука долната. — Бих могъл часове наред да мисля само за устните ти.

Не бе завъртял главата ѝ, но определено я бе накарал да почувства известна топлина.

— Станал си по-добър, отколкото беше.

— Замълчи. Старая се. — Устните му се плъзнаха по бузите ѝ. — И тези трапчинки. Непредсказуеми и невероятно секси. Винаги си ме привличала с външността си.

Отново всмука устните ѝ, този път по-дълго и страстно, докато насадата завладя цялото ѝ тяло, до пръстите на краката.

„Да, наистина е доста по-добър“, помисли си тя.

— Помниш ли първия ни път?

Дейна изви гръбнак и леко се раздвижи, когато върхът на носа му погъделичка шията ѝ.

— Как бих могла да го забравя, когато едва не подпалихме килима в хола?

— Онази експлозия от страст и енергия. Цяло чудо е, че оцеляхме след нея.

— Бяхме млади и буйни.

Той я пусна и ѝ се усмихна.

— А сега сме по-зрели и разумни. Ще ми бъде нужно повече време, за да те доведе до лудост.

Мускулите на корема ѝ трепнаха. Чувстваше нужда да бъде докосвана и да сподели напирещото желание, а с него, само с него можеше да получи и двете.

Когато бе излязла от апартамента си, бе сигурна, че нещата ще се развият така. Може би дълбоко в себе си бе очаквала този миг още откакто бе отворила вратата на Флин и за своя огромна изненада бе видяла Джордън отвън. Изгаряше от жажда, както и той. Струваше ѝ се, че едва ли ще може да се насити.

— Случайно разполагам с малко свободно време.

— Да започнем... от тук.

Устните му се сляха с нейните със сдържана страст, която изпълни тялото ѝ с горещи тласъци. Когато сърцето ѝ подскочи, ласките му станаха по-бавни и нежни, докато пулсът ѝ отново се успокои.

Дейна се унесе в спомени за онова, което бе помежду им някога. Огънят и жаравата след него. После се върна към настоящето, към чудото, което изживява сега.

Неспособна да устои и на двете, жадна и за познатото, и за новото, тя го обгърна с тялото си. Допирът до плътта му ѝ бе познат, годините не бяха променили фигурата му. Все още бе строен, широкоплещест и стегнат. Изваяните мускулести рамене, които бе докосвала, бяха същите. Никога не би забравила силата, струяща от него, устните и ръцете му. Толкова ѝ бяха липсвали близостта и

приливът на любов, която нахлуваше в нея с насладата от докосването на ръце, които я познават. Но когато се понесе в познатия ритъм, той я отпусна назад и се вгледа в лицето ѝ.

— Какво? Какво има?

— Просто искам да те погледам. — Бавно повдигна блузата ѝ, плъзгайки пръсти по голата ѝ кожа. Дори за миг не откъсна очи от нейните. — Искам и ти да ме гледаш. Кой бяхме и кои сме сега. Всъщност, не сме толкова различни. — Все още загледан в лицето ѝ, той плъзна пръсти по тънката материя на сутиена ѝ. — Но това не прави нещата по-малко интересни, нали?

— Искаш да мисля точно сега?

Тя потръпна, когато върховете на пръстите му съвсем леко докоснаха зърната на гърдите ѝ.

— Ти мислиш непрестанно. — Пъхна ръка под нея, за да издърпа блузата. — Имаш неуморен ум. Още нещо в теб, което ме привлича.

Докато дланите му се плъзгаха по гърба ѝ, тя обви ръце около врата му.

— Твърде много говориш, Хоук.

— Това ти дава нов повод за размисъл, нали?

Разкопча сутиена ѝ и прокара пръсти по раменете ѝ, за да побутне презрамките надолу.

Устните му докоснаха нейните и се отдръпнаха, а после още веднъж, докато го притискаше към себе си и със затаен дъх очакваше следващата пламенна целувка. Беше си представял как долавя този копнеж. Разпален от него. Не, не искаше да я кара да мисли, а само да чувства това, което можеха да изживеят заедно. Тук и сега.

Зарови пръсти в косите ѝ и уви кичур от тях около ръката си. Наведе главата ѝ назад, за да обсипе с ласки шията ѝ. Би могъл да пусне неукротимия звяр, който се таеше у него, и да я погълне на една хапка, но би било твърде бързо и лесно. Затова сдържа горещото желание и измъчи и двамата.

Опиянен от нея, трескаво я обходи с длани, а след това движенията на ръцете му станаха по-бавни и завладяващи. Когато тя потръпна, накара и него да затрепери.

Тялото ѝ винаги му бе дарявало несравнима наслада. Не само формите и кожата ѝ, а и жаждата за секс, която струеше от нея. Учестените удари на сърцето ѝ го възбуждаха толкова, колкото едрите

й гърди, докато ги докосваше с устни. Гладката ѝ кожа трептеше под ласките на езика му, а когато зъбите му я одраскаха, тя издаде умоляващ стон. Бе сграбчила ризата му и одобрително замърка, плъзгайки нокти по плътта му. Кръвта му така закипя, че трябваше да води битка със себе си, за да не прибърза.

Но щеше да утоли жаждата си на малки глътки. Откъде се бе взело това търпение? Влудяваше я. Как можеха устните му да бъдат толкова пламенни, а ласките на ръцете така умело контролирани? Мускулите му трепнаха, което бе познат знак за нея, че сега е моментът да се възползва от желанието и слабостта му. Доловил копнежа ѝ, той я понесе натам, където би искала да достигне, но след няколко мига отново стана сдържан.

— За бога, Джордън.

— Все още не съм те влудил достатъчно. — От гърлото му се изтръгна въздишка, но притисна ръцете ѝ надолу и продължи да разпалва огъня с устните си. — И аз не съм достатъчно луд.

Толкова неща у нея бяха неустойими. Чувственото ѝ тяло, търсецията ѝ ум и онази част от сърцето ѝ, която бе загубил заради собственото си безразсъдство. Нуждаеше се от доверието ѝ отново и би се задоволил дори с искрица от привързаността, която някога бе съществувала помежду им. Искаше да си върне това, от което сам се бе отказал, за да оцелее.

Пусна ръцете ѝ, сграбчи я в прегръдката си и притиснати един към друг, се претърколиха на леглото. Кожата ѝ бе влажна от пот и от нея струеше завладяваща топлина. Едно докосване на чувствително място я накара да пламне. Прошепна името му, когато тялото ѝ изригна. Щом я видя да се отпуска безпомощна, той осъзна, че му бе дарила нещо, за което отдавна бе копнял. Да чувства въздействието си върху нея.

— Дейна.

Безброй пъти изрече името ѝ, докато устните му трескаво се плъзгаха по лицето ѝ. Когато натежалите ѝ клепачи се повдигнаха и тъмните ѝ очи срещнаха неговите, плавно навлезе в плътта ѝ.

Беше като завръщане у дома, при което бе открил всичко свое непокътнато, но по-красиво, по-истинско и по-силно, отколкото някога. Замаян, преплете пръсти с нейните, притисна я и бе изцяло в нейна власт. Тя се надигна към него и потърси устните му със своите.

Сладостното усещане я накара да усети парене в гърлото, докато се движеше в един ритъм, в отчаян стремеж към върха на насладата и сърцата им биеха едновременно.

Изтощени, дълго останаха със слети тела.

„Може би — помисли си Дейна, докато лежеше отпусната върху него — това беше най-вълнуващият секс в живота ми.“

За нищо на света не би изрекла тези думи на глас. Въпреки че съзнанието ѝ бе замъглено от любов, не биваше да подхранва самочувствието му.

Ако все пак трябваше да каже нещо, то щеше да бъде, че никога не ѝ е било толкова приятно, когато някой се е възползвал от нея по този начин. Не би имала нищо против това да ѝ се случва често.

Но проблемът между тях нямаше нищо общо със секса. Може би проблемът бе фактът, че тя не знаеше какъв проблем са имали в миналото. Или все още имат.

„По дяволите.“

— Отново се замисли — промърмори Джордън и бавно прокара пръст по гърба ѝ. — Толкова ти личи, когато размишляваш. Едва ли би могла да го отложиш за по-късно, когато възстановя известен брой мозъчни клетки.

— Мъртвите мозъчни клетки не се възстановяват, глупчо.

— Беше метафора... тактичен евфемизъм.

— Тактичността не ти е присъща. Особено при употребата на евфемизми.

— Не мога да приема това като комплимент. — Дръпна косите ѝ и я накара да вдигне глава. — Изглеждаш невероятно, Дългучке, разрошена и изтощена. Ще останеш ли?

Тя подозрително наклони глава.

— За да ме разрошиш и изтощиш отново ли?

— Това е планът.

— Тогава мисля, че бих могла да остана за втори рунд.

Обърна се встрани, изправи гръб и прокара пръсти през косите си. Когато усети допира на ръката му, многозначително повдигна вежди.

Той се намръщи и нежно плъзна длан по гърдите ѝ.

— Одрасках те тук-там. — Потърка брадичката си. — Ако знаех, че ще наминеш, щях да се обръсна.

— Когато казах, че просто съм наминала, също беше евфемизъм. — Трябваше да се държи шеговито, защото иначе сърцето й щеше да се стопи и да падне право в ръцете му. — Освен това винаги когато съм те заварвала в такъв бохемски вид, си успявал да ме вкараш в леглото си. — Закачливо потърка бузата му и се протегна. — Господи, умирам от глад.

— Искаш ли да поръчам пица?

— Не мога да чакам. Имам нужда от незабавно презареждане. Сигурно в кухнята ще се намери нещо, което да става за ядене.

— Едва ли. Кухнята е изтърбушена и превърната в строителна площадка.

— Истински мъжкар би отишъл да потърси храна.

— Мразя да ми го напомняш. Винаги съм мразил.

— Помня. — Това определено й достави удоволствие. — Все още ли действа?

— Да. По дяволите. — Стана от леглото и нахлузи джинсите си. — Ще получиш каквото искаш. Няма да мърморя.

— Чудесно. — Доволна, Дейна отново се отпусна на леглото и зарови лице във възглавницата. — Проблем ли има? — попита тя, когато го видя да стои неподвижен и загледан в нея.

— Не, възстанових мозъчните си клетки.

Трапчинките й затрептяха.

— Гладна съм.

— Добре, добре.

Самодоволно се усмихна, когато той излезе от стаята. Може би не биваше да злорадства, но все още знаеше как да докосне слабото му място. Щом това я караше да се чувства толкова поласкана, какво нередно би могло да има?

По-добре бе, отколкото да се тревожи и умува какво ще стане по-нататък, нали? Този път щеше да бъде по-умна, да се наслаждава на мига, вместо да се стреми към нещо повече.

Приятно им бе заедно дори когато се заяждаха един с друг. Имаха общи познати, които означаваха много и за двамата, и помежду им съществуваше силно физическо влечение. Това бе основа за чудесна неангажираща връзка.

Защо, по дяволите, трябваше да е влюбена в него? Ако не бе тази малка пречка, всичко би било идеално. Всъщност, ако човек подходеше реалистично, проблемът бе лично неин. Точно както и преди. Джордън не бе длъжен да отвърща на чувствата ѝ и каквото и да влагаше тя в отношенията им, вината бе изцяло нейна.

Той държеше на нея. Затвори очи и сдържа въздишката си. Господи, колко болеше. Нима имаше нещо по-мъчително и уничително от това да знае, че е влюбена в човек, който просто държи на нея? Най-добре бе да не мисли, да заключи тази част от съзнанието си, докато може. Този път нямаше илюзии, че ще останат заедно завинаги и ще изградят дом, семейство и общо бъдеще.

Неговият живот бе в Ню Йорк, а нейният бе тук. Имаше предостатъчно приятни неща, с които да запълва времето си, и нямаше смисъл да бленува за Джордън Хоук. Той ѝ бе причинил страдание, защото сама бе допуснала това. Сега бе не само по-зряла, а и по-мъдра и по-силна.

Докато се опитваше да убеди себе си, неволно хвърли поглед към лаптопа му. Беше се включил скрийнсейвърът и по черния екран пробягваше разноцветна спирала. Минута виждане в нея, и Дейна се почувства замаяна. Как можеше той да търпи това? Веднага щом ѝ хрумна тази мисъл, се досети за отговора. Нещо толкова изнервящо би го накарало бързо да продължи работата си.

Замислено се надигна. Не бе изключил компютъра, когато го бе прекъснала. Навярно не бе затворил документа. Прехапа устни и погледна към вратата. Това означаваше, че написаното все още е там и ако случайно побутне мишката, то ще се появи на екрана. Ако случайно го прочетеше, нима би навредила на някого?

Ослушвайки се за стъпки, стана и тръгна на пръсти към бюрото. Леко потупа по мишката с пръст и екранът светна. След като хвърли последен поглед към прага, върна две страници назад и започна да чете. Веднага бе погълната от историята, въпреки че попадна на описателен откъс. Той притежаваше способността да завладява вниманието на читателя и да го кара да се почувства част от сцената.

Тази бе мрачна, студена и страховита. Нещо се спотайваше. Преди да стигне до края на описанието, вече бе влязла в съзнанието на героя и споделяше чувството му за дебнеща опасност и страха му. Някой го преследваше и сякаш се хранеше от неговата болка.

Когато стигна до края, тя изруга.

— Какво става по-нататък, по дяволите?

— Голям комплимент от една гола жена — отбеляза Джордън.

Дейна подскочи. Мислено се прокле, но едва не излезе от настръхналата си кожа. Дори се изчерви, което бе още по-лошо. Тялото ѝ се изпълни с топлина, когато се завъртя и го видя — застанал на прага, с разкопчани джинси, разрошени коси и пакет „Фритос“, кутия кока-кола и ябълка в ръце.

— Просто... — Нямаше измъкване, затова бе принудена да признае срамната истина. — Не можах да сдържа любопитството си. Извинявай.

— Няма проблем.

— Наистина не биваше да надничам в работата ти. Но файлът стоеше отворен, по твоя вина.

— Ти ме прекъсна и отвлече вниманието ми със секс, следователно вината е твоя.

— Определено не съм използвала секса, за да... — Тя замълча и въздъхна. Джордън ѝ се усмихваше, за което не би могла да го упрекне. — Дай чипса насам.

Вместо това той пристъпи към леглото, седна и се облегна на възглавницата.

— Ела да си го вземеш.

Пъхна ръка в пакета, извади шепа чипс и започна да хрупа.

— Скрийнсейвърът ти ме изнерви. Станах разноголеда.

Дейна си придаде нехаен вид, настани се на леглото и грабна чипса от ръката му.

— И аз го мразя. — Джордън захапа ябълката и ѝ подаде кока-колата. — Наистина ли искаш да знаеш какво става по-нататък?

— Проявявам известно любопитство. — Тя отвори кутията и отпи голяма глътка. Хапна малко чипс, замени го за ябълката, а после обратно. Остана невъзмутим, което бе вбесяващо. — Е, добре, кой е геройт? Какво го преследва? Как е попаднал там?

Той взе кока-колата. „Едва ли има нещо по-приятно от интереса на човек, който споделя любовта ти към книгите, към една от твоите“, помисли си той. Ако добавеше и факта, че събеседничката му е гола сексапилна жена, удоволствието бе неизмеримо.

— Дълга история. Да кажем, че е мъж, който е допуснал грешки и търси начин да ги поправи. С течение на времето разбира, че не съществуват лесни отговори, а истинското изкупление има тежка цена. Любовта, която е всичко за него, го кара да реши, че си струва да плати тази цена.

— Какво е направил?

— Предал е една жена, убил е един мъж. — Джордън хапна още чипс и се заслуша в дъждовните капки, които барабаняха по перваза. Сякаш долови в този звук шума на гората от фантазиите си. — Досега се е опитвал да намери оправдание и за двете. Може би е имал. Но дали причините са били основателни?

— Ти пишеш книгата, би трябвало да знаеш.

— Не, той трябва да го разбере, което е част от цената на изкуплението. Неведението го преследва, както онова, което го дебне в гората.

— Какво го дебне?

Той се засмя.

— Прочети книгата.

Дейна отново отхапа от ябълката.

— Много удобен метод да осъществиш продажба.

— Човек трябва да изкарва прехраната си. Дори ако твори „посредствена и предсказуема комерсиална литература“. Една от твоите кратки рецензии за работата ми.

Дейна изпита чувство за вина, но веднага го потисна.

— Аз съм библиотекарка. Бивша библиотекарка — поправи се тя. — А скоро ще стана собственик на книжарница. Ценя всички книги.

— Но не еднакво.

— Това е по-скоро въпрос на лични предпочитания, отколкото на професионално мнение. — Искаше ѝ се засрамено да наведе глава. — Комерсиалният ти успех определено сочи, че пишеш книги, които задоволяват масовия вкус.

Той поклати глава и почувства нужда да запали цигара.

— Никой не умее да закопава с подобни половинчати хвалби като теб, Дейна.

— Не исках да прозвучи така.

Бе на път да закопае себе си, но за нищо на света не би признала, че е почитателка на книгите му, докато седи гола в стаята му и хапва чипс. И на двамата би им се сторило нелепо.

Дори и да изразеше искрено одобрение, би прозвучало като ласкателство.

— Правиш това, с което винаги си искал да се занимаваш, Джордън, и постигаш успех. Би трябвало да се гордееш със себе си.

— Няма спор. — Той допи кока-колата, остави кутията и обхвана глезена ѝ. — Все още ли си гладна?

Облекчена от смяната на темата, Дейна затвори пакета и го пусна да падне на пода до леглото.

— Всъщност... — започна тя и се нахвърли върху него.

Не биваше да се чувства толкова дълбоко засегнат и се ядоса на себе си заради това. Не се надяваше всички да харесват творбите му. Отдавна бе престанал да взема твърде навътре лошите отзиви на критиците и от време на време по някоя неодобрителна забележка от читател. Не бе докачлив, темпераментен творец, който изпада в паника при всяка критика. Но ниското мнение на Дейна за книгите му го караше да изпитва мъчителна болка.

Застана до прозореца и се замисли. По-трудно бе да приеме тази тактичност, това любезно потупване по рамото, отколкото хапливите ѝ забележки за таланта му и пренебрежителното ѝ отношение към жанра, в който твори.

Пишеше трилъри, често с привкус на нещо друго, които Дейна заклеимяваше като шаблонен комерсиализъм, който допада на читатели с най-нисък интелект. Би могъл да понесе това, ако тя бе сноб, почитател на елитарната литература, но далеч не бе така. Дейна просто обичаше книгите. Апартаментът ѝ бе препълнен и имаше невероятно разнообразие от жанрове. Но не бе видял сред тях нито едно произведение на Джордън Хоук.

Определено се чувстваше засегнат. Бе изпитал наивна радост, когато се бе върнал в спалнята и я бе видял пред лаптопа, втренчила поглед в екрана. Изражението ѝ го бе заблудило, че проявява искрен интерес към историята, която бе започнал да съчинява.

„Любопитство“, бе отвърнала. Нищо повече.

„Не мисли за това — каза си той. — Заклучи го дълбоко в себе си, преди раната да започне да те разяжда.“

Отново бяха любовници и благодареше на Бога. Надяваше се да възстановят и приятелството си. Не искаше да я загуби като любовница или приятелка, и не можеше да се примири с безразличието и неодобрението ѝ за работата му. Тя не знаеше какво означава за него да бъде писател. Как би могла? Да, знаеше, че писането е това, с което винаги е искал да се занимава. Но нямаше представа защо е толкова жизненоважно за него. Никога не го бе споделял с нея.

Призна пред себе си, че не е споделял и доста други неща. За работата си. В миналото често я бе молил да прочете нещо негово и естествено, бе доволен, когато оценката ѝ бе добра. С интерес бе обсъждал с нея идеи за сюжети и бе изслушвал мнението ѝ.

Истината бе, че мнението на Дейна бе най-ценно за него. Но не ѝ бе казвал колко силно желае да постигне нещо. Като човек и като писател. Както заради себе си, така и заради майка си. За Джордън това бе единственият начин да ѝ се отплати за всичко, което бе направила за него, за всички лишения и работа. Но не го бе споделял нито с Дейна, нито с когото и да било. Не бе разговарял с никого за дълбоката скръб, мъчителното чувство за вина и отчаяната нужда.

Е, отново щеше да го стаи в себе си, да се опита да възстанови загубеното, доколкото може и да изгради нещо ново вместо онова, което бе изчезнало безвъзвратно. Не само героят от новата му книга търсеше изкупление.

Дейна изчака, докато боядиса цяла стена в едно от помещенията, в които щеше да бъде салонът на Зоуи. Сутринта няколко пъти бе прехапвала език и бе необичайно мълчалива, но най-сетне вътрешната ѝ дилема приключи. Реши, че би постъпила нечестно спрямо приятелките си, ако не проговори.

— Спах с Джордън.

След като изрече тези думи, остана с лице към стената в очакване двете да я заспят със забележки и въпроси. След пет секунди мълчание, които ѝ се сториха безкрайно дълги, извърна глава и видя Малъри и Зоуи усмихнато да се поглеждат.

— Знаели сте? Вече сте знаели? Значи онзи арогантен, самодоволен тип се е похвалил пред Флин, че ме е чукал?

— Не. — Малъри едва сдържа смеха си. — Поне доколкото зная. Сигурна съм, че ако Джордън му е казал нещо, Флин не би го скрил от мен. Както и да е, не знаехме. Просто...

Замълча и се загледа в тавана.

— Питаме се докога ще издържите, преди да се вкопчите един в друг — намеси се Зоуи. — Всъщност дори ни хрумна да се обзаложим, но решихме, че би било малко цинично. Аз щях да спечеля — добави тя. — Бях сигурна, че спонтанната експлозия ще стане днес. Малъри смяташе, че ще изтраете още седмица.

— Е... — Дейна сложи ръце на кръста си. — ... печелиш.

— Не сключихме истински облог — отново заговори Малъри. — Виждаш ли колко добри приятелки сме? Дори не изтъкваме, че нарече Джордън „арогантен, самонадеян тип“ заради евентуалната му хвалба пред Флин, а в момента ти самата се хвалиш пред нас.

— Нямам думи.

— Имаш, имаш. — Зоуи поклати глава. — Няма да ти позволим да мълчиш, докато не кажеш как беше. Десетобалната система ли ще използваш, или описателна ретроспекция?

Дейна избухна в неудържим смях.

— Не зная защо ви харесвам толкова.

— Сигурно знаеш. Хайде — подкани я Зоуи, — изгаряш от нетърпение.

— Беше страхотно! Не само защото бях готова за спонтанна експлозия. Той ми липсваше. Ако мислите, че човек може да забрави какво е да се чувства толкова... свързан с някого, лъжете се. Не се забравя. Винаги сме били добри в леглото. Сега сме още по-добри.

Зоуи въздъхна дълбоко.

— Романтично ли беше или необуздано?

— Кой път?

— Сега наистина се хвалиш.

Дейна се засмя и отново се залови да боядисва.

— Отдавна не е имало с какво да се похваля.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Във връзка е кое?

— Ще му кажеш ли, че си влюбена в него?

Този въпрос хвърли малка сянка върху веселото ѝ настроение.

— Какъв смисъл има? Или ще спре дотук, или ще се чувства виновен, че не е спрял.

— Ако си честна с него...

— Така беше при теб — прекъсна я Дейна. — Трябваше да бъдеш честна пред себе си и пред Флин за чувствата си към него. Но за мен... е, този път не очаквам нищо от Джордън и съм готова сама да поема отговорността за емоциите си и последиците от тях. Не искам да го карам да мисли, че голямото ми, преливащо от любов сърце е в неговите ръце, и да го принуждавам да прави избор. Това, което имаме сега, ми харесва. Поне за днес. Ще се тревожа за утрешния ден, когато той настъпи.

— Хм... няма да възразя — каза Зоуи. — Може би имаш нужда от време, докато нещата улегнат или прераснат в нещо повече. Струва ми се по-вероятно да се случи второто, защото сте свързани. Може би това е част от загатката.

Валякът в ръката на Дейна подскочи.

— Това, че спя с Джордън, да е част от загатката? Откъде ти хрумна, по дяволите?

— Нямах предвид точно секса. Макар и да не може да се отрече, че сексът е силна магия.

— Да, може би сме накарали боговете да запеят, а феите да заплачат от умиление. — Дейна отново плъзна валяка по стената. — Но не вярвам бурната страст между мен и Джордън да ме отведе до ключа.

— Говоря за отношенията ви, за връзката помежду ви, както искаш го наречи. Кое то е било, е и ще бъде. — Зоуи замълча, когато приятелката ѝ отпусна валяка и подозрително я изгледа. — Не мислиш ли, че се връзва с напътствията на Роуина? Нима не ти се струва възможно да е част от пътя ти към ключа?

Дейна остана мълчалива за миг и потопа валяка в боята.

— Е, добре, отново печелиш. Виждам известна логика в това, Зоуи, но не разбирам с какво би могла да помогне. Не мисля, че ще открия ключа за стъкленото ковчеже между чаршафите следващия път, когато се любя с Джордън, но е интересна гледна точка, която би било забавно да изследвам.

— Може би е на място, което е означавало нещо за теб или за двама ви в миналото. Както и сега, и занапред. — Зоуи тръсна ръце. — Не говоря смислено.

— Напротив — възрази Дейна и между веждите ѝ се появи бръчка. — Точно сега не мога да се сетя, но ще напрегна ума си. Може би не е зле да поговоря с Джордън. Вече се убедихме, че той е част от търсенето, така че би могъл да помогне.

— Ще кажа само едно. — Малъри изправи гръб. — Любовта не е бремене за никого. Ако той е на друго мнение, значи не те заслужава.

След първия миг на изненада Дейна остави валяка. Приблужи се и я целуна по бузата.

— Сладурана.

— Обичам ви. Обичам и двете ви. Който не споделя любовта ви, е идиот.

— Господи. И затова заслужаваш прегръдка. — Дейна притисна Малъри. — Каквото и да се случи, радвам се, че ви срещнах.

— Чудесно е. — Зоуи се приблужи и ги прегърна. — Добре че Дейна е правила секс, за да изживеем това.

Избухнаха в смях и Дейна побутна приятелките си.

— Да видим какво ще се случи тази нощ и може би утре ще си устроим цяло сантиментално пиршество.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джордън спеше, обвил ръка около талията на Дейна, с крака, преплетени с нейните, сякаш се страхува да не избяга. Въпреки че не тя го бе изоставила, този път далеч не бе сигурен, че ще му позволи да остане.

В леглото ѝ или в живота ѝ.

Държеше я здраво, докато лежеше, унесен в сън.

Беше гореща лунна нощ в разгара на лятото, когато всичко ухаеше на зеленина и тайни. Горите бяха потънали в мрак, сред който проблясваше само пулсиращата златиста светлина на светулки. В съня си знаеше, че е мъж, а не момчето, което бе пристъпвало през високите треви покрай тези гори. Сърцето му биеше учестено от... страх? Очакване? Осъзнаване? Взираше се във великолепната черна къща, която царствено се издигаше към плаващата луна.

Приятелите му не бяха наблизко както в горещите летни нощи, които помнеше. Флин и Брад не бяха там с незаконно откънатата каса бира и цигари, палатка и младежката дързост и безразсъдство на тийнейджъри.

Беше сам, а зад гърба му бяха войните, които пазеха портала на къщата, пуста и тиха като гробница.

„Не, не е пуста“, каза си той. Погрешно бе да се мисли, че старите къщи са пусати. Те криеха безброй спомени и заглъхващо ехо на гласове, плач, стенания, смях и гневни сцени, които се бяха разигравали между стените им през годините.

Нима това не бе вид живот?

Знаеше, че има къщи, които дишат. Тези дървени, каменни или тухлени здания носеха душа, която бе почти човешка.

Но имаше нещо в тази къща и това място, което той трябваше да си спомни. Тази нощ. Знаеше го, но не можеше да изплува ясно в съзнанието му. Ту се появяваше, ту се губеше като полузапомнена песен и не преставаше да го измъчва.

Важно бе, дори съдбовно да го избистри в съзнанието си, все едно да завърти фотоапарат на фокус, докато получи ясен образ.

В съня си затвори очи, бавно вдиша и издиша и се опита да освободи съзнанието си от всичко друго, за да остане само това, което му е нужно.

Когато повдигна клепачи, я видя. Вървеше по парапета под бледата, кръгла луна — сама като него. Може би и тя сънуваше.

Пелерината ѝ се развяваше зад нея, въпреки че нямаше вятър. Сякаш въздухът бе застинал. Звуците на нощта, шумолене на листа и виковете на птици отекваха в гробната тишина. Сърцето му щеше да изскочи. Жената върху парапета започна да се обръща. След миг щяха да застанат лице в лице.

Накрая... Обля го ослепителна светлина. Леко залитна при внезапния преход от непрогледна нощ към слънчев ден. Звучаха птичи песни като жизнерадостна музика на флейти и арфи. Долови шуртене на вода, която сякаш се спуска от голяма височина и с грохот се влива в себе си.

Трудно му бе да се ориентира. И тук имаше гори, но непознати. Бяха разлистени и искрящо зелени под лазурносиньо небе, с клони, натежали от плодове с цвят на рубин или топаз. Въздухът бе наситен със сладостни ухания, сякаш човек може да вкуси от него.

Запристъпва между дърветата по наситенокафява пътека и мина покрай ярък син водопад, под който плуваха златни рибки.

Обзет от любопитство, потопи ръка във водата. Почувства приятния ѝ хлад. Когато я остави да изтече от шепите му, не бе прозрачна, а със същия искрящ син цвят.

Всичко наоколо въздействаше върху сетивата му така силно, че за съзнанието му бе трудно да възприеме цялата тази красота. Веднъж видял и усетил това, как би могъл да продължи живота си в бледата, мрачна реалност?

Покорен от гледките, отново посегна към водата и съзря елен, който пие от другата страна на малкото езеро. Бе огромен, с лъскава, златиста козина на гърба и сребриста шия. Животното вдигна глава, срещна погледа на Джордън с хладни сини очи, ярки като водата помежду им. На шията му висеше медальон със скъпоценни камъни, които улавяха слънчевата светлина и отново я излъчваха, преминала през разноцветни призми.

Стори му се, че проговаря, въпреки че не помръдна, и той не чу друг звук, освен думите, които се оформиха в съзнанието му.

— Ще се бориш ли за тях?

— За кого?

— Иди и виж.

Еленът се обърна и тръгна към гората. Сребърните му копита пристъпваха безшумно, сякаш не докосваха земята.

Не бе казал „Ела“, а „Иди и виж“. Доверявайки се на инстинкта си, Джордън тръгна по пътека в обратната посока.

Когато излезе от гората, се озова в градина с ярки цветя, чиито цветове бяха нов шок за сетивата му. Алени, сапфирени, аметистови и кехлибарени венчелистчета проблясваха на слънчевата светлина, сякаш всяко от тях бе съвършено изваян скъпоценен камък. В средата на това море като най-красив цвят бяха трите дъщери, спящи в кристални ковчези.

— Не, не сънувам — заговори той на глас, за да докаже на себе си, че чува собствения си глас, и да се съсредоточи, преди да тръгне към центъра на градината и да се вгледа в трите лица, които вече познаваше.

Изглеждаха заспали. Красотата им бе ненакърнена, но студена. Застинала красота, която никога нямаше да се промени, прикована завинаги в един миг от времето.

Изпита жалост и гняв, когато впи поглед в лицето на онази, която толкова приличаше на Дейна, и го обзе разкъсваща скръб, каквато бе изживял само когато бе загубил майка си.

— Това е адът — каза той. — Да бъдеш заклещен на границата между живота и смъртта и да не можеш да преминеш нито от едната, нито от другата страна.

— Да. Намери много точно описание. — Срещу него стоеше Кейн. Бе загърнат с черна мантия, а върху буйните му черни коси блестеше корона със скъпоценни камъни. Усмиваше му се. — Имаш проникателен ум, за разлика от повечето си себеподобни. Адът, както го наричате, е просто безкрайна празнота.

— Би трябвало в него да попада онзи, който е заслужил.

— Аха. Философия. — Гласът му издаде лека насмешка и лукава пресметливост. — Не би могъл да отречеш, че понякога адът се наследява. Баща им и смъртната му кучка ги обрекоха на тази съдба. —

Посочи към ковчезите. — Аз бях само инструмент, така да се каже, който... — Вдигна ръка и раздвижи китката си. — ... завъртя ключа.

— За слава?

— Да. И за власт над всичко тук. — Разпери ръце, сякаш за да обхване целия свят. — Всичко, което никога не ще бъде тяхно. В царството на боговете няма място за смъртни същества с чувствителни сърца и човешки слабости.

— И боговете обичат, мразят, ламтят за слава и богатство, заговорничат и водят войни, смеят се и плачат. Не са само човешки слабости, нали?

Кейн вдигна глава.

— Струваш ми се интересен. Осмеляваш се да спориш с мен, когато знаеш кой съм? Знаеш, че аз те доведох тук, отвъд Завесата на силата, където си по-незначителен от мравка. Мога да те убия с една-единствена мисъл.

— Така ли? — Джордън решително заобиколи ковчеза. Не искаше дори двойницата на Дейна да стои помежду им. — Защо досега не си го направил? Може би защото предпочиташ да тормозиш жени. Различно е, когато застанеш срещу мъж, а?

Ударът тласна Джордън няколко крачки назад и го повали на земята. Усети вкус на кръв в устата си и я изплю върху смачканите цветя, преди да се изправи. Лицето на Кейн издаваше и нещо друго, освен сила. Беше ярост. А там, където има гняв, има и слабост.

— Дим и огледала. Нямах смелост да се биеш като мъж. С юмруци. Само един рунд, копеле. Един рунд, по моите правила.

— По твоите правила? Ти нямаш право да определяш правилата тук. Ще ти покажа какво е да изпиташ болка.

В кожата на гърдите му се впиха ледени нокти, остри като бръсначи. Неописуемата агония го накара да падне на колене и от гърлото му се изтръгна вик, който не можа да сдържи.

— Молй! — подкани го Кейн с пъклено задоволство. — Молй за милост. Пълзи, за да я получиш.

Със сетни сили, Джордън вдигна глава и срещна очите му.

— Върви на...

Погледът му се премрежи. Нечий глас надвика бученето в ушите му и топла вълна разсея ужасяващия студ.

В съзнанието му прозвуча яростният вик на Кейн:

— Не съм свършил!
Джордън изпадна в безсъзнание.

— Джордън! О, господи, Джордън, съвземи се.

Струваше му се, че се намира на кораб сред бурно море. Предполагаше, че би могъл да се удави. Усещаше парене в гърдите и пулсираща болка в слепоочията. Но някой се опитваше да го свести, притискайки топли устни към неговите. Връщаше го към живота, независимо дали той иска или не.

Но какъв бе този оглушителен кучешки лай в открито море?

Примигна и втренчи поглед в Дейна.

Образът ѝ бе блед, като през замъглено стъкло, но изпита радост, когато я видя. Прокарваше треперееща ръка по лицето му, заровила пръстите на другата в косите му, притискаше го към себе си и го разтърсваше.

През затворената врата на спалнята се чуваше лаят на Мо, който драскаше по касата.

— Какво става, по дяволите? — глуповато промълви той и я накара да се засмее.

— Свести се. Най-сетне се свести. — В гърдите ѝ сякаш се надигаше истерия. — Устните ти са разкъравени, имаш рана на гърдите и си толкова студен.

— Почакай.

Не се опита да помръдне. Все още не се осмеляваше, защото при съвсем леко завъртане на главата усети вълна на болка и световъртеж.

Но гледката му донесе невероятно облекчение. Намираше се в спалнята на Дейна, изтегнат на леглото ѝ, или по-скоро проснат върху скута ѝ, и тя го притискаше към гърдите си, сякаш люлее бебе. Ако не се чувстваше като прегазен от камион, би било доста приятно.

— Сънувах.

— Не. — Дейна потърка буза в неговата. — Не си сънувал.

— Отначало... или може би не. Дългучке, намира ли ти се някакво уиски? Трябва да пийна.

— Имам бутилка „Падис“.

— Давам хиляда долара за три пръста „Падис“.

— Продадено. — Смехът ѝ прозвуча почти като ридание и не му донесе утеха. — Стой тук, не се движи. Ще го донеса. Трябва да се завиеш. Трепериш. — Придърпа завивката над него и го уви като в пашкул. — О, господи.

Самата тя потръпна, когато допря челото си до неговото.

— Две хиляди, ако се върнеш след по-малко от четиридесет и пет секунди.

Дейна побягна от стаята и когато я проследи с поглед, Джордън реши, че навярно не е толкова зле, щом може да оцени красотата на голото ѝ тяло в движение.

Миг по-късно Мо скочи върху леглото и утрои всички болки в тялото му. Той понечи да изругае, но издаде само въздишка на примирение, когато кучето тихо изръмжа, подуши чаршафите и облиза лицето му.

— Да, това ще ни даде добър урок да не затваряме вратата на спалнята само защото искаме да правим секс насаме.

Мо изскимтя, побутна рамото му с нос, направи три безуспешни опита да догони опашката си и седна до него.

Дейна дотича обратно с бутилка в едната ръка и чаша в другата. След като наля значително повече от три пръста уиски, плъзна ръка зад тила му и доближи чашата до устните му.

— Благодаря, мога да се справя и сам.

— Добре.

Въпреки това тя внимателно отпусна гърба му на възглавницата, преди да повдигне бутилката и да отпие глътка направо от нея.

Предположи, че топлината веднага е достигнала до стомаха на Джордън, както загря нейния. Най-сетне по-спокойна, стана, за да се загърне с халат.

— Трябва ли да обличаш това? Харесва ми да те гледам.

Не искаше да му казва, че кожата ѝ е настръхнала като натъркана с лед.

— Не биваше да заключваме кучето отвън.

— Да, с Мо тъкмо обсъждахме това. — Джордън сложи ръка върху широкия му гръб. — Той ли те събуди?

— Да, както и твоите викове. — Дейна отново потръпна и седна на ръба на леглото. — Джордън, гърдите ти.

— Какво?

Повдигна завивката и надникна отдолу. Имаше пет драскотини, като от нокти, точно върху сърцето. Изглеждаха плитки, и слава богу, но обилно кървяха и бяха ужасно болезнени.

— Изцапах чаршафите ти.

— Ще се изперат. — Дейна преглътна дълбоко. — Трябва да се погрижа за тези рани. В това време можеш да ми разкажеш какво ти стори онзи негодник.

Отскочи до банята за дезинфектант и марля, подпря се с две ръце на мивката и дълго диша дълбоко, за да престане да се чувства, сякаш в гърлото ѝ има безброй игли.

Едва сега бе разбрала какво е страх. Беше го изпитала, когато на острова се бе разразила буря и черното море се бе надигнало, за да я погълне. Но дори онзи вледеняващ ужас бе нищо в сравнение с мига, в който стенанията на Джордън я бяха изтръгнали от съня.

Сдържа сълзите. Нямаше смисъл, а и не можеше да си позволи да плаче, когато трябва да действа. Взе материалите от аптеката и се върна, за да почисти раните му.

— Донесох ти аспирин. Нямам нищо по-силно.

— И това става. Благодаря. — Джордън погълна три таблетки с водата, която му бе донесла. — Слушай, остави на мен. Зная, че не понасяш да гледаш кръв.

— Няма да се държа детински, ако и ти не се държиш така. — Дейна потисна гаденето, седна и започна да попива кръвта. — Говори ми и вероятността да припадна ще бъде по-малка. Какво стана, Джордън? Къде те заведе той?

— Отначало бях на друго място. Не мога да кажа къде, сънувах. Вървах. Беше тъмно, но имаше пълнолуние. Възможно е да съм се намирал до „Пийк“. Не мога да си спомня ясно. Всичко е като в мъгла.

— Продължавай.

Тя се съсредоточи върху гласа му и думите, които изрича. Всичко, което можеше да отклони вниманието ѝ от окървавения парцал в ръцете ѝ, бе добре дошло.

— За миг се озовах другаде, посред бял ден. Като с... винаги съм си представял, че транспортърът от „Стар Трек“ действа така. За миг попадаш на ново място и си дезориентиран.

— Не би станал любимият ми транспорт.

— Шегуваш ли се? Беше нещо адски... Мили боже.

— Зная. Съжалявам. — Дейна стисна зъби и продължи да намазва раните с дезинфектант. — Не спирай да говориш. Ще се справим с това.

Нещо накара Мо внезапно да слезе от леглото и да се скрие под него.

Джордън затаи дъх от болка.

— Завесата на силата. Бях отвъд нея — започна той и ѝ разказа за преживяването си.

— Предизвикал си го? Съзнателно? — Тя седна и угриженият израз на лицето ѝ премина в укор и нетърпение. — Беше ли нужно да се правиш на мъж?

— Да, беше. Както и да реагирам, щеше да направи онова, което бе намислил. Защо тогава да не изпратя няколко стрели, макар и само словесни?

— Не зная. Нека помисля. — Всяка дума излъчваше сарказъм. Дейна потърка слепоочията си. — Може би защото... той е бог.

— И ти, разбира се, би стояла със скръстени ръце и би разговаряла с него учтиво?

— Не зная — въздъхна тя и стегна превръзката с бинт. — Вероятно не. — Когато реши, че е сторила всичко, което е по силите ѝ, се наведе и отпусна глава между коленете си. — Дано никога вече не ми се налага да правя това.

— И аз се надявам да не се наложи. — Въпреки че болката бе непрестанна, той се раздвижи и прокара ръка по гърба ѝ. — Благодаря ти.

Дейна успя само да кимне.

— Разкажи ми края.

— Ти току-що го почисти и превърза. Каквото и да е сторил, боли толкова ужасно, колкото изглежда. Всъщност тогава болката беше значително по-силна.

— Ти крещеше.

— Нужно ли е да ми го напомняш? Караш ме да се срамувам.

— Ако това е успокоение за теб, и аз се разкресях. Събудих се и те видях да потръпваш, сякаш имаш епилептичен припадък. Беше мъртвешки блед, кървеше и се тресеше. Не знаех какво да правя, по дяволите. Изпаднах в паника. Сграбчих те и започнах да викам.

Изведнъж стана неподвижен. Още щом те докоснах, ти се отпусна в ръцете ми. Помислих, че си мъртъв.

— Чух те.

Тя остана на мястото си още няколко мига и отново положи усилие да сдържи сълзите.

— Кога?

— Когато паднах на земята за втори път. Чух те да ме викаш и сякаш отново попаднах в транспортъра. Чух и неговия глас, докато отпътувах, по-скоро в съзнанието си. „Не съм свършил — каза той. — Не съм свършил.“ Беше адски разгневен. Не можа да ме задържи там. Не беше свършил с мен, но не можа да ме задържи.

— Защо?

— Ти се събуди. — Джордън протегна ръка и докосна бузата ѝ. — Повика ме и това ме върна.

— Човешки контакт?

— Може би е нещо толкова просто — съгласи се той. — Когато хората са свързани.

— Но защо теб? — Дейна взе парцала и попи кръвта от устната му. — Защо е завел теб отвъд Завесата?

— Това е нова загадка. Когато... ох, Дейна.

— Извинявай.

— Когато стигнем до отговора, ще имаме още едно парче от този странен пъзел.

Дейна се нуждаеше от отговори, прости или сложни. Караше към „Уориърс Пийк“, за да ги получи, а Мо седеше на предната седалка до нея и блажено надничаше през прозореца. Търсенето и догадките бяха едно, но този път бе пролята кръвта на любимия ѝ. Искаше хладни, неоспорими факти.

Дърветата все още бяха в ярки цветове, които се открояваха на фона на сиво небе, изпълнено с навъсени облаци. Но по шосето и горските пътеки имаше повече шума.

„Вече повяхват“, помисли си тя. Времето напредваше, оставаха ѝ само две седмици.

Какво мислеше? Какво знаеше? Преповтори всичко в съзнанието си, докато изминаваше последните километри до портала.

Роуина бе в градината и събираше част от последните есенни цветя. Бе облечена с плътен тъмносин пуловер на златисти шарки и — за изненада на новодошлата — с изтъркани джинси и стари ботуши.

Косите ѝ бяха вързани отзад и се спускаха на виеща се опашка между плещите ѝ.

„Горската богиня в градината си“, помисли си Дейна и реши, че Малъри би си представила гледката като картина.

Роуина махна с ръка и на лицето ѝ засия усмивка, щом забеляза кучето.

— Добре дошли. — Затича се към колата, когато Дейна паркира. Отвори вратата на развълнувания Мо. — Ето го моя красавец! — Смехът ѝ зазвъня, когато косматото кълбо скочи да я близне по лицето. — Надявах се да ми гостуваш отново.

— Аз или Мо?

— И двамата ме изненадахте приятно. Какво има? — Скри ръка зад гърба си и когато отново я подаде напред, в нея имаше голям, сочен кокал, който накара кучето доволно да заръмжи. — Да, разбира се, че е за теб. Ако седнеш и подадеш лапа като джентълмен...

Едва бе изрекла думите и Мо отпусна задните си части на земята и повдигна лапа. Здрависаха се и се спогледаха с взаимно възхищение. Внимателно взе кокала от ръката ѝ и го пусна пред краката ѝ, за да го натроши на парчета.

— Да не би да си като доктор Дулитъл? — запита се Дейна и срещна озадачения поглед на Роуина.

— Защо?

— Разговаряш с животните.

— Аха. Би могло да се каже. С какво мога да ти бъда полезна? — попита я.

— С отговори.

— Ясно и сериозно. Тази сутрин изглеждаш чудесно. Страхотен тоалет. Винаги носиш елегантни сака — отбеляза Роуина и прокара ръка по златистата ленена материя на ръкава. — Харесват ми.

— Предполагам, че можеш да се сдобиеш с такова също толкова лесно, колкото извади кучешкото лакомство.

— Да, но не би било забавно и бих пропуснала удоволствието от пазаруването, нали? Искаш ли да влезеш? Ще пийнем чай пред камината.

— Не, благодаря. Нямам много време. Днес следобед ще подпишем документите за имота и след малко трябва да бъде там. Роуина, има неща, които трябва да узная.

— Ще ти кажа каквото мога. Да се поразходим, а? Ще вали — добави тя, когато хвърли поглед нагоре към небето. — Но няма да започне скоро. Обичам напрегнатата атмосфера на очакване преди дъжд.

Насладата на Мо от сочния кокал бе кратка и в ръката на Роуина се появи аленочервена гумена топка. Хвърли я отвъд тревната площ, към гората.

— Трябва да те предупредя, че Мо ще иска да му я хвърляш и да я носи обратно най-малко три-четири години.

— Няма нищо по-съвършено от едно куче. — Роуина приятелски хвана Дейна под ръка и тръгнаха през градината. — Утеха, приятел, воин и забавна компания. В замяна искат единствено да ги обичаме.

— Защо не си вземеш куче?

Роуина въздъхна и потупа ръката ѝ, а после се наведе да вдигне топката, която Мо бе оставил в краката ѝ. Разроши козината му и запрати топката да я догони.

— Не можеш — осъзна Дейна и потърка слепоочието си. — Искам да кажа, разбира се, че би могла, но реално погледнато... Животът на едно куче е твърде кратък дори в сравнение с този на смъртен човек. — Спомни си думите на Джордън за самотата на Пит и Роуина и че безсмъртието им е по-скоро проклятие, отколкото дар. — За безсмъртни като вас краткият живот на едно куче се превръща в проблем.

— Да. Имах кучета. У дома едно от най-големите ми удоволствия беше да общувам с тях. — Вдигна топката, вече покрита с драскотини от зъби и кучешки лиги, и я хвърли с нежната си ръка на неуморния Мо. — Когато бяхме изпратени тук, чувствах нужда да вярвам, че бързо ще успеем да свършим това, което се изисква от нас, и ще се върнем. Скоро започнаха да ми липсват много неща от дома и за утеха реших да си взема куче. Избрах една хрътка. Беше толкова красив, безстрашен и предан. Десет години. — Въздъхна и тръгна покрай гората. — Беше мой само десет години. Колкото едно щракване с пръсти. Има неща, които не можем да променим и на които нямаме

право, докато сме тук. Не можем да удължим нишката на живота на едно същество, дори да е любимото куче.

За пореден път хвърли топката на Мо.

— Като дете имах куче. — Заедно с Роуина, Дейна го проследи с поглед, когато се втурна след топката сякаш за първи път. — Всъщност беше на баща ми. Взел я е година преди да се родя, така че израснах с нея. Умря, когато бях на единадесет. Три дни плаках.

— Тогава значи знаеш какво е. — Роуина се усмихна, когато Мо се завъртя в кръг с топката, вдигна глава и я задържа между зъбите си като ябълка. — Тъгувах и се зарекох никога вече да не си позволя това. Но не издържах. Преживях същото много пъти, докато реших, че сърцето ми не би понесло още една раздяла с някого, когото обичам, след толкова кратко време. Затова съм доволна... — наведе се и обхвана главата на Мо — и благодарна, че си довела този красавец на гости тук.

— Всичко това е бreme, нали? Властта, безсмъртието?

— Нищо не се получава без болка, загуба или друга цена. Това ли искаше да знаеш?

— Отчасти. Има ограничения, докато сте тук. Както и за Кейн, когато се изправи срещу нещо от нашия свят, нали?

— Добър извод. Вие сте същества със свободна воля. Така и трябва да бъде. Той може да изкушава, да лъже и мами, но не и да принуждава.

— Може ли да убива?

Роуина отново хвърли топката, този път по-далече, за да може Мо да потича по-дълго.

— Не, освен при война, самозащита или закрила на невинни и близки. Наказанието за убийство на смъртен е толкова жестоко, че едва ли дори той би поел риска.

— Край на съществуването — уточни Дейна. — Проучих. Не смърт, преминаване от един свят в друг, а истински край.

— И боговете имат страхове. Това е един от тях. Другите са лишаване от власт и обричане на затвор между световите, без право на влизане в никой от тях. Такива са рисковете.

— Той се опита да убие Джордън.

Роуина рязко се обърна и сграбчи ръката й.

— Разкажи ми. Подробно.

Дейна ѝ описа всичко, което се бе случило през нощта.

— Завел го е отвъд Завесата? — попита Роуина. — И е пролял кръвта му?

— Точно така.

Роуина закричи толкова неспокойно, че Мо се отказа от играта и кротко седна с изподрасканата топка в уста.

— Дори сега не ни е позволено да надникнем там, да узнаем какво става. Казваш, че са били сами? Никого ли е нямало наоколо?

— Джордън спомена за някакъв елен.

— Елен. — Роуина застана неподвижно. — Какъв елен? Как е изглеждал?

— Като елен. — Дейна разпери ръце. — Предполагам, че видът му не е бил необичаен за място, където цветята приличат на рубини или нещо подобно. Каза, че имал златен гръб и сребърна шия.

— Значи е бил самец.

— Да. А, и носел медальон със скъпоценни камъни.

— Възможно е — прошепна Роуина. — Но какво означава?

— Ти ми кажи.

— Ако е бил той, защо го е допуснал? — Тревожно запристъпва между гората и тревната площ. — Защо е позволил?

— Кой и какво? — попита Дейна и привлече вниманието ѝ, като разтърси ръката ѝ.

— Ако е бил кралят — каза тя, — ако нашият крал е приел образа на елен, защо е допуснал Кейн да заведе един смъртен отвъд Завесата, без да иска разрешение? И да го нарани, да пролее кръв там? Каква война се води в моя свят?

— Съжалявам, нямам представа. Но единственият ранен, за когото зная, засега е Джордън.

— Ще поговоря с Пит — реши Роуина. — Ще помисля. Не е видял никого другото... освен двамата?

— Само елена и Кейн.

— Не мога да ти дам отговорите, които искаш. Кейн се е намесвал и по-рано, но никога не е стигал толкова далеч. Магията е негово дело и ограниченията са в самия него. Но той ги нарушава и не се спира пред нищо. Мога да направя още и ще го направя. Но вече не съм сигурна докъде се простира властта му и доколко е уязвим. Дори не съм сигурна дали все още управлява кралят.

— А ако не е така?

— Тогава значи има война — решително отвърна Роуина. — Все още не са ни върнали у дома, което ме кара да мисля, че каквото и да се случи в моя свят, съдбата ми остава да довърша това, за което съм изпратена тук. Трябва да вярвам, че твоята съдба е да ми помогнеш. — Дълбоко си пое дъх, за да се успокои. — Ще ти дам балсам за раните на твоя човек.

— Просто спим заедно. Не зная дали това го прави мой.

Роуина нехайно махна с ръка.

— Трябва на всяка цена да поговоря с Пит. Стратегията е негова област, а не моя. Ела да ти дам мехлема.

— Почакай, още само един въпрос. За Джордън. Участието му е много важно за намирането на ключа, нали?

— Защо питаш за нещо, което вече знаеш?

— Искam потвърждение.

В отговор Роуина сложи пръсти на сърцето ѝ.

— Знаеш и това.

— Той е част от търсенето, защото го обичам?

— Джордън е част от теб, защото го обичаш. А ти си ключът. — Хвана ръката на Дейна. — Хайде, ще ти дам балсама за твоя воин и ще те изпратя. — Отново погледна към притъмняващото небе. — Дъждът приближава.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брад напълни кофа с лед и сложи в нея бутилката шампанско „Кристал“. Уви влажна кърпа около гърлото, което се подаваше.

Зад него Флин и Джордън разпъваха сгъваема маса.

— Покривката е ето в онзи плик.

Флин погледна натам.

— Покривка?

— За масата.

— За какво ни е? Масата е чиста.

— Просто я сложи, по дяволите.

Джордън разкъса плика.

— Гледай, избрал е покривка на сладки розови пъпки.

— В комплект със салфетки — добави Джордън и ги извади.

— Страхотно. Не знаех, че имаш и женска страна.

— Когато свършим тук, здравата ще натупам и двама ви само за да докажа, че съм истински мъжкар... и защото ще изпитам удоволствие. — Брад извади високите чаши за шампанско, които бе донесъл, и ги огледа за капки. — После може би ще кажа на жените, че идеята за всичко това е била моя, и ще оберат точките.

— Хей, аз отскочих за цветята — напомни му Флин.

— А аз донесох бисквитите.

Джордън повдигна кутията.

— Идеите носят повече точки от бисквити и цветя, приятели. — Брад дръпна покривката, за да я изпъне. — Идеи и естетика. Доказано е, че умението да изявиш женската си страна привлича жените.

— Тогава защо само на нас с Флин ни върви в свалките?

— Почакайте.

— Бих те ударил заради това, което каза, защото става дума за жената, която обичам, и за сестра ми. — Флин срещна шеговития поглед на Джордън. — Но щом целта е да натрием носа на Брад, простено ти е. С колко време разполагаме?

— Доста — успокои го Джордън. — Преговорите няма да траят дълго, но ще имат срещи с адвокати и банкери за подписване на документи, така че ще се забавят двойно повече, отколкото предполагаш.

Отдръпна се назад и огледа масата, подредена във фоайето. Определено се открояваше сред парцалите и принадлежностите за боядисване. Пъстър оазис на фона на грундираните стени.

Жените щяха да се разтопят като сладолед през юли.

— Добре, чудесна идея, Брад.

— Имам безброй такива.

— Не разбирам защо трябва да ни няма, когато дойдат — промърмори Флин. — С удоволствие бих пийнал шампанско и бих хапнал бисквити, да не говорим за големите, звучни целувки, които бих получил.

— Защото поводът за празнуване си е техен. — Брад доволно се облегна на стълбата. — Като покажем, че зачитаме това, ще заслужим много повече „големи, звучни целувки“.

— Обичам жестовете ми да бъдат оценявани веднага. — Но Флин замълча и се огледа. — Наистина ще стане страхотно. Оригинална идея, добро място, атрактивна обстановка. Нещо добро за Вали. Както и за тях. Трябва да видите някои от произведенията, които Мал вече закупи. През уикенда ме заведе при двама художници, които ще лансира. Талантливи са.

— Ходил е да гледа произведения на изкуството — отбеляза Джордън, усмихна се широко и пхна пръст между устните си, имитирайки кука на въдица. — Сигурно скоро ще тръгне и на опера.

— Ще видим кой ще се смее последен, когато започнеш да киснеш в книжарницата на Дейна и да пиеш билков чай.

— Не е зле. Може би Брад ще се подложи на козметични процедури, за да спечели Зоуи.

— Има граници, които не бих преминал, независимо каква е целта. — Но Брад вдигна поглед към стълбището. — Ще трябва да решат проблема с осветлението. А и част от дограмата се нуждае от подмяна. Биха могли да сложат и допълнителна мивка горе.

— Ще се опиташ да съблазниш Зоуи с принадлежности за баня? — попита Флин. — Голям дявол. Гордея се да те нарека свой приятел.

— Съчетаване на полезното с приятното... Впрочем, с една стълба спечелих порция пилешки гърди за вечеря.

— Пилешки гърди? Можеш да хапнеш същото и в гостилницата. Специалитет на деня всеки вторник. — Флин поклати глава в израз на съжаление. — Вече не съм толкова горд.

— Това е само началото. Факт е, че се нуждаят от помощ тук. Трябва да се сложат теракото и мокет, да се ремонтират водопроводът и електрическата инсталация и да се смени дограмата на някои прозорци. Можем да ги изненадаме и с още нещо, освен бисквити и шампанско.

— Аз съм „за“ — съгласи се Джордън.

— Разбира се. Вече предложих услугите си. — Флин сви рамене. — Изглежда, моята къща ще бъде щаб на бояджийската бригада още известно време. Бихме могли да свършим и малко работа. Ако се заловим да ковим пирони, поне няма да се изнервим заради ключовете.

— Като спомена за това... — Джордън хвърли поглед към прозореца. Навън започваше да вали. — Трябва да ви кажа какво стана снощи.

— Нещо се е случило с Дейна? — Флин се отдръпна от стената. — Добре ли е?

— Тя не пострада. По дяволите, трябва да изпуша една цигара. Да излезем на терасата.

Застанаха под козирката, по която барабаняха дъждовни капки. Джордън описа всичко — цветовете, звуците и движенията, както често им бе разказвал какви ли не истории в задния двор или край огън в гората.

Но този път разказът не бе плод на въображението му. Колкото и живо да бе то, не би могло да издълбае в кожата му белезите, които все още пареха. Испита известна утеха, когато Флин затаи дъх, а лицето на Брад издаде съчувствие при вида на раните му.

— Господи, изглеждат ужасно. — Флин огледа червените ивици. — Не трябва ли да ги превържеш?

— Снощи Дейна сложи нещо, но тя не е родена за медицинска сестра. Тази сутрин отново ги намазах. Важното е, че онзи тип беше сериозно вбесен... толкова, че направи опит да ме очисти. Къде остават жените?

Очите на Флин гневно светнаха.

— Той не докосна Малъри. Никога не ѝ е посягал физически. Беше достатъчно страховито да прониква в съзнанието ѝ. Но това... Трябва да го усмирим.

— Готов съм да чуя идеи. — Джордън разпери ръце. — Проблемът е, че ако става въпрос за магии, не мога дори да извадя зайче от шапката си.

— Това е просто заблуда, оптическа измама — отбеляза Брад.

— Мога да те уверя, че следите от нокти по кожата ми не са оптическа измама.

— Не, имам предвид примамка от наша страна — обясни Брад на Джордън. — Да отклоним вниманието му от жените, за да действат спокойно. Имал е причина да нападне теб. Ако я отгатнем и я използваме, може би ще остави Дейна на мира през следващите две седмици. Както и Зоуи, когато дойде редът ѝ.

— Не разполагам с нищо конкретно. Сякаш знам нещо, но не мога да го извикам в съзнанието си. — Обзет от отчаяние, Джордън пхна ръце в джобовете си. — Отговорът се крие в нещо, което знам, имам или съм направил. Едно от трите. Нещо от миналото, което е от значение сега.

— Нещо между теб и Дейна — предположи Брад.

— Трябва да е свързано, нали? Иначе не би имало логика. А ако е важно, защо да ме напада?

— Може би е крайно време да свикаме съвещание — започна Брад.

— За вас, костюмарите, винаги е време за съвещания — промърмори Флин.

— Държа да изтъкна, че сега не съм облечен с костюм.

— Дълбоко в себе си винаги си оставаш костюмар. Със сако на тънки райета и дори вратовръзка. Но съм съгласен. Може би е прав — обърна се той към Джордън. — Да се съберем шестимата и да поумуваме заедно. У вас. — Потупа Брад по рамото. — Има повече мебели и по-святна храна.

— Устройва ме. Колкото по-скоро, толкова по-добре. — Брад погледна часовника си — Ха-ха. Имам съвещание. Уговорете се с жените и ми се обадете.

Върна се вътре, за да вземе якето си, и изтича до колата си в дъжда.

Джордън го проследи с поглед, когато потегли.

— Щом свърши този рунд и започне следващият, и на него ще му завъртят главата.

— Мислиш ли, че не го знае?

— Предполагам, че му е ясно. Дали и Зоуи го знае?

Единственото, което Зоуи знаеше сега, бе, че този ден е един от най-важните в живота ѝ. Стисна в шепа ключовете, които вече можеше да нарече свои. Бяха нови и лъскави, както и патроните, които бе купила, за да смени старите.

Сама щеше да постави нова ключалка на входната врата още сега. Знаеше как. Това щеше да бъде като ритуал. Официално влизане във владение.

Паркира, тичешком изкачи стъпалата до площадката и изчака, докато приятелките ѝ я настигнаха. Оригиначните ключове бяха у Малъри, а и за нея бе важно да влязат заедно.

Имаше нещо символично в това, че Малъри държи оригинала, а двете с Дейна щяха да изчакат, докато тя отвори вратата.

Малъри бе завършила успешно своята част от похода и бе завъртяла ключа си. Сега бе ред на Дейна. Скоро, ако е рекъл бог, щеше да започне и нейното изпитание.

— Дъждът ще обрули доста листа — каза Малъри, когато се втурна под козирката. — Вече няма да има толкова цветове.

— Беше красиво.

— Да. — Малъри понечи да отключи вратата, но се спря. — Хрумна ми идея. Вече сме истински собственички. Може би трябва да кажем или направим нещо символично.

— Няма да пренеса никоя от вас през прага. — Дейна приглади влажните си коси назад.

— Да изиграем танца на радостта — предложи Зоуи и я накара да се засмее.

— Започваме на три — съгласи се тя.

Неколцината шофьори, които минаха с колите си, навярно се усмихнаха при вида на трите жени, които се кълчеха пред входа.

Заливайки се от смях, Малъри завъртя ключа.

— Всичко е наред. Влизаме. — Енергично отвори вратата, което би трябвало да мине за тържествен жест, и зяпна от изненада. — Господи, вижте!

— Какво? — Зоуи инстинктивно сграбчи ръката ѝ и я дръпна назад. — Кейн?

— Не, не! Погледнете! Толкова е мило! Вижте какво са направили. — Малъри влезе и едва не зарови лице в розите, сложени на сгъваемата маса. — Цветя. Първите цветя, които получаваме. Флин ще бъде щедро възнаграден.

— Наистина много мило от негова страна. — Зоуи помириша розите и отвори кутията до тях. — Бисквити. От луксозните. Имаш страхотен мъж до себе си, Малъри.

— Не го е направил сам. — Дейна извади шампанското от кофата и повдигна вежди, когато видя етикета. — Тук личат отпечатъците на Брад. Не просто шампанско, а превъзходно шампанско.

Зоуи се намръщи.

— Скъпо е, нали?

— Не само. От най-изисканото. Пила съм такова веднъж, когато Брад ми подари бутилка за двадесет и първия ми рожден ден. Винаги е имал стил. Тримата са го направили заедно за нас. — С дълга въздишка, Малъри прокара пръсти по венчелистчетата. — Бих казала, че и тримата имат стил.

— Да не ги разочароваме.

Дейна отвори бутилката и напълни трите чаши на масата.

— Трябва да вдигнем тост.

Зоуи раздаде чашите.

— Стига да не ни разплаче. — Малъри си пое дъх. — Цветята почти ме накараха да се просълзя.

— Сетих се. — Дейна повдигна чашата си. — За „Малки удоволствия“.

Отпиха първата глътка и проляха по някоя и друга сълза.

— Имам нещо, което трябва да ви покажа. — Малъри остави чашата и взе куфарчето си. — Просто си поиграх. Не се чувствайте задължени да го приемете. Няма да се обидя, ако не одобрите концепцията. Това е просто една идея.

— Престани да ни държиш в напрежение. — Дейна си взе бисквита. — Давай.

— Мислех си за лого, което да съчетава и трите дейности. Разбира се, нямам нищо против да имаме отделни емблеми, но бихме могли да го използваме върху формуляри, визитки и на уебстраницата си.

— Уебстраница? — Дейна присви устни и кимна. — Изпреварваш ме.

— Трябва да се мисли в перспектива. Помните ли Тод?

— Разбира се. Симпатягата, с когото си работила в галерията — отвърна Дейна.

— Точно така. Добри приятели сме, а той е специалист по компютърен дизайн. Можем да го помолим да се погрижи за оформлението и да ни създаде уебстраница. Всъщност дори се надявам да мога да му предложа работа при нас. Не в близко бъдеще, но ако сме оптимистки, мисля, че след време ще имам нужда от заместник.

— Аз не съм мислила толкова напред — призна Дейна. — Но ще ми бъде нужна поне една помощничка на половин работен ден — да продава книги, да вари кафе и да сервира вино. Всъщност може би дори две.

— Вече си търся фризьор и маникюрист. Ще ми трябват и още хора. — Зоуи притисна ръка към корема си. — Господи. Ще имаме нужда от персонал.

— Тази работа ми харесва. — Дейна отново вдигна чашата си. — Радвам се, че ще бъда шеф.

— Нужен ни е и данъчен консултант, офис техника, стикери, бюджет за реклама, телефонни системи... Имам списък — завърши Малъри.

— Не се и съмнявам. Какво друго има в куфарчето ти?

— А, логото. Развих идея, която се въртеше в главата ми.

Извади папка и я разтвори на масата.

На стол с висока облегалка седеше жена в поза на пълна релаксация. В ръцете си държеше книга и чаша вино, а на масичка до нея имаше ваза с розова пъпка. Всичко това бе оформено в рамка, като стилизиран портрет. Над рамката се четеше името „Малки удоволствия“, а под него — девиз: „За тялото, ума и духа“.

С въздишка на възхищение, Зоуи сложи ръка на рамото ѝ.

— Мисля — припряно заговори Малъри, — че обединява всичко, което ще предлагаме. Както общото ни име. На отделните си брошури, формуляри и визитки бихме могли да напишем: „Удоволствие от красотата“, „Удоволствие от книгите“ и „Удоволствие от изкуството“. Така трите дейности ще бъдат диференцирани и същевременно ще са обединени.

— Чудесно! — възкликна Зоуи. — Невероятно. Дейна?

— Съвършено е, Мал. Самото съвършенство.

— Наистина ли ви харесва? Не искам да изпитвате неудобство, ако...

— Да се договорим — прекъсна я Дейна. — Ако някоя от трите ни се чувства поставена в неудобно положение, нека просто го каже. Жени сме, но не сме тънкообидни. Нали?

— Добре. Мога да дам това на Тод — продължи Малъри. — Ще го обработи и ще ни предложи готов вариант. Безплатна услуга. Подобър е в оформянето от мен.

— Нямам търпение. — Зоуи нададе вик и затанцува из стаята. — Още утре сутрин ще започнем сериозната работа.

— Почакай! — Дейна разпери ръце и посочи стените. — Нима всичкото боядисване досега не беше сериозно?

— Само върхът на айсберга.

Зоуи грабна шампанското си.

Дейна никога не се бе смятала за слаба. Имаше желание за упорита работа, винаги довеждаше започнатото до край и не се отказваше, докато не постигне точно това, което иска.

Винаги бе гледала на себе си като на жена с високи изисквания и в лично, и в професионално отношение и се бе надсмивала над онези, които се боят от работа и се оплакват, когато това, с което са се заели, се окаже свързано с твърде много усилия, отговорности и грижи.

„Но в сравнение със Зоуи — призна тя, когато излезе да напазарува — аз съм мързеливо, капризно хлапе.“ За двадесет и четири часа приятелката ѝ я бе довела до пълно изтощение.

Бои, тапети, мостри от дограма и паркет — разпределяне на бюджета така, че да стигне за всичко. Когато застана пред щанда с банани, Дейна осъзна, че не само размишляването и вземането на

решения би могло да накара главата ѝ да експлодира, а и физическият труд.

Лющене, носене, товарене, разтоварване, пробиване, завинтване, коване.

„Няма спор — каза си тя, докато оглеждаше портокалите. — Когато е необходима организация и разпределяне на задълженията за максимална ефективност, Зоуи Маккорт поема командването.“

Бе изтощена от работа, вземане на решения, тревоги, свързани с търсенето на ключа, и вътрешна борба да запази равновесие между разума и чувствата си към Джордън. Не можеше ли да се прибере и да прекара десет часа в сън? „Не, за съжаление“, мислено просъска тя и се отправи към щанда за млечни продукти. Трябваше да присъства на важно съвещание в къщата на Брад край реката.

Нуждаеше се от два часа пълно усамотение и тишина, но бе принудена да се откаже от това, за да зареди кухнята си с провизии, без които през следващата седмица би могла да умре от глад. Върхът на всичко бе загуба на увереност, че ще открие отговора на загадката някъде в купищата книги в дома си. Не преставаше да чете, проследяваше всяка нишка, но ѝ се струваше, че не се приближава към конкретна теория, още по-малко към решение.

А ако се провалеше? Не само щеше да разочарова приятелките си, брат си и своя любим, но и Роуина и Пит. Неуспехът ѝ щеше да обрече трите дъщери на непробуден сън, докато бъде избрана следващата триада. Как щеше да живее с това? Обзе я мрачно настроение, докато слагаше кутия прясно мляко в кошницата си. Бе видяла ковчезето с душите със собствените си очи. Споменът за сините сияния, които отчаяно се блъскат в стените на затвора си, я изпълваше с болка.

Ако не успееше да завърти своя ключ като Малъри, всичко, което бяха постигнали, щеше да се окаже напразно. И Кейн щеше да победи.

— Само през трупа ми — заяви тя и подскочи, когато някой докосна ръката ѝ.

— Извинявайте. — Жената зад нея се засмя. — Стори ми се, че спорите със себе си. На мен ми се случва, когато застава пред хладилника със сладоледи.

— Двоумях се. Нали се досещате, пълномаслено, нискомаслено или два процента? Тук е същинска джунгла.

Брюнетката, която я бе заговорила, отмести количката си, за да стори път на друга клиентка. Бе привлекателна, на видима възраст тридесет и седем — осем години.

— Извинявайте. Познаваме се отнякъде, нали? Просто не мога да си спомня откъде.

— Преди две седмици помогнахте на сина ми в библиотеката. — Жената взе голяма бутилка мляко. — Имаше домашно за часа по американска история на следващия ден.

— О, да, да. — Дейна положи усилие да потисне мрачните си мисли и да отвърне на усмивката ѝ. — По история на САЩ при госпожа Джейнсбърг, седми клас.

— Точно така. Аз съм Джоана Риърдън. — Подаде ѝ ръка. — Спасихте живота на моя Мат. Миналата седмица се отбих в библиотеката, за да ви благодаря, но ми казаха, че вече не работите там.

— Да. — Мрачните мисли отново се опитаха да я връхлетят. — Би могло да се каже, че приключих с библиотекарството.

— Съжалявам да го чуя. Държахте се страхотно с Мат. И помощта ви бе безценна. Получи отличен. Е, с минус, но всяка шестица, която донесе, е повод за празнуване в нашата къща.

— Радвам се за него. — Това определено бе добра новина в края на тежък ден. — Доста се е постарал. Госпожа Джейнсбърг не раздава шестиците току-така.

— Потруди се, но не би се справил, ако не му бяхте дали насока. Завъртяхте вярното ключе в главата му. Доволна съм, че имам възможност да ви го кажа.

— Аз също. Значително подобрихте настроението ми.

— Съжалявам за напускането ви, каквото и да се е случило. Не е моя работа, но ако се нуждаете от лични препоръки, можете да разчитате на мен.

— Благодаря ви. Искрено. Всъщност, започвам собствен бизнес с две приятелки. Ще открия книжарница след около месец. Може би малко повече, но напредваме.

— Книжарница? — Кафявите очи на Джоана засияха от любопитство. — В нашия град?

— Да. Съчетание на три дейности. Книжарница, художествена галерия и салон за красота. Ремонтираме къща на „Оук Лийф“.

— Звучи чудесно. Добра идея. Всичко това на едно място, и то тук, в града. Живея на около два километра от там. Обещавам, че ще стана ваша редовна клиентка.

— Ако продължаваме със същото темпо, ще отворим врати преди празниците.

— Страхотно. Случайно да имате нужда от персонал?

— Персонал? — Дейна леко се отдръпна назад и се замисли. — Работа ли търсите?

— Възнамерявам да се върна на пазара на труда, но искам да бъда близо до дома и да се занимавам с нещо приятно при гъвкаво работно време. Мога само да мечтая за това. Особено като се има предвид, че не съм вършила друго, освен домакинска работа през последните десет години и едва наскоро се научих да боравя с компютър... всъщност, може би е твърде рано да го кажа. Единствената длъжност, която съм заемала, е секретарка в средно голяма адвокатска кантора във Филаделфия. Постъпих там веднага след като завърших гимназия и не успях да се отлича с нищо. — Засмя се на себе си. — Не си правя особено добра реклама.

— Обичате ли да четете?

— Дайте ми книга и два часа тишина и забравям за света наоколо. Умея да работя с хора и не настоявам за висока заплата. Съпругът ми печели добре и сме осигурени, но бих искала да имам собствени приходи от дейност, която не включва пране, готвене или надзираване на единадесетгодишни хлапаци.

— Мисля, че притежавате всички необходими качества за моя помощничка. Защо не наминете някой ден? Къщата със синята тераса. Ще ви разведа из нея и ще си поговорим.

— Чудесно. Ще дойда. — Джоана издаде вик на въодушевление и се засмя. — Толкова се радвам, че се натъкнах на вас. Навярно съдбата има пръст.

„Съдбата“, помисли си Дейна, когато се разделиха. Досега не ѝ бе отдавала дължимото. Нуждата от хранителни продукти я бе довела тук, на щанда за млечни произведения в местния супермаркет.

„Нещо толкова дребно и банално“, помисли си тя, докато вървеше към касата. Но то я бе накарало да дойде в най-подходящия момент. Може би жената, която бе срещнала случайно, щеше да стане нова спица в колелото на живота ѝ.

Важни бяха и думите, които бе изрекла. Бяха точно това, което Дейна бе имала нужда да чуе. „Завъртяхте вярното ключе в главата му.“ Нима бе просто съвпадение, че Джоана бе употребила тази фраза? Не, нямаше да го приеме за съвпадение. Нейният ключ, верният ключ бе познанието.

„Ще го открия“, обеща си Дейна. Щеше да успее, ако съзнанието ѝ е отворено.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Според Дейна имаше много неща, които биха могли да се кажат за Брадли Чарлз Вейн IV.

Бе забавен, остроумен и привлекателен. В зависимост от настроението си и обстоятелствата, можеше да се представи в изискан, градски имидж, който ѝ напомня за Джеймс Бонд пред чаша мартини в Монте Карло, а само след миг да се превърне в зевзек, готов на всякакви щуротии.

Можеше да разговаря за френски филми за изкуството с въодушевлението на човек, който не се нуждае от субтитри, и също толкова разпалено да спори дали Елмър Фъд или Йосемити Сам е по-достоеен противник на Бъгс Бъни. Това бяха част от нещата, които харесваше у Брад.

Още едно от тях бе къщата му. Жителите на града я наричаха „къщата на Вейн“ или „къщата край реката“, където бе построена преди повече от четири десетилетия. Бащата на Брад я бе облицовал с дърво, от което бяха направени първите изделия, сложили началото на империята „Вейн“. Използвайки свойствата на дървото и естетическия си усет, Б. Ч. Вейн III ѝ бе придал семпъл и същевременно впечатляващ облик.

Златистата постройка се издигаше на брега на реката и привличаше вниманието с просторните си веранди и множество тераси. Покривът бе начупен и всичките му части бяха балансирани в неповторима хармония така, че красотата на дървото да изпъква. От терасите се откриваше изглед към реката, дърветата или майсторски проектираната раздвижена градина. Всичко това не издаваше благосъстояние, а по-скоро будеше възхищение.

Често бе идвала тук заедно с Флин като дете, а по-късно с Джордън. Винаги се чувстваше спокойна на това място, сякаш приоритетът при проектирането е бил обстановката да носи успокоение, а на второ място да издава стил.

Друго, което Дейна можеше да каже за Брад, бе, че не се скъпи за храна и напитки, когато в дома му има събиране. Не бяха нищо изискано или поне не бяха поднесени по изискан начин. Невероятна италианска салата, която непрекъснато я изкушаваше да си вземе още, интересни хапки, тънко нарязана шунка и плътен, пълнозърнест хляб за сандвичи.

Имаше купа, пълна с едри, сочни малини и бисквити, толкова тънки, че изглеждаха почти прозрачни, които тя хрупаше с наслада. Бирата, виното, безалкохолните и минералната вода бяха в изобилие. Вече знаеше, че няма да устои на сладките със сметана, с които бе отрупан огромен поднос.

Всичко това бе подредено на шведска маса в голямата приемна, където в камината гореше силен огън, а мебелите приканваха госта да се настани удобно и да не стане от тях със седмици. Не изглеждаше толкова разкошно, че човек да се срамува да опре крака на масичката. Просто бе стилно. Край нея се водеха непринудени разговори, които заедно с вкусната храна и топлината я унасяха в блажена дрямка. Наистина щеше да заспи, ако Зоуи престанеше да нервничи до нея.

— Сякаш имаш мравки в гащите — каза Дейна.

— Съжалявам. — Зоуи за пореден път хвърли поглед към сводестата врата. — Просто се безпокоя за Саймън.

— Защо? Изяде достатъчно за цял изгладнял батальон, а сега е в стаята за игри. Мечта за всеки деветгодишен хлапак.

— В тази къща има толкова вещи — прошепна Зоуи. — Скъпи вещи. Стъклени и порцеланови съдове, произведения на изкуството. Не е свикнал да бъде заобиколен от такива неща. — „Аз също“, помисли си тя и положи усилие да потисне ново нервно движение. — А ако счупи нещо?

— Е — Дейна вяло сложи още една малина в устата си, — тогава Брад ще го направи на пихтия.

— Той бие деца? — ужасено промълви Зоуи.

— Не. За бога, Зоуи, стегни се. Тази къща е оцеляла след игрите на доста деветгодишни, трима от които са живи и здрави в тази стая. Спокойно. Пийни чаша вино. Когато станеш да си налееш, донеси ми още малко малини.

„Половин чаша“, помисли си Зоуи и се изправи. Но преди да вземе бутилката, Брад я изпревари.

— Изглеждаш малко разсеяна. — Напълни една от чашите на масата и ѝ я подаде. — Проблем ли има?

— Не. — По дяволите, искаше само половин чаша. Защо той все се изпречваше на пътя ѝ? — Просто си мисля дали да не нагледам Саймън.

— Спокойно. Вече знае къде се намира всичко в стаята за игри. Но ще те придружа до там, ако все пак искаш да се увериш — добави Брад, когато видя намръщеното ѝ лице.

— Не. Сигурно е добре. Много мило от твоя страна, че му позволи да си поиграе.

Знаеше, че думите ѝ прозвучаха хладно и сковано, но не можа да ги изрече по друг начин.

— Това е предназначението на стаята — отвърна Брад със същия тон.

Зоуи кимна.

— Хм. Дейна иска още малко от тези.

Смутена поради причина, която не би могла да назове, сложи няколко малини в по-малка купа и ги отнесе до дивана заедно с виното си.

— Надут пуяк — промърмори под нос и накара Дейна учудено да заприимгва.

— Брад? — Взе купата от ръцете ѝ. — Сбъркала си адреса.

Джордън се приближи, седна на страничната облегалка до Дейна и си открадна две от малините ѝ, преди да го спре.

— Вземи си сам от масата.

— Твоите ми харесват повече. — Заигра с косите ѝ. — Как се сдоби с тези руси кичури?

— Благодарение на Зоуи.

Джордън взе още една малина и хвърли поглед към Зоуи.

— Добра си.

— Заповядай, когато решиш да се подстрижеш. Ще те обслужа безплатно.

— Ще запомня това. — Отново се отпусна на облегалката. — Сигурно и трите се питате защо ви повикахме тук тази вечер — заговори той и накара Дейна да се засмее.

— Ето кой е надут пуяк. — Сложи ръка върху бедрото му. — Мисля, че щом сме се събрали, за да говорим за ключа, който аз трябва

да открия, имам право първа да взема думата.

Подаде на Джордън купата с останалите малини, стана и взе чашата си от масичката. Още когато направи първата крачка, Джордън се настани на нейното място, усмихна се и сложи ръка на облегалката зад гърба на Зоуи.

— Често ли идваш тук? — попита я той.

— Бих идвала, ако знаех, че ще те срещна, красавецо.

— Страхотна двойка сте — промърмори Дейна и се размина с намръщения Брад, докато отиваше да си налее вино.

Защо да не пийне още? Нямаше да шофира.

— Е, вече всички се настанихте удобно — започна тя. Направи пауза, за да отпие глътка. — Моят ключ е свързан с познанието, тоест с истината. Не съм сигурна дали думите са взаимно заменими, но или и двете, или едната от тях, или съчетанието им, е целта на моя поход. Освен това има връзка с миналото, настоящето и бъдещето. След дълго безуспешно търсене стигнах до извода, че тази връзка е нещо лично за мен.

— Мисля, че си права — намеси се Малъри. — Роуина често ни напомня, че ключовете сме ние трите. Отговорът на моята загадка беше личен. Ако трябва да следваме същата логика, това е част от решението.

— Съгласна съм. Мъжете в тази стая са част от моето минало и настояще. Голяма е вероятността да остана свързана с тях и в бъдеще. Знаем, че съществуват връзки между нас шестимата. Моята с всеки от вас, вашата с мен и помежду ви. Друга връзка са картините, които доведоха Мал до целта.

Всички впериха погледи в портрета, който Брад бе окачил над камината. Още една творба на Роуина, изобразяваща трите дъщери след отвличането на душите им. Лежаха с бледи безизразни лица в кристалните си ковчези.

— Брад я е купил на търг, без да знае какво ще се случи тук, както и Джордън е купил нарисувания от Роуина портрет на младия Артур, преди да изтръгне мечата от скалата. Бил е в галерията, където е работила Малъри. Купили са ги години преди да узнаем всичко, което знаем сега. Това... свързва всички ни с Роуина, Пит и богините.

— И Кейн — добави Зоуи. — Не ми се струва разумно да го изключваме.

— Права си — съгласи се Дейна. — И Кейн. Повечето от нас вече се сблъскаха с него. Той несъмнено ще продължи да ни създава неприятности. Знаем, че е зъл. Знаем, че притежава мощ. Но тази мощ не е безгранична.

— Някой или нещо го ограничава. Одра част от кожата ми — продължи Джордън. — После Роуина ми изпрати някакъв мехлем по Дейна. Вчера видяхте раните. — Разтвори ризата си. Бяха останали само избледняващи белези. — Започнаха да зарастват в мига, в който ги намазах. Изводът е, че каквото и да ни стори, не може да издържи срещу Роуина. Но и тя не може да заличи напълно стореното от него.

— Следователно — довърши Дейна вместо него — силите им са равностойни.

— Той има слабости. — Джордън вяло закопча ризата си. — Себелюбие, гордост, избухлив нрав.

— Кой твърди, че това са слабости? — Дейна се приближи и седна на страничната облегалка на креслото, което бе заел Брад. — Както и да е, има и още нещо. Той не разбира напълно човешката природа. Не вижда нашата индивидуалност. Прониква под повърхността, долавя фантазиите и страховете ни, но не е способен да стигне до дълбоката ни същност... или поне все още не е успял. Благодарение на това Малъри го победи.

— Да, но когато си в негова власт, е трудно да разбереш. — Малъри поклати глава. — Не бива да го подценяваме.

— Не го подценявам. Мисля, че засега той ни подценява. — Дейна замислено огледа портрета. — Искате да страдат само защото отчасти са смъртни. Роуина говори за противоположни сили: красота и грозота, познание и невежество, смелост и страх. Всяка от тях отслабва без своята противоположност. Той е мракът, а не може да съществува светлина без мрак. Мисля, че е важна част от целия път към отговора, а не само пречка. — Поколеба се и отпи нова глътка. — За никого не е тайна, че с Джордън имахме интимна връзка. Мисля, че вече не е тайна и... че отново поддържаме интимни отношения.

Джордън изчака няколко мига.

— Не знаех, че се срамуваш да говориш за секс, Дългучке.

— Просто искам... хората да бъдат наясно, както и ти, че не спя с теб, за да ми помогнеш да се добера до ключа. Дори ако има нещо

общо — припряно продължи тя. — Защото, както някой ми каза наскоро, сексът е силна магия...

— Ако го правиш както трябва — прекъсна я Джордън.

— Да видим какво знаем — намеси се Брад, опитвайки се да прекрати отклонението от темата. — Всичко това не би се случило, ако не беше Кейн. В миналото. — Вдигна показалец. — Неговото присъствие и манипулации влияят върху търсенето на ключовете. В настоящето. — Вдигна втори пръст. — Магията не може да бъде развалена без него. — Изправи трети. — Той е необходим фактор. Няма възнаграждение без труд, победа без усилие и битка без риск.

— Още един традиционен елемент при всеки поход — добави Джордън. — Зло, което трябва да бъде преодоляно.

— Разбирам всичко — каза Зоуи. — Но с какво то ще помогне на Дейна да открие ключа?

— Опознай врага — напомни й Брад.

— Казано накратко — съгласи се Дейна.

— Има и друго — отбеляза Флин. — Беше пролята кръв. Също традиционен елемент. И аз мога да чета. Но защо кръвта на Джордън? Трябва да има причина.

— Може би защото Джордън го е вбесил, за което доста го бива — каза Дейна. — Но ми се струва по-вероятно да е, защото се нуждае от него, за да открие ключа.

— Дългучке, нужен съм ти за много неща.

— Да не се увличаме в безсмислено перчене, а да говорим по същество. — Дейна разклати чашата си. — Ключът е познанието. Нещо, което зная или трябва да науча. Да отсея истината от лъжите му. Кое от нещата, които е изрекъл и направил досега, е истина? Това е една от гледните точки, които смятам за най-ценни. Умувам и върху последната част от напътствията. „Където една богиня броди, а друга стои в очакване.“ Но стигнах до задънена улица. Богинята на Малъри пееше и тя пресъздаде този момент и ключа в картина. По същата логика би трябвало моята богиня, Ниниан, да броди. Но къде, защо и кога? А коя е чакащата? Дали става дума за Зоуи?

— Може би трябва да напишеш нещо — предположи Зоуи. — Например разказ. Както Малъри нарисува ключа си.

— Не е лоша идея — замислено отвърна Дейна. — Проблемът е, че никога не съм искала да пиша, както Малъри иска да стане

художник. По-скоро трябва да прочета нещо, но бог ми е свидетел, не се натъкнах на него в никоя от шестте милиона книги, които вече прерових. Така че, може би, наистина трябва първо да го напиша.

— Или не ти, а Джордън. — Флин нехайно заигра с косите на Малъри, докато говореше. — Той е писателят. Не омаловажавам собствения си забележителен талант, но аз отразявам истински събития, а той съчинява разни небивалици.

— Доста добри небивалици — напомни му Джордън.

— Няма спор. Мисля, че ако не за друго, поне за да можем да кажем, че сме опитали всичко, не е зле Джордън да опише това, което ни се случва. В художествена форма. Може би, когато Дейна го прочете, мъглата пред очите ѝ ще се разсее, ще види ключа и ще си устроим празненство с торта.

— Предложението не е твърде глупаво — реши Дейна.

— Мисля, че е страхотно. — Зоуи се обърна към Джордън и лицето ѝ засия. — Ще го направиш ли? Обожавам книгите ти, а тази ще ми бъде още по-интересна.

— За теб съм готов на всичко, хубавице.

Повдигна ръката ѝ и я целуна.

— Малко ми се гади. — Дейна докосна корема си. — Кога ще имаш нещо готово, което мога да видя? — попита го тя.

— Говориш като редактор. Това би могло да ме зареди с вдъхновение или да ме накара да изпадна в творчески застой.

— Така ли започва всичко? — въодушевено попита Зоуи. — Нещо те зарежда с вдъхновение? Винаги съм се питала как работят творците.

— Господи, тя го нарече творец. — Дейна се изправи. — Трябва да се прибера и да си легна.

Джордън не обърна внимание на думите ѝ и отговори на въпроса на Зоуи.

— Не. Всъщност, всичко е просто работа. Но доста приятна работа. Редакторката ми... истинската ми редакторка — добави той и хвърли поглед към Дейна — притежава усет, талант и тактичност.

— Редакторът ти е жена? Как се сработвате? Заедно създавате цялата книга или тя ти казва какво да пишеш, или... — Зоуи поклати глава. — Извинявайте, отклоних се от темата.

— Няма проблем. Писателка ли искаш да ставаш?

— Аз? Писателка? — Идеята я накара да отвори широко загадъчните си очи и да избухне в смях. — Не. Просто се интересувам как протича работата.

— Като заговорихме за работа, утре ни очаква напрегнат ден.

Малъри докосна ръката на Флин.

— Тръгваме. Ще доведе Мо — каза той на Дейна.

— Кучешката храна е на привършване. Яде колкото слон.

— Ще донеса още. — Флин обхвана лицето ѝ. — Нали го държиш изкъсо?

— Нямам друг избор.

— Флин, би ли довел и Саймън? — Зоуи машинално започна да отсервира. — Сигурно с Мо са се лепнали един за друг като сиамски близнаци, така че няма да представлява трудност.

— Разбира се. Най-добре е и ние да тръгваме. Ще се опитам да накарам този тук да се залови с домашното си. — Дейна размаха пръст срещу Джордън. — Какъв съвет би ми дала, Зоуи?

— Подкупи го с нещо. Това е моят метод.

Брад се приближи и обхвана ръката на Зоуи със своята. Накара я да подскочи като уплашен заек.

— Зарежи тези съдове.

— Извинявай. — Тя веднага остави чиниите. — Навик.

Струваше му се, че тази жена нарочно разбира погрешно всяка негова дума.

— Просто исках да кажа, че не е нужно да си правиш труда. Някой да желае кафе?

— Аз.

— Не, никакво кафе. — Дейна побутна Джордън към вратата. — Имаш работа, приятел. Ще пиеш кафе, когато напишеш две страници.

— Подкупване — одобрително каза Зоуи. — Винаги сполучлива тактика.

Мо се втурна в стаята с разрошена козина. В изблик на радост, че вижда всички, заподскача с изплезен език, събори няколко чаши от масата с рунтавата си опашка и зарови нос в купата със скариди, преди стопанинът му да го овладее.

— Съжалявам, съжалявам. — Флин пхна пръсти под нашийника му и го задърпа или по-скоро самият той бе задърпан към вратата. — Ще го натоваря в колата на Джордън. Изпрати ми сметката

за щетите. Чао. А, Зоуи, Саймън иска да поостане още няколко минути, докато довърши играта си. Господи! Мо! Почакай!

— Това е животът ми — засмя се Малъри. — Страхотен е. Благодаря, Брад. Извинявай за чашите. До утре, Зоуи, Дейна. Лека нощ, Джордън.

— Дано този път опазя кожата си. — Джордън сграбчи ръката на Дейна и я повлече към вратата. — Доскоро.

— Престани да ме дърпаш. Чао, Брад. Ще се видим утре сутрин, Зоуи.

Вратата се затвори след тях и настъпи пълна тишина.

„Стана толкова бързо“, бе единствената мисъл на Зоуи. Не бе имала намерение да си тръгва последна. Беше ужасно. Ужасяващо.

Хрумна ѝ да хукне към стаята за игри и да сграбчи Саймън за ръката, но не бе сигурна къде се намира. Боеше се, че ще се загуби и ще се наложи да вика за помощ. Все пак трябваше да направи нещо.

Започна да събира от пода чашите, които Мо бе съборил. Точно в този миг Брад реши да стори същото.

Неволно удариха чела. И двамата бързо се изправиха и застанаха неподвижни, напрегнати като тетива на лък.

— Аз ще ги вдигна.

Той приклепна, събра чашите и ги сложи на масичката до дивана. Бе достатъчно близо до нея, за да долови аромата ѝ. Винаги бе различен, но неизменно свеж и женствен.

Това бе едно от нещата, които го очароваха. Умението ѝ да бъде различна.

— Кафе?

— Трябва да прибирам Саймън у дома. Време е да си ляга.

— Е, добре тогава.

Когато се озова лице в лице с него и срещна погледа му, Зоуи се смути и почувства парене в тила си. Дали не бе сторила нещо нередно? Дали не бе забравила нещо?

— Благодаря за гостоприемството.

— Радвам се, че дойде.

Когато отново замълчаха, Зоуи бе готова да прехапе устни.

— Не зная къде точно е Саймън.

— В стаята за игри. — Брад се засмя на неловкото положение. — Не знаеш къде се намира. Ела, ще те заведа.

Колкото повече виждаше от къщата, толкова повече Зоуи се влюбваше в нея, макар да изпитваше и страхопочитание. Първо, бе толкова голяма и всички просторни помещения бяха уютни и красиви. Сигурна бе, че дребните неща, подредени във витрините и по етажерките, не са евтини дрънкулки.

Брад я поведе по сводест коридор към голяма преходна стая, навярно библиотека. Таванът бе облицован с дърво, придаващо топлота.

— Има толкова пространство. — Зоуи изведнъж спря, ужасена, че е изрекла това на глас.

— Казвали са ми, че щом започнал, баща ми не можел да спре. Хрумвали му нови и нови идеи, които добавял в проекта.

— Чудесна къща — припряно промълви тя. — Толкова много детайли, без да изглежда претрупано. Сигурно си имал щастливо детство тук.

— Да.

Влязоха в друга стая. Зоуи вече чуваше сирени, изстрели и насърчителните викове на сина си: „Давай, давай“.

Видеоиграта бе полицейски екшън, който се разиграваше на огромен телевизионен екран. Саймън седеше с кръстосани крака на пода вместо на някой от удобните меки столове в стаята, която наистина изглеждаше мечта за всяко момче.

Имаше маса за бiliarд, три лабиринта с топчета и ръчки, два симулатора, автомат за сода и джубокс.

Беше с окачен таван, през който проникваше светлината на луминесцентни лампи.

И тук имаше камина, в която играеха весели пламъци, както и малък барплот и втори телевизор с цял шкаф за дискове.

— Господи, това е представата на Саймън Майкъл Маккорт за рая.

— Баща ми обича играчките. Прекарвахме доста време заедно тук.

— Сигурно. — Зоуи застана зад сина си. — Саймън. Трябва да тръгваме.

— Още малко! Още малко! — Лицето му издаваше пълно съсредоточение. — Това е „Голямата автокражба“ три. Близо съм.

Скоро ще повикат Националната гвардия. С танкове и всичко останало. Ще ги разбия. Мога да счупя рекорда. Още десет минути.

— Саймън. Тази къща е на господин Вейн.

— Господин Вейн няма нищо против — успокой го Брад.

— Моля те, мамо! Моля те! Танковете!

Зоуи се поколеба. Виждаше на лицето му и нещо друго, освен въодушевление от играта. Виждаше искрена радост.

Героят загина и на екрана потече река от кръв. По задоволството на Саймън тя разбра, че не е неговият играч.

— Има доста насилие. — Брад едва сега осъзна това. — Ако не искаш да играе на подобни неща...

— Саймън разбира разликата между видеоигрите и реалността.

— Браво. Какво ще кажеш да пийнем кафе? Още десетина минути няма да му навредят.

— Добре. Десет минути, Саймън.

— Благодаря, мамо. Ще успея — промърмори той на себе си, вече отново завладян от играта. — Ще го направя.

— Много мило, че му позволяваш да играе с твоите неща — заговори Зоуи, когато оставиха Саймън да води битката си. — Дни наред ми разказваше за първия път, когато е играл тук.

— Страхотно хлапе. Забавно е да бъдеш край него.

— Определено е така.

Влязоха в кухнята, още една красива и просторна стая. Бе боядисана в снежнобяло и весело жълто и навярно дори в най-мрачните дни изглеждаше слънчева.

Вниманието ѝ бе привлечено от огромните плотове и безбройните шкафове, някои от които бяха с врати от матово стъкло. С възхищение огледа лъскавите уреди, с които навярно готвенето бе удоволствие, а не досадно задължение. Изведнъж осъзна, че отново е насаме с него.

— Ще се върна да взема Саймън и ще те оставим на мира. Няма да ти пречим повече.

Брад отмери две дози кафе и се обърна.

— Защо мислиш, че ми пречите?

— Сигурно имаш работа.

— Не.

— Е, аз имам милион неща за вършене. Ще се погрижа Саймън да не се увлече в нова игра. Ще го доведе и си тръгваме.

— Не разбирам. — Забравил за кафето, Брад се приближи към нея. — Наистина не разбирам.

— Какво не разбираш?

— Не се смущаваш от Флин и Джордън, флиртуваш с тях, а с мен не просто се държиш студено, а сякаш не можеш да ме изтърпиш повече от две минути.

— Не флиртувам — троснато отвърна тя. — Нищо подобно. Приятели сме. Те са гаджета на Малъри и Дейна, за бога. Ако мислиш, че съм от жените, които...

— Ето за това говоря — продължи Брад с тон, който според него бе възхитително спокоен. — Правиш прибързани заключения за мен и обикновено са погрешни.

— Не зная какво имаш предвид. Първо, почти не те познавам.

— Не е така. Хората се опознават доста бързо в напрегнати ситуации. Ние сме под напрежение от близо два месеца. Често се виждаме, имаме общи приятели и веднъж ти ми приготви вечеря.

— Не я приготвих за теб. — Зоуи вирна нос. — Просто беше в дома ми, когато стана време за вечеря, и те поканих да хапнеш. Има разлика.

— От твоя гледна точка — съгласи се той. — Знаеш ли, държането ти ме кара да започна да говоря като баща си, когато е ядосан. Възприемам същия тон и поза. Ужасно ме дразнеше, когато бях дете.

— Нямам намерение да те дразня. Тръгваме.

Брад смяташе, че има моменти, в които трябва да се говори, и други, в които е по-добре да се действа. Когато на човек му писне, трябва да пристъпи към действие. Сложи ръка на рамото ѝ и видя как на красивото ѝ лице се изписаха гняв и напрежение.

— Ето — каза той, — обичайната ти реакция, когато разговаряш с мен. Изглеждаш или сърдита, или напрегната. Непрекъснато се питам каква е причината.

— Напразно губиш времето си. Пусни ме. Ще си отида.

— Една от теориите ми е следната — непринудено продължи той.

Обхвана тила ѝ с другата си ръка, притегли я към себе си и я целуна.

Бе очаквал този миг от седмици. Може би от години. Копнежът да усети вкуса ѝ гореше в устните му, в кръвта му.

„И допира до тялото ѝ“, помисли си, когато обгърна талията ѝ и я притисна към себе си.

Въздействието на чувствените ѝ устни бе по-опияняващо, отколкото бе очаквал. Долови у нея трепет — от удивление или от споделена страст. В този миг му бе все едно.

Все едно му бе и дали тази постъпка е приета като обявяване на война или предложение за примирие. Знаеше, че ако бе чакал още дълго, преди да я прегърне, би могъл да полудее.

Тя се поколеба, вместо веднага да го отблъсне. По-късно, когато дойде на себе си, навярно щеше да реши, че е направила голяма грешка.

От тялото му струеше топлина и възбуда. Устните му бяха опитни. Отдавна не бе изживявала близост с мъж и през нея премина вълна на желание, която нахлу от пръстите на краката до шията ѝ, а после бавно се оттегли.

В миг на лудост се притисна към него, с наслада вдъхна от мъжественото му ухание и почувства прилив на радостно вълнение.

Сякаш се возеше на някоя от най-опасните въртележки в лунапарк и не можеше да бъде напълно сигурна, че няма да полети от седалката си във въздуха.

Усещането бе невероятно.

Изведнъж удари спирачките. Какъв избор имаше? Знаеше какво би могло да се случи, ако се понесе твърде стремително и се издигне твърде бързо.

Не се намираше в своя свят и този мъж не бе част от него. Нейният свят — детето ѝ — си играеше в съседната стая.

Отскубна се от ръцете на Брад.

Бе разтърсен от главата до петите, но без да откъсне поглед от очите ѝ, спокойно кимна.

— Мисля, че бях достатъчно ясен.

Тя не бе нито срамежлива девойка, нито лесно завоевание. Ако се отдръпнеше, би го изтълкувал като бягство, затова остана неподвижна и продължи да го гледа право в очите.

— Да изясним няколко неща. Харесвам мъжете. Компанията им, разговорите с тях и чувството им за хумор. Сама отглеждам един и възнамерявам да се справя добре.

„Прилича на разгневена, възбудена горска нимфа“, помисли си той.

— Справяш се чудесно.

— Обичам и целувките... с подходящ мъж при подходящи обстоятелства. Както и секса, при същите условия.

Сивите му очи неочаквано добиха топъл блясък, който ѝ се стори неустоим. Чаровните вдлъбнати ивици на бузите му, твърде мъжествени, за да ги нарече трапчинки, станаха по-дълбоки. Испита желание да прокара пръсти по тях, което бе предупреждение за опасност.

— Това ми носи голямо облекчение.

— Трябва да разбереш, че на този етап аз управлявам живота си. Фактът, че имам дете, а не съм омъжена, не означава, че съм лесна.

Лицето му издаде гняв и удивление.

— За бога, Зоуи. Намирам те за интересна и привлекателна, пожелах да те целуна, а ти правиш извод, че те смятам за лесна.

— Просто държа да бъдем наясно. Освен това държа да знаеш, че никой не може да използва детето ми, за да се добере до мен.

Тези думи още повече разпалиха гнева му.

— Ако подозираш, че прилагам тази тактика, обиждаш и трима ни.

Зоуи испита чувство за вина и срам. Когато понечи да отвърне, Саймън влетя в стаята.

— Разбих ги! Подобрих рекорда ти, новако!

Затанцува танца на победата около Брад и размаха ръце във въздуха.

Брад положи усилие да потисне емоциите си и обви ръка около врата му.

— Няма да бъде за дълго, уверявам те. Не бързай да злорадстваш, малкият.

— Следващия път ще те бия на плейофите на Ен Би Ей.

— Не се и надявай. Ще те накарам да пълзиш пред мен като червей.

Докато гледаше приятелските им закачки, Зоуи се почувства още по-виновна.

— Саймън, трябва да вървим.

— Добре. Благодаря, че ми позволи да те направя на пух и прах.

— Просто те заблуждавам. Така победата ми ще бъде още по-сладка. — Брад задържа ръката си на рамото на момчето и погледна майката. — Ще донеса палтата ви.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бързо стана ясно, че Дейна не умее да борави сръчно с инструменти за ремонт, и бе назначена за главна бояджийка.

„Това означава, че ще прекарам целия ден в мазане — помисли си тя малко мрачно, — докато Зоуи работи с електрическа отвертка или пробива с бормашина, а Малъри отстранява теча под мивката в кухнята.“

Малъри бе най-женственото момиче, което тя познава, и фактът, че гаечният ключ бе поверен на нея, бе унизителен.

Дейна нямаше нищо против боядисването, макар и да бе невероятно скучно дори с възшебния автоматичен валяк. Просто ѝ се искаше да върши малко по-разнообразна работа.

Все пак изпита задоволство, докато гледаше как стените добиват цвят. Подборът на Малъри и Зоуи се оказа сполучлив. Книжарницата ѝ щеше да изглежда не само уютна, но и стилна.

Зоуи се кълнеше, че когато бъдат изциклени и лакирани, подовите ще заблестят.

Тя знаеше как би могло да изглежда всичко. Кейн ѝ го бе показал. Щом бе използвал собствените ѝ фантазии, за да изгради този образ, чудесно. Щеше да се постарее да ги превърне в реалност.

Внезапно стигна до прозрение. Изключи валяка и го остави.

„Истината в неговите лъжи.“ Нейните фантазии и манипулациите, за които ги използваше той.

А ако ключът е тук, както този на Малъри? Защо да не е толкова просто? Беше ѝ показал нещо, нали?

„Виж какво можеш да имаш, ако минеш на моя страна: книжарницата на мечтите си, пълна с клиенти и стока.“

„Нереална — помисли си Дейна сега. — Не истинска.“ Но имаше известна доза истина. Беше точно това, което тя желаше и за което възнамеряваше да работи. Можеше да го постигне със собствени усилия. Може би ключът бе пред очите ѝ и само трябваше да го види и да го сграбчи, както Малъри бе сграбчила своя.

Вдиша дълбоко и издиша няколко пъти, разтърси ръце и раздвижи рамене като гмуркачка, готвеца се за скок от висок трамплин. След това затвори очи и се опита да се пренесе в света на фантазиите си.

Чуваше бръмченето на бормашината на Зоуи и жизнерадостната музика от радиото на Малъри.

Какво звучеше? АББА? Господи, не можеше ли да намери станция с музика от това хилядолетие?

Ядосана на себе си, Дейна напрегна сили да заличи от съзнанието си образа на тийнейджърката — кралица на танците.

Ключът. Красивият златен ключ. Беше малък и лъскав, със странния келтски символ на кръглата част. Дали бе гравирен за първи път върху ключ? Или може би върху дръжка на меч? Трябваше да провери това.

„О, престани!“

Отново шумно издиша и се съсредоточи.

Бормашината, музиката, приглушеният шум на колите, които минаваха по улицата, и тихото бръмчене на отоплителната печка, която автоматично се включваше и изключваше.

Осъзна, че ако човек се заслуша, би могъл да чуе шепота на къщата и проскърцването на старческите ѝ кости.

Нейната къща, единствената, която някога бе притежавала. Крачката от миналото към бъдещето. Една-единствена решителна крачка, която представляваше преходът от сигурността към неизвестното.

Долавяше мирис на прясна боя, символ на ново начало.

Тези неща бяха реални като собствената ѝ плът и кръв. В тях се криеше истината.

Ключът бе реален. Трябваше само да го зърне, да го докосне и улови.

Видя го да се носи над поляна с яркозелена трева и да проблясва върху наситения фон. Но когато посегна, ръката ѝ премина през него, сякаш е видение или тя бе безплътна.

„Аз съм ключът. Предназначен е за мен.“

Опита отново и отново, напрягайки сили, докато по челото ѝ изби пот.

„Мой е — не преставаше да си повтаря тя, — както и къщата. Скоро покрай тази стена ще бъдат подредени книги. И покрай останалите. Познание.“

— Дейна!

Изведнъж се опомни и залитна, въпреки че Зоуи бе обхванала раменете ѝ.

— Какво ти стори той? Какво? Малъри!

— Всичко е наред, добре съм.

— Не изглеждаш добре. Дръж се за мен. Мал! — отново извика Зоуи.

Дейна пресметна, че тежи с около петнадесет килограма повече от приятелката си, и все пак тя успяваше да я крепи.

— Какво има? Какво става?

С гаечния ключ в ръка, вдигнат като оръжие, Малъри се втурна в стаята. Необяснимо защо, Дейна тихо се засмя при вида на привлекателната женствена блондинка със секси клин, прилепнал зелен пуловер и ластик за коса в същия цвят, която размахва гаечен ключ.

— Кейн. Кейн направи нещо с нея. Беше изпаднала в някакъв транс.

— Не, не беше Кейн. Малко съм замаяна. Може би трябва да поседна.

Отпусна се на пода и повлече и Зоуи със себе си.

— О, господи. Бременна ли си?

— Моля? — Бяха ѝ нужни няколко мига да се опомни, след което ококори очи срещу Зоуи. — Не, за бога. Отдавна не бях правила секс, до преди няколко дни, не помниш ли? Ще престанете ли да ме зяпате, сякаш всеки момент ще заговоря на извънземен език?

— Ето. Пийни вода.

Зоуи извади бутилка от калъфа с инструменти на колана си.

— Добре съм. — Все пак Дейна отпи голяма глътка. — Просто експериментирах със самохипноза.

— Подай ми това. — Малъри грабна бутилката и почти я пресуши. — Изплаши ме до смърт.

— Съжалявам. Хрумна ми, че ключът е тук, като твоя. Цялата история за миналото, настоящето и бъдещето... Книжарницата,

нашите фирми. Книгите, които ще докарам. Истината в лъжите. Кейн ми показва помещенията в завършен вид, пълни с книги и клиенти.

— Добре, следя мисълта ти. — Зоуи попи потта от челото ѝ с червена кърпа за глава. — Но какво стана? Когато влязох тук, стоеше в средата на стаята с протегната напред ръка. Олюляваше се, а очите ти бяха затворени. Скъпа, изглеждаше страховито.

— Опитах се да изкова ключа с мисълта си. Да го видя. По дяволите, беше ужасно глупаво.

— Не е така. — Малъри върна бутилката на Зоуи и се замисли. — Идеята е добра. Възможно е да е тук. Може да бъде навсякъде, така че защо не и в тази къща?

— Добра идея — съгласи се Зоуи. — Но според мен не бива да правиш подобни опити сама. Отваряш съзнанието си и той може да те обсеби, ако няма кой да те върне обратно. Нещо като подкрепление. Ти не беше на себе си, Дейна.

— Имаш право. — Но Дейна се усмихна. — Не се безпокой, мамче — шеговито докосна бицепса ѝ, — по-силна си, отколкото изглеждаш. Ходиш ли на фитнес?

— От време на време. По-скоро съм яка по рождение. — Найсетне пулсът ѝ се успокои. — Изглеждаш по-добре. Бихме могли да опитаме трите заедно.

— Струва си да пробваме — съгласи се Малъри.

— Ако си готова, Дейна. Ще седнем, ще се хванем за ръце и двете с Мал ще насочим енергията си към теб.

— Помните ли малкия инцидент с дъската за викане на духове миналия месец? — попита Дейна.

— Едва ли някога ще го забравя. — Зоуи потръпна. — Но този път няма да използваме друго, освен връзката помежду си. Това не е като игра с тъмните сили или нещо подобно.

— Добре. — Дейна нацупи устни и се огледа. — Но ми се струва глупаво. Трите да седим върху някакъв парцал в полубоядисана стая и да се опитваме да изковем вълшебен ключ. Все пак... — Хвана ръцете им. — Готова съм.

— Малъри, може би трябва да ни посъветваш нещо. Какво направи ти?

— Не знам дали мога да го обясня. Просто се случи, като в сън. Знаеш, че сънуваш, и същевременно си убедена, че не е точно сън.

— Голяма помощ. — Дейна се засмя и стисна ръката ѝ. — Всъщност разбирам какво имаш предвид. Така се почувствах, когато той ми показва книжарницата.

— Не зная как се досетих какво да правя, но изведнъж всичко стана съвсем ясно. Най-важното бе да се съсредоточа върху това, което трябваше да постигна, без да му го показвам. Трудно беше — отчасти заради ужасния страх, който изпитвах. Преодолях го, като се съсредоточих върху рисуването, върху самия творчески акт. Цветовете, светлосенките, детайлите. Не зная какво би помогнало на теб.

— И аз нямам представа. Е, да разберем.

— Няма да позволим да ти се случи нищо — увери я Зоуи. — Ще бъдем тук.

— Добре.

Както преди, Дейна си пое дълбоко дъх и затвори очи. Успокояващо бе да чувства допира на ръцете им. Те бяха като котва, която щеше да поддържа връзката ѝ с реалността, за да може да се върне. Отново се заслуша в звуците на къщата и в тихите равномерни удари на сърцето си, което биеше в един ритъм със сърцата на приятелките ѝ. Долови мириса на боя и парфюм. Отново видя ключа над зелената поляна и осъзна, че яркият фон е стената, която току-що бе боядисала. Стената на книжарницата ѝ, чийто цвят бе избран от жената до нея. Но когато мислено протегна ръка към него, не успя да го достигне.

Опита се да преодолее нетърпението си и да си представи, че го държи в ръката си. „Гладък — помисли си тя — и хладен.“ Не, би трябвало да излъчва топлина. Той притежаваше сила. Щом почувства огъня, от който е изкован, и свие пръсти в юмрук, щеше да усети допира му до дланта си. Защото бе писано да го усети. Цветът избледня до снежнобяло с черни напречни ивици, а ключът се стопи, превърна се в малка златна локва и изчезна. В съзнанието си Дейна чу дълга въздишка. Въздишка на жена. Засвири вятър, който носеше миризма на запалена шума.

„Тя бродеше в нощта, сливаше се с мрака и всички негови тайни. Когато заплака, отчаяно умоляваше да настъпи ден.“ Думите, които прозвучаха в съзнанието ѝ, я накараха да изпита пронизваща болка в сърцето, като смъртоносна рана. За да се защити, тя ги прогони от ума си. Всичко отново избледня и остана само мирисът на боя и парфюм.

Отвори очи и видя, че приятелките ѝ я гледат.

— Добре ли си, скъпа? — тихо заговори Зоуи, пусна ръката на Малъри и докосна бузата на Дейна.

— Да, всичко е наред.

— Плачеш.

Зоуи изтри сълзите ѝ с кърпата.

— Така ли? Не зная защо. Мисля, че от мъка. — Дейна сложи ръка на сърцето си. — Сякаш нещо ме прониза тук. Не зная къде е. Все още не мога да достигна ключа. — Закри лицето си с длани и им описа виденията си.

— „Тя броди в нощта — повтори Малъри. — Една богиня броди.“

— Да, и на мен ми се стори познато, но е възможно просто да съм го съчинила. Или да се отнася за Ниниан. Зная само, че ужасно ме натъжи. — Изправи се и отвори прозореца. Имаше нужда от въздух. — Сама е в мрака, така си я представям. Трите са сами в мрака. Ако не направим каквото е необходимо, завинаги ще останат там.

Зоуи застана зад нея и облегна брадичка на рамото ѝ.

— Държат се една за друга и имат нас. Не се отчайвай. Полагаш усилия.

— Мисля, че напредваш. — Малъри се присъедини към тях до прозореца. — Не го казвам, защото съм непоправима оптимистка. Постепенно събираш парчетата от мозайката на Роуина. Умът ти ги размества и преподрежда и накрая ще паснат. Мисля, че при този опит започна да се вслушваш и в сърцето си. Не само съзнанието ти трябва да бъде отворено — добави Малъри, когато Дейна извърна глава и втренчи поглед в нея, — а и сърцето ти. Това е най-важното, което научих. Иначе не можеш да направиш последния скок. Няма да бъдеш готова за онова, което те очаква от другата страна.

Не знаеше защо това я терзае и изпълва с негодувание. Да отвори сърцето си? Как би трябвало да го разбира? Напълно да разкрие чувствата си и всеки да може да се възползва от тях, когато пожелае? Нима не бе достатъчно, че работеше до пълно изтощение и вече имаше главоболие от дългите часове ровене в книги, водене на бележки и разсъждения?

„Не съм безчувствена, по дяволите“, каза си тя, когато влезе с трясък в апартамента си. Тъгуваше за трите млади жени — полубогини, полусмъртни, обречени да прекарат цяла вечност в стъклен затвор. Бе проляла сълзи за тях и би проляла дори кръвта си, ако е необходимо. Колко по-открита да бъде?

Уморена, схваната от болки и раздразнителна, влезе в кухнята, отвори бутилка бира и пакет чипс и се отпусна на един фотьойл в хола, за да пийне и поразмишлява. Да направи последния скок?

Бе изправена срещу могъщ магьосник на хиляди години. Бе вложила почти всеки цент в новия си бизнес. Вече бе поръчала рафтове, маси, столове и книги. Не преставаше да мисли за книгите.

Трябваше да купи и машина за капучино, порцеланови и стъклени чаши и канцеларски вещи, което скоро щеше да опразни кредитната ѝ карта. Правеше всичко, без да очаква сигурни приходи. Ако това не бе скок в неизвестното, тогава кое?

За Малъри бе лесно да я съветва да отвори сърцето си. Тя вече бе изпълнила задачата си и сега се наслаждаваше на спокоен съвместен живот с Флин.

„Имаш си къща, куче и мъж — намръщено си помисли тя. — Поздравления.“

„Господи, каква кучка съм.“

Наведе глава назад и се загледа в тавана.

— Не отричай, че завиждаш, Дейна. Малъри не само взе изпита си с пълно шест, а намери и щастието си. А ти тъпчеш на едно място и спиш с мъж, който вече веднъж разби сърцето ти и се страхуваш, че ще провалиш всичко.

Почукването на вратата я стресна и тя отиде да отвори с бирата в ръка.

Мо пхна нос между краката ѝ вместо поздрав и се втурна в коридора да ухапе заплетеното въженце, което бе оставил там при последното си гостуване.

Дотича обратно, завъртя глава и с надежда отърка наводката си в коленете ѝ.

— Не дойде да вземеш Мо — каза Джордън.

— Забравих.

Тя сви рамене, върна се в хола и отново седна на фотьойла.

Джордън затвори вратата след себе си и стовари на масата кафявия хартиен пакет, който носеше.

„Познавам това изражение“, помисли си той, когато се вгледа в лицето на Дейна. Издаваше стаено негодувание, което би я накарало да полудее.

— Какво има?

— Нищо особено.

Мо се опита да пропълзи в скута ѝ, но тя издърпа въженцето от устата му и го подаде на Джордън.

Очакваната реакция на кучето бе да се втурне към него като бик към тореадор. Също като тореадор, размахващ плащ, Джордън раздвижи въженцето и кучето с весело ръмжене заподскача да го хване, а той втренчи поглед в нея.

— Тежък ден, а? Канех се да дойда да ви помогна, но не намерих време.

— Справяме се с всичко.

— Още две ръце никога не са излишни.

— Искаш ли да свършиш нещо добро със своите?

— Разбира се.

— Чудесно. — Дейна стана и тръгна към спалнята. — Вземи ги със себе си.

Джордън погледна Мо и повдигна вежди.

— Съжалявам, приятел, ще постоиш тук сам. Отивам да поиграя на друга игра.

Влезе след нея в спалнята и затвори вратата. Чу как Мо се отпусна на пода от другата страна с протяжна кучешка въздишка.

Дейна вече бе свалила пуловера и обувките си и разкопчаваше джинсите си.

— Сваляй дрехите.

— Зажадняла си за секс, а, Дългучке?

— Да. — Освободи се от джинсите и тръсна коси назад. — Ще утолиш ли жаждата ми?

— С удоволствие.

Джордън съблече палтото си и го захвърли. Свали обувките и ризата си, докато тя отмяташе завивките. Не се бе излъгал за настроението ѝ. Вече бе достигнала до етапа на лудостта и търсеше отдушник.

Когато посегна да разкопчае сутиена си, той се приближи, сграбчи ръцете ѝ и ги притисна към гърба ѝ за един кратък възбуждащ миг. После я освободи и плъзна пръсти надолу по гръбнака ѝ.

— Няма ли да оставиш нещо за мен?

Дейна повдигна рамене, зарови пръсти в косите му и жадно впи устни в неговите.

Захапваше със зъби и драскаше с нокти, настроена за бърз, необуздан секс. Този път не търсеше нежно докосване и опияняващи ласки, а пот и страст.

Почувства мигновената реакция на тялото му, учестените удари на сърцето му и светкавичната топлина, която заструи от него и се вля в нея. Устните му ненаситно докосваха нейните, а ръцете му притискаха плътта ѝ до болка.

Вече бе готова да усети проникването му, когато го повали на леглото. Искаше веднага да го притисне между бедрата си и час по-скоро да изживее наладата. Но той се претърколи върху нея и всмука едното от зърната ѝ. Внезапна тръпка я накара да подскочи и да се вкопчи в него, изгаряща от желание.

Очите ѝ се премрежиха, сякаш пред тях се спусна воал от розова мъгла, докато неудържимият порив разкъсваше тялото ѝ. Той смъкна сутиена до талията ѝ и продължи да всмуква плътта ѝ, а ръката му се плъзна между тях, пръстите му навлязоха в нея и сякаш я накараха да полети.

Тялото ѝ изригна и започна да се гърчи и извива, готвейки се за нов скок. Ноктите ѝ се забиваха в кожата му и чувствените движения на ханша ѝ доведоха и него до безумие.

Тръпнещи и слети, се търкаляха в отчаяна битка. Устните ѝ бяха горещи и ненаситни, а ръцете ѝ трескаво го докосваха.

Той знаеше, че би предпочел да загине в тази битка, отколкото да се наслаждава на спокойствие без тази жена.

Дишайки на пресекулки, тя се надигна над него и го прие в себе си с един силен тласък. Блаженството, което изпита, замъгли разсъдъка ѝ, докато гневът и съмненията изчезнаха.

„Това е реалност — каза си Дейна. — Всичко, за което съм жадувала.“

Долови наладата, изписана на лицето му.

В отчаяния ѝ стремеж към върха движенията ѝ ставаха все по-енергични. Сякаш тялото ѝ бе вулкан от напиреща страст. Когато пръстите му се впиха в бедрата ѝ и ярките сини очи се замъглиха, тя наведе глава назад и се понесе заедно с него отвъд пределите на света.

Все още тръпнеща, най-сетне се сгуши до Джордън. Дишането ѝ бе учестено, както и неговото, когато отпусна глава на рамото му. Едва събрал сили да обвие ръка около раменете ѝ, той осъзна, че в момента единственото му желание е да лежи до нея, изтощен и щастлив.

— По-добре ли се чувстваш? — попита я.

— Значително. А ти?

— Не мога да се оплача. Когато ушите ми престанат да бучат, ще ми кажеш ли защо си толкова мрачна днес?

— Поради не една причина. — Дейна леко повдигна глава, за да отмести косите си и да почувства допира на лицето си до кожата му. — Просто ми се струва, че обърквам всичко, но току-що си спомних, че в едно отношение все още съм доста добра.

— Няма да споря с теб за последната част. Какво си объркала?

— Откъде да започна... Чувствам, че съм близо до ключа, но не мога да го достигна. Сякаш изведнъж се оказва на километри разстояние и разбирам, че ще се проваля. Прекарах по-голямата част от деня в боядисване, защото никак не ме бива с инструментите.

— Е, тогава навярно ще ти бъде неприятно да чуеш, че имаш боя по косата.

— Зная — въздъхна тя. — Дори Малъри работи по-добре с отвертката от мен, а тя е толкова изтънчено момиче. А Зоуи? Истински Боб Вайла в пола. Знаеш ли, че има пиърсинг на пъпа?

— Наистина ли? — Последва дълга пауза. — Наистина ли — повтори той и мъжкото му любопитство я накара да се засмее.

— Както и да е. — Дейна се отпусна по гръб. — Освен това започнах да правя сметки наум и осъзнах, че съм на ръба на фалит, а не зная дали ще имам някакви приходи. Дори да започна да печеля, едва ли ще възстановя вложеното в обозримото бъдеще.

— Мога да ти дам заем, за да бъдеш спокойна. — Мълчанието ѝ бе ясен отговор. — Ще бъде инвестиция. Писател — книжарница. Разумно.

— Не искам заем. — Тонът ѝ бе хладен и бе смръщила вежди. — Нямам нужда от още един партньор.

— Добре. — Джордън сви рамене и заигра с косите ѝ. — Разбирам. Мога да ти плащам за секс. Както сама каза, добра си. Но ще изготвим ценоразпис за всяка услуга и на всеки три ще ми се полага по една безплатна.

Не откъсваше поглед от нея и забеляза, че трапчинките ѝ се появиха, макар и да се опита да сдържи усмивката си.

— Ти си извратен тип. — Тя се обърна по корем и се облегна на лакти. — Много благородно от твоя страна да се самоунижаваш, за да подобриш настроението ми.

— Правим каквото можем. — Плъзна пръст по бузата ѝ. — Сигурно си гладна. Искаш ли да излезем да хапнем?

— Никак не ми се излиза.

— Добре. И на мен. — Джордън извърна глава към нея и чаровно ѝ се усмихна. — Предполагам, че нямаш желание и да готвиш.

— Прав си.

— Добре. Аз ще сготвя.

Дейна примигна, изправи гръб и докосна челото си.

— Правилно ли чух, че току-що предложи да сготвиш?

— Не се вълнувай. Имам предвид нещо от рода на бъркани яйца или принцеси с кашкавал.

— Да не мислим за холестерола и да хапнем и от двете. — Наведе се и го целуна. — Благодаря. Аз ще взема душ.

Когато излезе от банята в удобни домашни дрехи, той бе в кухнята и сипваше яйцата в тигана. Принцесите се печаха, а кучето душеше храната в паничката си.

„Липсва му бяла престилка“, забеляза Дейна. Все пак представляваше трогателна гледка.

— Изглеждаш като идеалния съпруг.

— Дори когато човек живее в Ню Йорк, е полезно да умее да забърква това-онова. Ще извадиш ли чинии?

„Ню Йорк“, помисли си тя, докато отваряше шкафа. Не биваше да забравя, че той живее в Ню Йорк и няма често да ѝ приготвя принцеси.

Прогони тази мисъл, сервира и сложи две свещи на масата за настроение.

— Вкусно — каза му след първата хапка. — Благодаря.

— Майка ми винаги ми печеше принцеси с кашкавал, когато видеше, че съм потиснат.

— Действат успокояващо. Мирисът на препечения хляб, маслото и топлия разтопен кашкавал.

— Мм. Слушай, ако искаш сръчните ми ръце да свършат още нещо полезно, освен да разпалват в теб бурна страст, утре мога да ти отделя известно време.

— Ако си свободен.

— Щях да дойда днес, но бях зает с домашното си.

Посочи към плика, който бе донесъл.

— О, вече си го написал?

— Мисля, че обхванах всичко. Можеш да го прегледаш, за да видиш дали не съм пропуснал нещо.

— Чудесно.

Дейна стана и забърза към другия край на стаята, за да донесе пакета.

— Не са ли ти казвали, че е неприлично да четеш на масата?

— Не, разбира се. — Отметна коси назад и се върна на мястото си. — Никога не е неприлично да се чете. — Прелисти страниците, удивена от броя им. — Здравата си се потрудил.

Джордън набоде нова хапка от яйцата.

— Реших, че е най-добре да го разкажа на един дъх.

— Да видим какво имаме тук.

Дейна хапваше, докато четеше. Разказът му я върна в самото начало, до първата вечер, когато бе карала в бурята към „Уориърс Пийк“. Накара я отново да види и изживее всичко, което се бе случило оттогава.

„Това е дарбата му — осъзна тя. — Майстор е.“

Бе описал случките и героите правдиво и толкова въздействащо, че когато стигне до края, читателят да жадува за продължение.

— Флин беше прав — каза тя, след като прочете последната страница. — Има полза да си го припомним. Трябва да го осмисля и препрочета. Така мога да видя събитията в последователност, а не като откъслечни, несвързани моменти.

— Трябва наистина да ги опиша.

— Нали вече го направи? — попита тя с недоумение.

— Не, това е само част от историята, в най-добрия случай половината. Днес, докато нахвърлях бележки, осъзнах, че когато всичко свърши, трябва да го претворя в книга. Имаш ли нещо против?

— Не зная. — Дейна прокара пръсти по страницата. — Никога не съм била героиня в книга.

Джордън понечи да каже нещо, но го премълча и доизяде порцията си. „Не е чела книга, в която самата тя е героиня“, помисли си той. Всъщност бе почти едно и също.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Виждаш ли — каза Кейн — как предаваш себе си в съня?

Дейна гледаше от високо леглото, в което спяха с Джордън. Кучето потръпваше на пода до тях и дишаше учестено.

— Какво си сторил с Мо?

— Дадох му безобиден сладък сън. Гони зайци в слънчев пролетен ден. Ще бъде зает и няма да ни пречи, докато си говорим. Имаме да си кажем доста неща.

Десният заден крак на Мо се движеше, сякаш тича.

— Не желая да разговарям с натрапници, които се промъкват в спалнята ми нощем, за да зяпат.

— Не зяпам, а те наблюдавам. Струваш ми се интересна, Дейна. Притежаваш интелект. Уважавам това. Трупашите познание са на почит и в моя, и във всеки свят. Един до друг лежат пазителка на книгите и бард. — Махна с ръка към нея и Джордън. — Някои биха казали, че са страхотна двойка, но ние знаем, че не е така.

Тя изпита едновременно уплаха и умиление при вида на двете прегърнати тела.

— Ти не ни познаваш. Никога не ще ни опознаеш. Затова ще те победим.

На лицето му се появи усмивка. Мракът го обгръщаше като кадифено наметало. Подхождаше му и подчертаваше искрящия цвят на очите му.

— Ще търсите, но няма да намерите. Как бихте могли? Вашият живот е илюзия, Дейна, сън, почти като този. Виж как се притискаш към него, докато спиш. Ти, силната, интелигентна жена, която се смята за независима и безкрайно упорита, си се вкопчила в мъж, който веднъж те захвърли и ще го направи отново. Поддаваш се на страстта си и това те прави слаба.

— А какво движи теб, ако не твоите слабости? — просъска тя. — Амбиция, алчност, омраза и суета. Всичко това са страсти.

— Ето защо ми харесваш. Можем да водим толкова интересни разговори. Така е, страстите са присъщи не само на смъртните. Но сама да се обричаш на страдание заради любовта и плътската наслада... — Поклати глава. — По-разумно беше да го мразиш. А сега отново му позволяваш да те използва.

„Той лъже. Лъже.“

Не биваше да се вслушва в този мелодичен глас и да забравя, че думите му са лъжа.

— Никой не може да ме използва. Дори ти.

— Явно трябва да освежиш паметта си.

Валеше сняг. Тя усещаше как снежинките, меки, студени и влажни, докосват кожата ѝ, въпреки че не ги виждаше да падат. Сякаш висяха във въздуха. Вятърът брулеше лицето ѝ, но не чуваше свиренето му и не чувстваше студ. Светът бе черно-бяла снимка. Черни дървета на фона на бял сняг. Към бялото небе се издигаха бели възвишения, на едно от които се открояваше черният силует на „Уориърс Пийк“.

Всичко бе като вкаменено и цареше тишина. В края на улицата имаше човек, застинал с лопатата за разчистване на сняг в ръце. Бе вдигната във въздуха и снегът, полетял при загребването, стоеше неподвижно във въздуха.

— Познаваш ли това място? — попита я Кейн.

— Да.

Три преки южно от пазара и две западно от Пайн Ридж.

— А тази къща?

Малка двуетажна постройка, бяла, с черни капаци. Два малки прозореца на горния етаж, по един във всяка спалня. Дрян със заскрежени клонки в двора и тясна алея, която минава покрай него. На нея бяха паркирани стар пикап и мустанг втора употреба.

— Къщата на Джордън. — Устата ѝ бе пресъхнала. С мъка промълви: — Това е... беше къщата на Джордън.

— Е — поправи я той. — В този застинал миг.

— Защо съм тук?

Заобиколи я, но не остави следи в снега. Дългият му плащ се спускаше на сантиметри от бялата повърхност. На врата му висеше кръгъл рубин на верижка, която достигаше почти до кръста му. Открояваше се сред черно-белия свят като алена капка кръв.

— Ще проявя благосклонност, като ти кажа, че това е спомен, и ти позволя да постоиш с мен и да наблюдаваш. Разбираш ли?

— Разбирам, че е спомен.

— Показах на първата от вас какво би могла да има. Както и на теб. Но осъзнавам, че ти си по... земен човек, който предпочита реалността. Достатъчно смела ли си да се изправиш срещу нещо реално?

— Срещу какво?

Но Дейна вече знаеше. Светът се изпълни с цветове. Под снега по клоните на боровите се подадоха тъмнозелени иглички. Пощенската кутия на ъгъла стана яркочервена, а якетата на децата, които майсторяха снежни човеци в съседните дворове, се обагриха в синьо, зелено и червено.

Заедно с цветовете се появиха и движенията. Снегът валеше, мъжът на ъгъла отново загреба с лопатата си и във въздуха отекна весела детска глъчка и удари на снежни топки, улучили мишените си.

Видя себе си, увита в шушляково яке с цвят на боровинки. Какво си бе мислила навремето? Приличаше на Вайълет от „Чарли и фабриката за шоколад“. На главата ѝ бе нахлупена вълнена шапка, а около врата ѝ бе увит плетен шал. Вървеше бързо, но се спря за кратка ожесточена битка със снежни топки с малките синове на семейство Добсън и приятелите им. Чу собствения си смях и си спомни какви мисли се бяха въртели в съзнанието ѝ и какви чувства бе изпитвала.

Отиваше да се види с Джордън и да го убеди да излезе навън. Откакто майка му бе починала, той прекарваше твърде много време затворен в дома си. Нуждаеше се от компанията на човек, който го обича. Бе преживял няколко кошмарни месеца в болница сред лекари, страдание и скръб. Имаше нужда от утеха и лек, внимателен тласък обратно към живота. Имаше нужда от нея.

Изкачи се по неразчистената алея и изтупа ботушите си. Не почука. Никога не бе нужно да чука на тази врата.

— Джордън?

Свали шапката и прокара пръсти през косите си. Тогава бяха покъси, подстригани на прическа, която се бе оказала ужасно неподходяща за нея, и тя чакаше с нетърпение да пораснат отново.

Отново го повика, докато разкопчаваше якето си. В къщата все още се долавяше мирисът на госпожа Хоук. Не ароматът на лимон от

препарата за полиране, който бе ползвала, или на кафето, което винаги се вареше на печката, а на болестта ѝ. Дейна изпита желание да отвори всички прозорци и да прогони тъгата и скръбта.

Той застана на площадката на стълбите. Сърцето ѝ се разтуптя, както винаги, когато го види. Бе толкова красив, висок и строен, с опасен блясък в очите и загадъчна усмивка.

— Мислех, че си в сервиза, но се обадох и Пийт ми каза, че днес не си на работа.

— Така е, няма да ходя.

Гласът му бе пресипнал, сякаш току-що бе станал от сън. Но вече бе два следобед. Около очите му имаше тъмни кръгове, които я изпълниха с болка.

Пристъпи към стълбите и закачливо му се усмихна.

— Защо не излезеш да се позабавляваме? Хлапетата на Добсън ми устройиха малка засада, докато идвах насам. Хубаво ще ги напердашим.

— Имам работа, Дейна.

— По-важна от бой със снежни топки с малките Добсън?

— Да, трябва да събера багажа си.

— Багаж? — Не бе разтревожена, а само озадачена. — Къде ще ходиш?

— В Ню Йорк.

Той се обърна и се отдалечи.

— В Ню Йорк? — Все още не изпитваше тревога. Но обзета от вълнение, изтича по стълбите при него. — Във връзка с книгата ти? Обадили са ти се от импресарска агенция? — Втурна се след Джордън в спалнята и обви ръце около врата му. — Получил си отговор и не си ми казал? Трябва да го отпразнуваме. Да направим нещо щуро. Какво казаха?

— Просто проявяват интерес.

— Разбира се. Джордън, това е чудесно. Имаш среща? Ще разговаряш с импресарио от Ню Йорк! — радостно извика тя, но след миг видя два отворени куфара, брезентов чувал и дървен сандък за багаж.

Тревогата започна бавно да се прокрадва у нея и я накара внезапно да свали ръце от раменете му.

— Приготвяш твърде много багаж за една среща.

— Отивам да живея в Ню Йорк.

Не се обърна с лице към нея, а пхна поредния пуловер и джинси в единия куфар.

— Не разбирам.

— Вчера обявих къщата за продан. Може би няма да се намери купувач до пролетта. Един приятел ще ми помогне да разпродам мебелите и почти цялата покъщнина.

— Продаваш къщата? — Краката ѝ се подкосиха и седна на ръба на леглото. — Но, Джордън, ти живееш тук.

— Вече не.

— Но... не можеш просто да опаковаш багажа си и да се преместиш в Ню Йорк. Зная, че искаше да отидеш там, но...

— Нямам работа тук. Нищо не ме задържа.

Думите му се забиха право в сърцето ѝ.

— Защо говориш така? Как можеш да твърдиш, че нищо не те задържа тук? Зная, Джордън, зная колко ти е тежко, че загуби майка си. Все още скърбиш. Сега не е моментът да вземаш толкова сериозно решение.

— Вече го взех. — Хвърли поглед към нея, но очите им не се срещнаха. — Трябва да свърша още няколко неща и тръгвам. Ще пътувам утре сутринта.

— Просто така? — Гордостта я подтикна да скочи на крака. — Имаше ли намерение да ми кажеш, или щеше да ми изпратиш картичка, когато пристигнеш?

Най-сетне се обърна към нея, но тя не долови нищо в очите му. Сякаш бе издигнал стена помежду им.

— Щях да намина довечера да се сбогувам с теб и Флин.

— Трогателно е, че си се сетил.

Джордън зарови пръсти в косите си, което бе познат жест на нетърпение и смущение.

— Слушай, Дейна, трябва да направя това.

— Не, искаш да го направиш, защото вече нищо не те задържа в този град. И никой. — Трябваше да сниши гласа си почти до шепот, защото иначе би започнала да крещи. — Включително и аз. Явно изминалите две години не означават нищо за теб.

— Знаеш, че това са глупости. — Затвори единия куфар и закопча каишките. — Винаги си означавала много за мен. Заминавам,

защото... чувствам нужда да го направя. Не мога да пиша тук. Дори не мога да мисля, а трябва да пиша. Имам шанс да постигна нещо в живота си и ще се възползвам от него. И ти би постъпила така.

— Да, ще постигнеш нещо, егоистично копеле. Планирал си го отдавна и си се забавлявал с мен с намерението да ме зарежеш, когато настъпи най-удобният момент.

— Няма нищо общо с теб. Просто искам да се махна от тази къща и този проклет град. — Когато закрачи около нея, стената се пропука и тя долови отвъд нея ярост. — Не желая цял живот да цапам ръцете си със смазка, за да свързвам двата края, и да пиша само когато успея да се освободя за няколко часа.

— Мислех, че аз съм част от живота ти.

— Господи.

Отново прокара пръсти през косите си, преди да отвори гардероба за още дрехи.

„Няма дори да прекъсне събирането на багажа си — помисли тя, — докато стоя тук и се терзая заради него.“

— Разбира се, че си част от живота ми. Ти, Флин и Брад. С какво заминаването ми за Ню Йорк променя това?

— Доколкото зная, не си спал с Флин и Брад.

— Не мога да се погребя във Вали само защото с теб си прекарваме страхотно в леглото.

— Подъл циник. — Дейна усети, че започва да трепери и едва сдържа напиралите сълзи. Напрегна всички сили, за да потисне мъката и да даде воля на гнева. — Можеш да омаловажаваш връзката ни. Можеш да унижаваш себе си, но не и мен. Недей. — Отблъсна ръката му, когато посегна към нея. — Не смей да ме докосваш отново. Напускаш Вали? Изоставяш ме? Е, добре, тогава край, вече не желая да имам нищо общо с теб. Ако имаш късмет, ще издържиш най-много месец в Ню Йорк с евтините истории, които съчиняваш. Когато допълзиш обратно, не ми се обаждай. Няма какво да си кажем. Защото в едно отношение си прав, Хоук. Вече нищо не те задържа тук.

Обърна му гръб и побягна навън.

„Забравих шапката си“, осъзна Дейна, докато гледаше себе си как тича по алеята. Топка, хвърлена от едното от момчетата на Добсън, я удари по гърба, но тя не обърна внимание. Не усещаше студа и сълзите, които се стичат по лицето ѝ. Не чувстваше нищо.

Той се бе държал с нея като с нищожество. Как бе могла да забрави? Как бе могла да прости? Тогава не бе видяла и сега отново не видя Джордън, който бе застанал до прозореца на спалнята си и я проследи с поглед, докато се отдалечава.

Събуди се в слънчев есенен ден с пот по бузите и настръхнала кожа. Мъката бе толкова истинска, толкова свежа в паметта ѝ, че я накара да се свие на кълбо и да отправи молитва да отмине. Не би могла да понесе това отново. Нима напразно бе положила толкова усилия да го забрави и да преодолее болката и страданието, а сега рискуваше отново да изживее същото?

Толкова ли бе слаба и глупава? Може би ставаше такава, когато се появише Джордън. Може би наистина бе проявила слабост и глупост, но не за дълго. Измъкна се от леглото и го остави да спи. Облече халата си, сякаш е защитна броня, и се отправи към кухнята за кафе.

Мо стана от пода до леглото, изтича след нея и затанцува на място, стискайки каишката между зъбите си.

— Рано е, Мо. — Тя се наведе и потърка лице в козината му. — Все още не съм готова.

Усетило, че нещо я тревожи, кучето изскимтя, пусна каишката и я близна по лицето.

— Ти си добро момче, нали? Тичал си след зайци, а? Е, и аз тичах след някого. И двамата не ще ги догоним.

Изпи кафето си права и тъкмо наливаше втора чаша, когато чу стъпките на Джордън. Бе облечен, но все още изглеждаше разрошен и сънен. Тихо се засмя, когато Мо опря предни лапи на гърдите му, и грабна чашата от ръката на Дейна.

— Благодаря. — Върна ѝ я и се наведе да вземе каишката. Това накара кучето нетърпеливо да заподскача около тях. — Искаш ли аз да го изведа?

— Да. Можеш да го заведеш у Флин.

— Добре. Искаш ли да потичаме преди закуска? — обърна се той към Мо, докато закачаше каишката за нашийника. — Разбира се.

— Не искам да се връщаш.

— Мм? — Той вдигна поглед към лицето ѝ. — Какво каза?

— Не искам да идваш тук. Нито тази сутрин, нито когато и да било.

— Долу, Мо. — Нещо в спокойния тон накара кучето да се подчини. — Да не би да съм проспал кавга или... Кейн — каза той и сграбчи ръката ѝ. — Какво ти стори?

— Няма нищо общо с него. Сама осъзнах нещо. Направих грешка, като те допуснах отново в живота си. Ще я поправам.

— Защо се държиш така, по дяволите. Снощи...

— Правихме страхотен секс. — Дейна сви рамене и отпи глътка кафе. — Не ми е достатъчно. Или може би е твърде много за мен. Както и да е, положението не ми харесва. Веднъж ти изтръгна сърцето ми.

— Дейна, нека...

— Не, стига. — Отдръпна се от него. — Няма да ти го позволя отново. Имам чудесен живот. Доволна съм. Не те искам в него. Не те искам тук, Джордън. Присъствието ти ме измъчва. Казвам ти да си тръгнеш, докато все още е възможно да се разделим без огорчение. Докато имаме шанс да останем приятели. — Забързано мина покрай него. — Ще взема душ. Когато изляза, не искам да си тук.

Все още бе замаян, когато влезе в къщата на Флин. Нима наистина я бе накарал да се чувства така? Нима ѝ бе причинил такова страдание? А какво ли бе започнала да изпитва, след като бе преодоляла мъчителното чувство за празнота? Болка? Гняв? Или и двете. Би избрал гнева. Искаше му се да го разпали и у себе си.

Влачейки каишката, която Джордън бе забравил да откачи, Мо хукна към кухнята и след тежките му стъпки прозвуча веселият поздрав на Флин.

— Момче и куче. — Малъри изтича надолу по стълбите, бодра и облечена с жълтеникав панталон и тъмносин пуловер. — Рано се прибираш тази сутрин. Или аз съм станала късно. — Изведнъж замълча и втренчи поглед в него. — Какво има? Какво се е случило? — В гласа ѝ прозвуча нотка на страх. — Дейна...

— Не, нищо, добре е.

— Но не и ти. Ела. Да поседнем.

— Не, трябва да...

— Ела да седнеш — настоя тя, хвана ръката му и го задърпа към кухнята.

Флин седеше на съгваемата маса, на която временно се хранеха, докато стаята бе в ремонт. Стените бяха боядисани в яркосиньо, което подчертаваше златистия естествен цвят на дървото на новите шкафове. Подът бе оголен и готов за чамовия паркет, който Малъри бе избрала. Парче фазер, поставено върху два шкафа, служеше за временен плот.

Той хапваше зърнена закуска и виновният му израз, както и доволният вид на кучето издаваха, че е споделил порцията си с Мо.

— Хей, как си? Ако искаш да закусиш, имаш петнадесет минути, преди да пристигне бригадата.

— Седни, Джордън. Ще ти наля кафе.

Флин се вгледа в лицето на приятеля си.

— Какво има? С Дейна сте се скарали?

— Не, не сме се карали. Просто ми каза да си вървя.

— Как така?!

— Флин. — Малъри сложи чаша кафе пред Джордън и докосна рамото му. — Как можеш да бъдеш толкова нетактичен!

— Е, добре, обясни ми какво става. Щом не сте се карали, защо те е изгонила?

— Не ме иска в дома си.

— И ти просто си тръгна? — извика Флин. — Без да разбереш какво я е ядосало?

— Не беше ядосана. Ако бе така, щях да се справя. Изглеждаше... уморена и тъжна. Съсипана.

Потърка лицето си, осъзнал, че наистина не бе доловил у нея гняв, а само болка.

— Каквото и да е изпитвала, Джордън, каквото и да я е накарало да постъпи така, трябва да разбереш. — Малъри леко разтърси рамото му. — Нима Дейна не означава нищо за теб? — Хвърли ѝ поглед, изпълнен с тъга, и тя с въздишка обви ръце около раменете му. — Добре. Добре.

— Означава много — едва успя да промълви той. — Не бих понесъл отново да видя този израз на лицето ѝ. Щом иска да си тръгна, ще я оставя на мира.

— Мъжете са такива идиоти. Нима не ти е хрумнало, че е поискала да се разделите, защото очаква отново да си отидеш?

Зоуи посрещна Малъри на входната врата, но я побутна обратно навън.

— Гледах през прозореца кога ще се появиш. Дейна е вътре и боядисва своята част. Нещо не е наред. Очевидно е, но отказва да говори за това.

— Скъсала е с Джордън.

— О, ако са се скарали...

— Не, има нещо друго, не е толкова просто. Ще видя какво мога да направя.

— Успех.

Зоуи се върна вътре.

— Какъв е този шум?

— Още едно усложнение. Брадли е в частта на Дейна с машината за циклене. Не ми позволява да работя с нея. Много мило, че се съгласи да ни я даде назаем — продължи тя, когато Малъри повдигна вежди. — Но и сама се справям доста добре. Докато той е тук, е много по-трудно да я накарам да проговори.

— Ангажирай вниманието му, аз ще отида при Дейна.

— Не искам да оставам насаме с него. Последния път беше доста нагъл.

— Какво направи?

Зоуи извърна глава по посока на бръмченето.

— След събирането у тях, когато всички си тръгнахте. Бъбрехме си и изведнъж ме целуна.

— Целунал те е? Извратен маниак! Заслужава да го обесиш.

— Ха-ха.

— Ти съпротиви ли се? Неприятно изживяване ли беше?

— Не, но... — Зоуи сниши глас, макар че нямаше опасност да бъде чула дори да крещеше. — Наистина ме целуна и замая главата ми за миг, така че отвърнах. В момента имам толкова много грижи, че не ми е до забавления и играчки. Освен това той ме смуцава.

— Да, и аз бих се смуцавала от красавец, готов да прекара деня в циклене на паркет заради мен. Слушай, трябва да поговоря с Дейна. След като се погрижа за нея, ще дотичам да те избавя от страшните лапи на Брад. В случай че не можеш да се справиш сама, разбира се.

— Това беше подло. Доста подло.

— Само се погрижи да не чуе какво си говорим с Дейна.

Махна с ръка на Зоуи и тръгна в противоположната посока.

Първата ѝ мисъл бе: „Направих страхотен избор. Стените ми ще искрят от живот в този нежен бледозлатист цвят“. Винаги ѝ се бе струвал най-подходящият фон за творби на изкуството.

Втората ѝ мисъл бе колко студено и безизразно е лицето на Дейна, докато работи. Не биваше да я оставя така.

— Изглежда чудесно.

Явно изтръгната от дълбок размисъл, Дейна се обърна.

— Да, имаш усет за подбор на цветове. Мислех, че ще бъде простовато мръснобяло, а сякаш сияе.

— Но не и ти. Днес не може да се каже, че сияеш.

Дейна сви рамене и продължи работата си.

— Не мога винаги да бъда в добро настроение.

— Тази сутрин видях Джордън. И той не сияеше. Всъщност — продължи тя, докато се приближаваше към Дейна — изглеждаше съсипан.

— Ще го преживее.

— Нима наистина мислиш или изпитваш нужда да мислиш, че така ще се избавиш от терзанията.

— Не се терзя за нищо. — Дейна втренчи поглед в стената, която боядисваше. Златистото постепенно покриваше бялата основа. — Постъпих така, както е най-добре за мен. Това не е твоя работа, Малъри.

— Напротив. Обичам те. Обичам Флин, а той те обича.

— Всички сме едно голямо, щастливо семейство.

— Сърди ми се, ако искаш и ако ти помага. Но трябва да знаеш, че съм на твоя страна каквото и да стане.

— Тогава трябва да разбереш защо скъсах с него и да подкрепиш решението ми.

— Бих го подкрепила, ако беше това, което наистина желаете. — Малъри прокара ръка по гърба ѝ. — Ако те караше да се чувстваш щастлива.

— Точно сега не се надявам на щастие. — Докато усещаше успокояващия допир на ръката на приятелката си, за миг ѝ се прииска

да седне на пода и да заплаче. — Бих се задоволила с малко спокойствие.

— Кажи ми какво се случи от вчера до днес.

— Спомних си... с малко помощ от Кейн.

— Знаех си — извика Малъри и лицето ѝ порумения от гняв. — Знаех си, че зад това стои той.

— Почакай. Поведе ме на пътешествие в спомените ми. Беше жестоко от негова страна, но нищо не може да промени фактите. — Господи, колко бе уморена. Искаше единствено да остане сама и да продължи да боядисва. Работата облекчаваше болката и умората. — Не промени нищо от случилото се, но и не беше нужно. Просто след като отново видях и изживях всичко, осъзнах, че правя грешка.

— Защо да е грешка да обичаш един свестен мъж?

— Защото той не ме обича. — Рязко свали ластика, с който бяха прихванати косите ѝ, сякаш така щеше да разсее мъчителното главоболие. — Защото ще си тръгне, когато тази история свърши. Защото колкото повече време прекарвам с него, толкова по-дълбоко хлътвам и не мога да овладее чувствата си. Не мога да поддържам връзката ни, без да го обичам.

— Попита ли го какво изпитва?

— Не. Знаеш ли защо? Просто не бих понесла още веднъж да чуя, че „означавам много за него“. За нищо на света.

И двете останаха мълчаливи за миг. Чувахе се само тежкото дишане на Дейна, бръмченето на валяка и машината в другия край на къщата.

— Наранила си го. — Малъри пристъпи към нея и дръпна щепсела. — Може би чувствата му не са толкова прости и повърхностни, колкото смяташ. Мъжът, когото видях тази сутрин, страдаше, сякаш някой бе забил нож в сърцето му. Ако си искала да му го върнеш, Дейна, успяла си.

Тя се завъртя, треперейки от ярост. Валякът падна от ръката ѝ и остави златисти петна върху платнището на пода.

— За каква ме вземаш, за бога? Нима мислиш, че съм спала с него само за да го изритам и да го унижа, както той мен?

— Не. Просто си помислих, че ако наистина търсиш спокойствие, няма да го постигнеш, като повалиш някого в калта и гледаш как се гърчи.

Дейна хвърли ластика и съжали, че няма нищо по-голямо подръка.

— Много си дръзка.

— Такава съм.

— Става въпрос за моя живот, по дяволите. Никой няма право да ми казва кого да допусна в него и кого не.

— Струва ми се, че си позволила на Кейн да стори точно това. Поела си в желаната от него посока. Дори не си задаваш въпроса защо те е тласнал в нея.

— Значи трябва да спя с Джордън заради ключа? Изнасяш ми лекции за собствения ми живот и решенията, които вземам, защото се боиш, че ще проваля сделката?

Малъри дълбоко си пое дъх. Сега не бе моментът да избухва или да упреква Дейна за държането ѝ.

— Ако наистина мислиш така, явно не ме познаваш и не знаеш в какво си се съгласила да участваш. Можеш да продължиш да боядисваш и да се поздравяваш, че си избегнала трудностите по пътя, или да докажеш, че не си страхливка, като уредиш нещата с Джордън.

— Малъри тръгна към вратата. — Лесно ще го намериш — извика тя, преди да излезе. — Каза на Флин, че тази сутрин ще отиде до гроба на майка си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Донесе ѝ карамфили. Любимите ѝ цветя бяха лалетата, но не се намираха през този сезон. Бе обичала всички прости цветя — лалета и нарциси, диви рози и маргаритки. Карамфилите му се струваха скромни и нежни, в старомоден розов цвят. Би им се зарадвала и би ги натопила в красивата си ваза, коледен подарък от майка ѝ преди доста години. Не се бе сетил да купи нещо, в което да ги сложи, но и опаковката от цветарския магазин щеше да свърши работа.

Мразеше гробището. Множеството плочи и кръстове, които сякаш изникваха от земята, му напомняха за нива, засята от смъртта. Имената и датите навяваха мисли за живота на хората, които лежат тук, и същевременно за неизбежната съдба, която очаква всеки.

„Мрачни мисли“, каза си той. Нормално бе да го споходят на това място. Тревата бе изсъхнала и на най-отъпканите места пръстта бе оголена, а покрай плочите стърчаха неокосени плевели. Други хора бяха донесли цветя за покойните си близки и част от тях вече бяха избледнели и увехнали. Някои решаваха проблема с отдаването на почит на мъртвите, като прикрепяха изкуствени цветя към плочите, но ярките им цветове издаваха фалш.

„По-скоро лъжа, отколкото възпоменание“, помисли си той.

На изток имаше малка горичка, която пазеше завет, а на запад — слънчев склон, но тук, в северния край, бе ветровито и доста хладно.

Преди няколко години бе поставил плоча от гладък бял гранит. Тя би сметнала това за излишно разточителство, но бе почувствал нужда да направи нещо.

Бе издълбано името ѝ, Сюзън Лий Хоук, и продължителността на живота ѝ — едва четиридесет и шест години. Отдолу със старинен шрифт бе изписано посвещение, перифраза от стих на Емили Дикинсън: „Надеждата намира дом в душата“.

Тя никога не бе губила надежда. През целия си живот бе убедена в силата на надеждата и вярата, съчетани с упорита работа. Дори

когато красотата ѝ бе повехнала от болестта и бе станала кожа и кости, не бе престанала да храни надежда.

„За мен“, каза си Джордън сега. Бе вярвала в него и го бе обичала безрезервно. Приклекна, за да остави цветята на гроба ѝ.

— Липсваш ми, мамо. Липсват ми разговорите с теб и смехът ти. Липсва ми погледът, който ми даваше да разбере, че съм загазил. Когато бях в беда, ти беше до мен. Винаги до мен.

Вгледа се в издълбаните думи. Сториха му се твърде тържествени. Тя бе просто Сю. Скромната, пряма Сю.

— Зная, че ти не си тук. Сложих това само за да напомня на хората, че си живяла в този град и си била обичана. Понякога усещам присъствието ти и чувството е толкова силно, че ми се струва, че когато се обърна, ще те видя зад себе си. Ти вярваше в тези неща, в безсмъртието на истинската ни същност. — Изправи се и пхна ръце в джобовете си. — Питам се каква е моята. Провалих се. Само в едно отношение, но направих съдбоносна грешка. Постигнах единственото, което винаги съм желал, и загубих нещо, от което не осъзнавах колко много се нуждая. Може би това е справедливостта във вселената. Може би човек не може да има всичко. Но зная как би ме погледнала ти.

Плъзна поглед по възвишенията, които майка му винаги бе обичала, и бе привлечен от ярката синева над все още искрящите корони на дърветата.

— Не зная дали мога да поправам стореното. Не зная дори дали има смисъл да опитам. — Затвори очи за миг. — Тук изпитвам болка. Мисля, че е нормално. — Допря пръсти до устните си, а после ги прокара по камъка. — Обичам те. Ще дойда отново.

Обърна се и видя Дейна. Стоеше на отсрещната страна на улицата и го гледаше.

„Изглежда толкова тъжен“, помисли си тя. Сякаш мъката бе свалила защитната му броня и бе разкрила чувствата, които се таяха зад нея. Мъчително бе да го вижда толкова уязвим и да осъзнава, че е прекъснала нещо твърде лично. Чудеше се как да го заговори, докато вървеше през тревите, за да застане до него край гроба на майка му.

— Извинявай. Не исках... да те смуцавам — започна тя. — Затова чаках там.

— Не се безпокой.

Дейна сведе поглед към плочата и свежите цветя. Хрумна й какво да каже.

— С Флин идваме тук веднъж в годината. — Прочисти гърлото си. — При баща му, моята майка... и твоята. Идваме веднага щом падне първият сняг. Тогава всичко е толкова спокойно, бяло и чисто. Носим й цветя. — Вдигна очи и забеляза, че той я гледа втренчено. — Помислих си, че за теб ще бъде утеха да чуеш, че й носим цветя, когато дойдем.

Джордън не отвърна, но очите му казаха всичко. Сведе глава и долепи чело до нейното. Останаха така, мълчаливи и неподвижни, докато венчелистчетата на розовите карамфили трептяха от вятъра.

— Благодаря. — Той бавно се изправи, сякаш се боеше, че нещо в него ще се счупи. — Благодаря ти.

Дейна кимна и двамата отново замълчаха, загледи в хълмовете.

— За първи път идвам тук, откакто пристигнах в града — сподели Джордън. — Никога не знаех какво трябва да прави човек на такова място.

— Това, което си направил. Карамфилите са чудесни. Скромни.

Той тихо се засмя.

— Да, точно тази мисъл ме накара да се спра на тях. Защо си тук, Дейна?

— Искан да ти кажа нещо. Може би тази сутрин се държах нечестно.

— Ако целта ти е да останем приятели, може би е по-добре да почакаш няколко дни.

— Не точно. Не знаех дали моментът и мястото са подходящи — започна тя, — но след тирадата на Малъри преди малко осъзнах, че има право и че дължа и на теб, и на себе си нещо по-добро от начина, по който се разделихме.

— Карам те да страдаш. Беше изписано на лицето ти. Не искам да те наранявам, Дейна.

— Твърде късно е. — Тя повдигна рамене и отново ги отпусна. — Ти постъпи безразсъдно с мен, Джордън. Безразсъдно и жестоко. Много пъти съм си представяла как ти го връщам, но сега осъзнавам, че всъщност не желая това. След моята безразсъдна и жестока постъпка тази сутрин и аз не се почувствах по-добре от теб.

— Защо го направи?

— Снощи се върнах в спомените си благодарение на Кейн. — Ругатнята, която той изрече, я накара да се намръщи. — Не бива да използваш такъв език на гроба на майка си.

Необяснимо защо, тази реплика най-сетне го накара да се отпусне.

— Често е чувала подобни думи.

— Въпреки това.

Джордън сви рамене и жестът ѝ напомни за момчето, в което се бе влюбила. Това накара сърцето ѝ да подскочи.

— Къде те отведе?

— Върна ме в деня, когато ти събираше багажа си, за да се преместиш в Ню Йорк. Преживях го отново и същевременно наблюдавах случката. Беше странно, но не по-малко мъчително, макар да знаех, че гледам повторение на сцената. Сякаш имаше огледало и виждах всичко отстрани, но и участвах в него. Всяка изречена или премълчана дума ми причини толкова болка, колкото когато се случи.

— Съжалявам.

Тя вдигна очи към лицето му.

— Вярвам, че е така. Иначе нямаше да бъда тук, вместо да изгоря чучело с твоя образ. Но трябва да разбереш, че отново изживях болката. Мисля, че от уважение към себе си трябва да прекратя тази връзка. Не искам отново да остана с разбито сърце, когато си тръгнеш, а не мога да бъда с теб, без да изпитвам силни чувства. Може би ще запазим приятелството си, а може би не. Но не можем да имаме интимна връзка. Дойдох, за да ти обясня.

Когато Дейна се отдръпна от него, той сложи ръка на рамото ѝ.

— Ще повървиш ли с мен?

— Джордън...

— Нека просто повървим заедно няколко минути. Ти каза това, което искаше да кажеш. Моля те да ме изслушаш.

— Добре.

Тя пхна ръце в джобовете си, за да ги стопли, а и да избегне допир до неговите.

— Не можах да понеса скръбта, когато майка ми почина.

— Не зная как човек може да я понесе. Моята майка е погребана ето там. — Повдигна ръка, за да му покаже. — Не си я спомням. Не помня как съм я загубила. Но ми липсва и понякога се чувствам

предадена. Имам нейни вещи. Баща ми е запазил любимата ѝ блуза, някои бижута и снимки, и ми е приятно да ги разглеждам. Фактът, че съм била твърде малка, за да я запомня, не означава, че не разбирам какво си преживял. Ти не ми позволи да ти помогна.

— Права си. Не ти позволих. Не знаех как би могла.

Хвана ръката ѝ, когато я видя да се олюлява на неравната пътека, и отново я пусна, докато вървяха към дърветата.

— Толкова я обичах, Дейна. Когато нещата са нормални, човек не си дава сметка. Не се буди всяка сутрин с мисълта: „Господи, колко обичам майка си“. Но бяхме неразделни.

— Зная.

— Когато баща ми ни напусна... и аз не си го спомням много добре. Но помня, че тя беше като скала. Не студена и коравосърдечна, а просто непреклонна. Работеше неуморно на две места, докато изплати оставените от него дългове. — Дори сега гласът му издаде огорчение. — Сигурно е била изтощена, но винаги намираше време за мен. Не само да ми приготви нещо за ядене и да изпере ризите ми, а да бъде до мен.

— Зная. Интересуваше се от всичко, което правиш, без да ти се бърка. Понякога си представях, че е моя майка.

Джордън срещна погледа ѝ.

— Така ли?

— Да. Нали не мислиш, че съм се навъртала до вашата къща само за да дразня теб, Флин и Брад? Обичах да идвам при нея. Имаше излъчване на добра майка и много се смееше. Гледаше те, понякога крадешком, без да знаеш, и очите ѝ издаваха безкрайна обич и гордост. Искаше ми се да имам майка, която да ме гледа така.

Бе трогнат от тези думи и прокрадналото се огорчение изчезна.

— Никога не ме е разочаровала. Нито веднъж. Четеше всичко, което пишех, дори когато бях дете. Запази първите ми съчинения и често казваше, че когато стана известен писател, хората ще се надпреварват да се доберат до най-ранните ми творби. Не знаех дали щях да стана писател, ако не беше тя, с непоколебимата си вяра в мен.

— Много би се гордяла с това, което си постигнал.

— Не доживях да види първата ми публикувана книга. Държеше да уча в колеж. И аз имах желание, но мислех да изчакам няколко

години, докато припечеля малко пари. Тя настоя, убеди ме колко е важно за нея и отидох да следвам.

Джордън замълча и проследи с поглед един облак, който закри слънцето.

— Изпращах пари у дома, но не бяха достатъчно. Не можех да спестявам много. Не си идвах често. Все не намирах време. Откривах толкова нови неща. После заминах на специализация. Доста години не бях до нея.

— Не бъди твърде жесток със себе си.

— Нима не е истина? Тя винаги поставяше мен на първо място. Бих могъл да се върна при нея по-рано, да изкарвам повече пари в сервиза и да облекча положението ѝ.

Дейна го потупа по рамото и го накара да се обърне с лице към нея.

— Тя не искаше такъв живот за теб. Знаеш го. Искрено се радваше, че пишеш, и много се вълнуваше, когато твои разкази излизаха в списанията.

— Можех да пиша и тук. Когато най-сетне си дойдох, продължих. Изградих сюжет за книга и творях като луд вечер след работа. Когато ти не беше край мен да замъгляваш разсъдъка ми. Вярвах, че ще получа всичко. Пари, слава, уважение. — Говореше припряно, сякаш нямаше търпение да изрече думи, които отдавна напиреха в него. — Щях да я измъкна от онази занемарена къща, да купя красив дом за нея на някой хълм и никога вече да не ѝ се налага да работи. Би могла да се занимава с градинарство, да чете или да прави каквото поиска. Щях да се погрижа за нея. Но не можах. Беше твърде късно.

— О, Джордън, нямаш никаква вина за това.

— Не става дума за вина. Тя се разболя. Бях прекарал дълго време далеч от нея и най-сетне се върнах, готов да ѝ се отплатя за всичко. Но болестта ѝ ми попречи. „Малко съм уморена — казваше. — Лека болка. Остарявам.“ И се смееше. Не отиде да се прегледа навреме. Парите не стигаха, беше трудно да се измъкне от работа. Когато отиде на лекар, вече бе късно.

Дейна не се сдържа и хвана ръката му.

— Беше ужасно и за двама ви.

— Не обърнах внимание, Дейна. Бях заслепен от амбиции за собствения си живот и не забелязвах, че е болна, докато... Господи, един ден ме накара да седна и ми каза какво са открили в нея.

— Глупаво е да се самообвиняваш. И тя би ти казала същото.

— Може би, и бих го преодолял. Но докато траеше всичко, а и после... Стана толкова бързо, месеците отлетяха неусетно. Лекарите, болниците, операциите, химиотерапията. Не знаех как да се грижа за нея...

— Почакай. Успокой се. Ти се грижеше. Седеше до леглото ѝ и ѝ четеше. За бога, Джордън, дори я хранеше, когато вече не можеше сама. Тогава ти ѝ беше опора. Виждах го.

— Дейна, бях изплашен и ядосан, а не можех да ѝ го кажа. Таях го в себе си, защото не знаех какво друго да правя.

— Беше едва двадесетгодишен, а сякаш целият свят около теб рухваше.

Докато изричаше тези думи, Дейна осъзна, че всъщност навремето не го бе разбирала напълно.

— Чезнеше пред очите ми, а не можех да сторя нищо. Когато знаехме, че умира, и болките ѝ бяха непоносими, последните ѝ думи бяха, че съжaliaва, че трябва да ме остави. Каза, че откакто съм се родил, не е имало ден, в който да не се е гордяла с мен и да не е благодарила на Бога, че ме има. Не издържах. Избухнах в плач. След миг вече си бе отишла. Не зная дали успях да се сбогувам с нея и да ѝ кажа, че я обичам. Не помня какво съм казал и какво съм направил.

Обърна се и тръгна обратно към камъните, които се издигаха сред изсъхналата трева.

— Беше уредила всичко и трябваше само да изпълня волята ѝ, стъпка по стъпка. За опелото, роклята, с която бе пожелала да бъде облечена, музиката, поръчана от нея. Имаше застраховка. Беше заделяла пари всеки месец, бог знае как. Стигнаха, за да покрия неплатените сметки и да преживявам на първо време.

— Ти беше всичко за нея. Искала е да ти даде сигурност.

— Да, направи го, доколкото бе по силите ѝ. Не можех да остана тук, Дейна. В онази къща щях да чувствам скръб всеки път, когато си поема дъх. Не можех да продължа да живея в този град, където на всяка крачка щях да срещам познати. Някои биха казали, че обстановката, с която човек е свикнал, носи утеха, но мен ме

изпълваше с болка. Понякога ми се струваше, че се задушавам, а в следващия миг сякаш щях да избухна. Трябваше да се измъкна. Да погребва част от болката, както погребях нея.

— Тогава не сподели това с мен.

— Не можах. Дори и да можех да го изразя с думи, не бих ги изрекъл. Не твърдя, че съм бил прав. Но това е истината. Трябваше да постигна нещо, а тук беше невъзможно. Или така ми се струваше, но каква е разликата?

— Трябваше да заминеш — промълви тя. — Иначе не би станал човека, който си сега.

Защо ѝ бе нужно толкова време да го осъзнае?

— Не бях доволен от живота, който водех тук, и се боях от това, в което бих се превърнал, ако останех. Виждах се на работа в сервиза ден след ден, година след година, отхвърлил всичко, което тя желаше за мен, защото не мога да го постигна. Бях така обсебен от гнева и мъката, че нищо друго не ме интересуваше. — Отново застана до гроба на майка си и се загледа в цветята. — Не знаех, че ме обичаш. Едва ли бих постъпил другояче, но наистина не знаех. Ти винаги изглеждаше толкова силна и самоуверена, държеше се толкова нехайно, че не виждах какво става дълбоко в теб. — Посегна да отмести кичур коса от лицето ѝ, а после отново отпусна ръката си. — Може би не съм искал. След онова, което се случи с нея, се страхувах да обичам някого. Но те нараних и го направих съзнателно. Защото за мен беше по-лесно да си тръгнеш сърдита. Сега се срамувам и съжалявам. Ти не го заслужаваше.

— Не зная какво да кажа. Дано това помогне. Разбирам колко ти е трудно да бъдеш откровен сега.

— Не плачи, Дейна. Сърцето ми се къса.

— Не зная как иначе бих преживяла тези мигове. — Но тя изтри сълзите си. — Бяхме млади, Джордън. И двамата допуснахме грешки. Не можем да променим миналото, но можем да го изясним и да се опитаме отново да бъдем приятели.

— Вече сме зрели хора и трябва да мислим за днешния ден. Щом искаш приятелство, така да бъде.

— Добре.

Дейна колебливо се усмихна и му подаде ръка.

— Има още нещо, което трябва да знаеш. — Притисна пръстите й в ръката си. — Влюбен съм в теб.

— О... — Сърцето й се разтуптя още по-силно. — Господи.

— Не можах да те забравя. Сякаш чувствата, които изпитвах към теб преди години, са пуснали корени. Времето минаваше и се опитвах да ги изтръгна, но не умираха. Идвах на гости на Флин и щом те зърнех отново и подхвърлеше някоя хаплива реплика, онова, което поникваше от тези корени, се подаваше по-високо над земята.

— По дяволите, Джордън.

Каквото и да му костваше, трябваше да изрече думите докрай.

— Последния път, когато почуках на вратата на Флин и ти отвори, то изведнъж порасна с няколко метра и се уви около врата ми като примка. Влюбен съм в теб, Дейна. Не можах да убия тази любов. Затова сега изливам душата си пред теб. Сърцето ми е в твоите ръце. Прави с него каквото желаеш.

— Какво мислиш, че ще направя, глупчо? — Хвърли се в прегръдките му. Облекчение, радост и вълнение нахлуха в нея като порой, когато Джордън зарови лице в косите й. — Дори не се надявах да го кажеш.

Първото, което Дейна чу, когато отново влезе в сградата на „Малки удоволствия“, бе скандал.

„Един от съществените елементи на съвместния живот“, помисли си тя. Нададе ухо към помещението, от което се чуваше говорът, и даде знак на Джордън да мълчи.

— Няма да пострадам. Отлично зная как се работи с електрическо ренде. Просто не позволяваш на никого да си играе с твоите неща.

— Първо, това не е играчка. — Въпреки спокойния тон, в думите на Брад се долови такова раздразнение, че Дейна едва не изсумтя. — Второ, щом свърша с тази част... Вече щеше да бъде готова, ако ти не ми натякваше...

— Не натяквам — бе троснатият и злобен отговор на Зоуи.

Дейна дръпна ръката на Джордън.

— Влез в ролята на рефер — прошепна тя. — Трябва да поговоря с Малъри.

— Не може ли аз да поговоря с нея?

— Истински мъжкар не би се страхувал да...

— О, престани.

Прегърбен, с провлачена походка и ръце в джобовете, Джордън тръгна натам, откъдето идваха гласовете.

Дейна потърка ръце в якето си.

— Този номер винаги действа.

Въздъхна и уверено се отправи в обратната посока, готова да понесе заслужено мъмрене.

Стените на главното помещение от галерията вече бяха завършени и изглеждаха чудесно. По радиото звучеше музика и Малъри пееше заедно с Бони Райт.

Когато влезе, Дейна я видя да се поклаща в такт, докато плъзга валяка нагоре-надолу.

— За да поддържаш ритъма ли си го пуснала толкова силно, или за да заглушиш сексуалното напрежение от другата страна на коридора?

Малъри се обърна и свали валяка, за да отпочинат ръцете ѝ.

— По малко и от двете. Как си?

— Как изглеждам?

— По-добре. — Приятелката ѝ я изгледа изпитателно. — Всъщност доста добре.

— Така се и чувствам. Първо, извинявай. Бях в ужасно настроение и излях гнева си върху теб. Ти просто се опита да помогнеш.

— За това са приятелите. Да понасят гневни изблици и да помагат с каквото могат. И двамата изглеждахте толкова нещастни, Дейна.

— Е, имяхме причини. Каквато и да е била целта на Кейн, той ме накара да проумея истината. Не можех просто да погребя миналото и цялата онази болка. Трябваше да се изправя срещу нея и поне да разбера случилото се.

— Права си.

— Не, ти беше права. — Дейна свали якето си и го метна на перваза. — Нямах да се избавя от страданието нито като поддържам неангажираща връзка с Джордън, нито като скъсам с него. Просто се

опитах да заровя всичко, но се оказа твърде плитко. И двамата постъпихме така.

— Имахте нужда от време, за да се опознаете отново.

— И за това си права. Днес събра хиляда точки.

— Въпреки че никога не съм си падала по спортовете, възнамерявам да запазя резултата. Когато отиде да поговориш с Джордън, най-сетне сте споделили какво ви мъчи и сте разбрали, че сте влюбени един в друг.

— Точно така. Той ме обича. — Когато очите на Дейна се насълзиха, Малъри свали кърпата от главата си и ѝ я подаде. — Благодаря. Каза ми неща, които досега беше премълчавал. Не можел или не се решавал да ги изрече. Няма значение. Не е бил готов, а ако трябва да бъде честна, и аз не бях готова да ги чуя. Обичах го, но не беше достатъчно, за да проумея какво преживява и от какво се нуждае. Всъщност от какво се нуждае и аз самата. Бях заслепена и единственото, което виждах, беше: „Искам Джордън. Точка“. Никога не бях мислила какво ще правим заедно или какво е нужно на всеки от нас поотделно, за да станем по-силни. Най-сетне за мен настъпи часът на истината.

— Били сте млади и влюбени.

Малъри взе кърпата си, за да изтрие и своите сълзи.

— Да, поне аз. Обичах го с цялото си същество, а сега чувствата ми са още по-силни. Удивително бе да го видя такъв, какъвто е бил преди, и да осъзная в какво се е превърнал. Убеждавам се, че чакането си е струвало.

— Дейна.

Малъри широко отвори насълзените си очи, примигна и се обърна с лице към Джордън, който стоеше на прага.

— Говорим си по женски.

— Дейна.

Когато отново изрече името ѝ, той тръгна към нея. Очите му преливаха от обич и сякаш заискриха, още по-яркосини, преди да обвие ръце около талията ѝ и устните им да се слепят.

— О...

Поразена, Малъри зарови лице в кърпата.

— Добре, просто искам да кажа...

Зоуи изведнъж се спря, преди да влезе в стаята, прикова поглед във влюбената двойка и сложи ръка на сърцето си. Посегна да извади кърпата от джоба си, но Брад застана до нея и ѝ подаде своята.

— Благодаря — каза тя и заподсмърча. — Но имам своя.

— Стига, Зоуи.

Замълча, за да не развали магията на мига.

Джордън освободи Дейна от прегръдката си.

— Има нещо, което трябва да направя.

Тя повдигна вежди и се усмихна дяволито.

— Тук, пред приятелите ни?

— Супер — отбеляза Брад и Зоуи го смушка в корема.

— Сега не е моментът за порочни мисли.

— Всеки момент е подходящ.

— Не им обръщай внимание — промърмори Джордън и долепи устни до челото на Дейна.

— Да говорят каквото искат.

— Има нещо, което трябва да направя — повтори той. — Затова днес ще се наложи да минете без моята помощ.

— Но...

— Важно е — прекъсна я той. — Ще ти обясня довечера.

— Не е зле да се съберем всички, за да прегледаме заедно това, което си написал. Времето ми изтича.

— Какво ще кажете да се срещнем у Флин? На най-централно място е. — Джордън хвърли поглед към Малъри. — Нали нямаш нищо против?

— Разбира се. Кухнята все още не е завършена, така че не очаквайте вечеря като у Брад.

— Аз бих се задоволила и с пица — каза Дейна.

— Това е моето момиче. — Отново я целуна. — Ще се видим там.

— Намислил си нещо. — Дейна присви очи. — Очевидно е. Ако си решил да предизвикаш Кейн...

— Няма нищо общо с него. Трябва да тръгвам, иначе няма да успея. Брад, идваш с мен.

— Не съм свършил тук.

— Върви. Тръгвайте заедно — каза Зоуи и посочи към Брад. — Остави рендето. Ще се справим и без теб.

— Няма да носиш това сама до горе.
— Не е толкова тежко, а аз не съм толкова слаба.
— Няма да го мъкнеш по стълбите.
— За бога, Вейн, качи го и точка по въпроса. — Джордън се усмихна и обви ръка около раменете на Дейна. — Не знаеш ли как да постъпиш с една жена?
— Върви на майната си.
Брад се завъртя на пети и се отдалечи.
— Мога и сама — възрази Зоуи.
— Зоуи. — Опиянена от преоткритата любов, Дейна поклати глава. — Престани да се държиш като откачалка.
— Не мога. — Зоуи повдигна ръце и изведнъж ги отпусна. — Той ме кара да се държа така. — Чу го да изрича ругатня под носа си, докато носеше рендето към стълбите, и скръсти ръце. — Добре, този път ще замълча и няма да правя нищо.
— Добър план. Защо не вземеш валяка? — предложи Малъри. — Аз ще довърша тук, а после ще се прехвърлим горе.
— Бих казал, че вие трите вършите страхотна работа.
— Чухте ли? — Поласкана от думите на Джордън, Зоуи се приближи и леко го целуна по бузата. — Ето един стабилен мъж, който оценява способностите на жените.
— Разбира се. Няма нищо по-секси от жена, която се справя сама с всичко.
— Достатъчно, Хоук. — Дейна го побутна встрани. — Вземи другарчето си и бягайте. Ние имаме работа.
Изчака, докато Джордън и Брад излязоха, и се втурна към прозореца, за да ги пошпионира.
— Какво ли крои? Сигурна съм, че в момента Брад го пита точно това. Но няма да отговори. Защото знае, че съм тук и го гледам. Проклятие! — Рязко се отдръпна назад със смях, когато Джордън се обърна и погледна през стъклото право към нея. — Никога не бих могла да го изиграя. Господи, затова го обичам.
— Толкова се радвам за теб — въздъхна Малъри. — Ако не се стегнем, тази сантиментална сцена ще продължи цял ден.
— Тъй като днес вече пролях повече сълзи, отколкото от година насам, да се залавяме с боядисването. — Дейна се обърна и стегна мускулите си. — Прав е. Вършим страхотна работа.

Довършиха стените на първия етаж и спряха, за да изпият по чаша кафе, седнали на пода, и да се порадоват на резултата.

— Трябва да забършем дъските в частта на Дейна с влажен парцал, за да бъдат чисти, преди да ги лакираме.

— Не зная как става лакирането.

— Лесно е — успокои я Зоуи. — Ще ви покажа. Щом изсъхне лакът, можеш да започнеш да слагаш мебели.

— Супер! — Дейна почувства тръпка и притисна ръка към корема си. — Става все по-реално всеки ден. Поръчах етажерките. Ако ги докарат навреме, както и първата заявена стока, след две седмици книжарницата ще бъде готова. Може дори по-рано. А вече имам и кандидат помощничка.

— Не си ни казала нищо за това — упрекна я Зоуи. — Коя е?

— Една жена, с която се запознах, докато работех в библиотеката. Случайно я срещнах в супермаркета и от дума на дума стигнахме до това. Сериозна е, представителна, обича да чете, търси работа и не държи на висока заплата. Тези дни ще наmine да огледа сградата. Ако не побегне навън с писъци, мисля, че ще я назнача за продавачка.

— Зоуи, кога мислиш, че и аз ще мога да подредя нещата си? — попита Малъри.

— Следващата седмица. — Зоуи отпи глътка кафе и огледа стаята. — Всичко върви толкова добре, не искам да казвам голяма дума, но наистина мисля, че след седмица. На мен ще ми бъде нужно малко повече време. Трябва ми специално оборудване за салона. Както и нова дограма на някои прозорци, а това е свързано с доста рязане и чукане.

— Обичам да я слушам, когато говори за мъжка работа — отбеляза Дейна. — Е, да си поиграем с рендето като мъже.

— Първо — заговори Зоуи, имитирайки сериозния тон на Брад, — това не е играчка.

— Господи. — Дейна избухна в смях, докато се изправяше. — Ти ме уби.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сигурен ли си?

Брад се вгледа в лицето на Джордън, който държеше в ръката си пръстен с квадратен рубин.

— Да, мисля, че ще ѝ хареса повече от традиционния диамант.

— Нямам предвид пръстена, а целта, с която го купуваш.

— Да. Малко ме свива стомахът, но съм сигурен.

— Няма да се обидя — реши Флин. — Бих могъл да се засегна от това, че те свива стомахът, когато се каниш да предложиш брак на сестра ми, но не съм толкова докачлив.

Джордън леко се усмихна и завъртя пръстена срещу светлината. Искаше и двамата да бъдат до него при тази решителна стъпка. Така щяха да образуват затворен кръг, какъвто бе един пръстен. За тях не бе особено приятно да ги замъкне до бижутерски магазин в Питсбърг, но се бяха отзовали.

Както винаги.

— Сякаш е направен специално за нея. — Подаде пръстена на Брад. — Ти разбираш от тези неща повече от нас. Искам да чуя какво мислиш за камъка.

Бижутерът започна да нервничи.

— Да, да. — Джордън махна с ръка. — Зная, че би трябвало да се обърна към вас, но повече ценя мнението на приятеля си.

— Мога да ви уверя, че камъкът е с отлично качество. Бирмански рубин три карата, вграден в осемнадесеткаратово злато. Изработка на...

— Бихте ли ми дали поставка? — любезно помоли Брад. — Приятелят ми избира годежен пръстен. Моментът е важен.

Макар и да не бе особено доволен, мисълта за потенциалната продажба накара бижутера да изпълни молбата му.

Брад издаде звуци на одобрение, докато слагаше пръстена с поставката в кутийка, облицована с черно кадифе.

— Камъкът е страхотен — каза той. — Отговаря на трите критерия: цвят, форма и прозрачност, а трите карата го правят още по-ценен. Адски ще ѝ хареса.

— Да, и аз мисля така. Опаковайте го — каза Джордън на бижутера.

— Какво ще кажете да пийнем по една бира? — Флин се загледа в другите пръстени на витрината. — Като символичен жест Джордън трябва да почерпи и с... о, по дяволите. Искам само бира.

— Всичко с времето си, момче. — Джордън извади портфейла си и подаде кредитната си карта. — Трябва да отскоча и до още едно място на връщане.

Всичко вървеше по мед и масло. Нещо като романтичен хеттрик. Бе открил жената, бе купил пръстена.

„Остава само да уредя къщата“, помисли си той, докато минаваха през портала на „Уориърс Пийк“.

— Това е лудост — обади се Флин от задната седалка, където Мо хъркаше до него, изтощен от вълнуващата разходка с кола. — Мисля, че изпадам в шок.

— Наистина е лудост — съгласи се Джордън. — Но винаги съм искал тази къща. Още като дете.

— Добре, преди да влезеш и да направиш щурото предложение, нека отново обмислим всичко. — Брад се раздвижи. — Още веднъж ще изтъкна, че е огромна.

— Искам голяма къща.

— Мястото е твърде уединено.

— Харесва ми.

— Не си попитал Дейна дали желае да живее тук, горе.

— Няма нужда. Зная как ще реагира.

— Бетонна глава — промърмори Брад. — Е, добре, щом толкова настояваш да го направиш, поне не се дръж като арогантен баровец.

— Те са богове, синко. — Джордън паркира и отвори вратата. — Мисля, че колкото и самоуверен да изглеждам, това не би оказало влияние.

— Как можеш да си въобразяваш, че биха ти продали къщата? — продължи Брад. — Купили са я едва преди два месеца. Богове или не,

има дребни неща като данъчна оценка и капиталови приходи.

— Слушай какво ти казва един костюмар.

Флин се усмихна, когато Мо го прескочи и се измъкна от колата преди него.

— Млъкни. Нали си в шок? От тук до Вали има тридесет минути път — продължи Брад.

— Както ти караш, дори повече — промърмори Джордън на себе си.

— Чух те. Тридесет минути — повтори Брад — за зрял шофьор с чувство за отговорност, който спазва ограничението на скоростта. При ясно време. Теб те устройва, защото можеш да пишеш у дома по бельо, но Дейна ще върти бизнес във Вали по шест дни в седмицата.

— Шест? — Джордън откъсна поглед от къщата. — Откъде знаеш, че възнамеряват да работят и в събота?

— Научих го от Зоуи, преди да ми се разкрещи. Важното е, че ще трябва да пътува почти всеки ден, а през зимата...

— Ще й купя возило с четири колела. Престани да ме разубеждаваш, мамче.

— Добре. Дано търсят купувач, но дори да е така, едва ли ще се спрат на теб.

Роуина отвори вратата и вече се заливаше от смях, когато се наведе да поздрави Мо.

— Добре дошли! Чудесно. Трима красиви мъже и едно красиво куче.

— Според теб това куче е красиво? — недоверчиво попита Джордън. — Явно любовта е сляпа.

— Така е. — Тя се изправи и лицето й засия, когато срещна погледа на Джордън. — Заповядайте.

Мо не чака втора покана. Втурна се покрай нея, плъзна се по плочките и едва успя да завие към приемната, без да се блъсне в стената. Когато го настигнаха, вече се бе настанил на едно кресло с глава, отпусната на меката странична облегалка, и удряше с опашка.

— Хей! Долу, неблагодарнико.

Когато Флин се втурна да го издърпа, Мо вдигна големите си очи към Роуина и опашката му заудря по-силно.

— Не, моля те. Нямам нищо против да седи там — побърза да се намеси тя. — Все пак и той е гост.

— Умее да постига своето.

— Да. — Роуина разроши козината зад едното му ухо. — Вече, както се казва, знае слабото ми място. Няма нищо лошо. С какво да ви почерпя? Кафе, чай? — Крайчецът на устните ѝ заигра, когато погледна Флин. — Може би студена бира.

— Мислите ми ли четеш, или на лицето ми е изписано, че ми се пийва студена бира?

— Може би и двете. Ако обичате, последвайте примера на Мо. Разполагайте се. Идвам след малко.

— Тук ли е Пит? — попита Джордън.

— Разбира се. Ще го повикам.

Брад изчака, докато тя излезе от стаята, и се обърна към Джордън.

— О, не издържам вече. Нали няма да изтърсиш, че винаги си искал тази къща или някоя подобна глупост?

— Приличам ли ти на вчерашен?

— Купувал ли си някога къща?

— Не, но...

— Аз съм купувал. Започни с това, че си преуспяващ писател с поредица бестселъри. Знаят, че имаш пари. Когато накрая споменеш и за детската си мечта, поне ще ги трогнеш и ще ги накараш да си помислят.

Джордън седна.

— Знаеш ли, започвам да разбирам с какво толкова вбесяваш Зоуи.

Брад вирна нос.

— Не я вбесявам, а просто я смущавам. Раздразнението ѝ е само страничен ефект.

— Да, започва да се проявява и у мен — намеси се Флин и се отпусна на креслото си почти в същата поза като кучето си. Надигна се, когато Роуина влезе с поднос в ръце. — Хей, нека ти помогна с това.

Взе подноса, на който имаше пет халби бира.

— Благодаря. Обслужете се, ако обичате. Пит ще дойде след малко. — Тя седна на дивана със свити крака и чаровно се усмихна на Флин, докато му подаваше една от халбите. — Днес е важен ден.

През тялото му премина тръпка, щом срещна погледа ѝ.

— Да, мисля, че е така.

— Нормално е да се чувстваш малко разконцентриран. Човешко е. А, ето го и Пит.

— Добър ден. Роуина ми каза, че искате да разговаряте с мен за нещо. — Настани се до нея и си взе бира. — Добре ли сте?

— Да, струва ми се — отвърна Джордън. — Може би трябва да започна с това, което се случи.

Разказа им за разходката на Дейна с Кейн в миналото.

— Интересно. — Пит се загледа в бирата си и се замисли. — Необичайна за него прямота.

— Прилага различен метод за всяка жертва — каза Роуина. — Хитър е. Не се опитва да я мами и подвежда, а откровено ѝ разкрива какво прави, показва ѝ истинските ѝ преживявания. Много добра стратегия.

— Би могла да се окаже сполучлива. Почти успя. Не мисля, че бихме стигнали до там, където сме сега, ако Малъри не бе дала тласък и на двама ни.

— Вие шестимата сте части от едно цяло. Ярки индивидуалности — добави Роуина, — но по-силни в единството си. Как разрешихте проблема с Дейна?

— Нужно ли е да ви казвам? Струва ми се, че виждам танцуващи червени сърца над главата си.

— Все пак бих искала да чуя разказа ти.

Когато изпълни молбата ѝ, тя кимна и хвана ръката на Пит.

— Трудно е — каза Роуина — да решиш от какво да се откажеш и какво да задържиш. Радвам се и за двама ви, че сте останали заедно.

— Аз също, по чисто лични причини. Но това е важно и за нещо друго, нали? — Джордън се вгледа в лицето ѝ и се опита да отгатне мислите ѝ. — За търсенето на ключовете.

— Всяка нишка в канавата на живота е важна. Дължината, здравината и цветът ѝ. Той се е опитал да ви раздели, но не сте го допуснали и така нишката, която ви свързва, е укрепнала.

— Защо толкова упорито се стреми да ни раздели?

— Защото заедно сте по-силни, отколкото разделени. Вече знаеш.

— Има още нещо. — Наведе се напред. — Помогнете ми да ѝ помогна.

— Вече ѝ помагаш и ще продължиш. Вярвам в това.

— Времето ѝ почти изтича.

— По-близо сте до целта, отколкото предполагате, но внимавайте. Той ще направи всичко възможно да скъса нишката помежду ви.

Джордън се облегна назад.

— Няма да успее. Има и друга причина да бъде тук. Питам се дали и тя не е важна нишка. Искам да купя тази къща.

Брад издаде сподавен вик, сякаш нещо бе заседнало на гърлото му.

Това накара Пит да го погледне с насмешка.

— Искаш ли вода?

— Не, не. — Брад въздъхна и отпи глътка бира. — Не.

— Според опитния бизнесмен тук би трябвало да отправя предложението по възможно най-завоалирания начин и да водим преговори с часове. Не виждам смисъл. Не знаей дали имате планове за къщата, но ако сте склонни да я продадете, готов съм да я купя.

„Защо просто не им даде празен чек? — помисли си Брад. — Достъп до банковата му сметка, нотариалния акт за апартамента му в Ню Йорк?“

— Твоят приятел има добър бизнес усет. — Пит одобрително кимна на Брад и разклати халбата си. — Безброй пъти съм водил бизнес преговори. Обичам...

Хвърли въпросителен поглед към Роуина.

— Пазарлъците и машинациите.

— Да. Струва ми се интересно хоби. Имението, което обитаваме в момента, е доста примамливо. Солидна постройка с внушителни размери, история и добро местоположение, двадесет и пет цяло и три акра тревни площи и гори, гараж за шест коли, закрит плувен басейн, сауна и...

— Вана за хидромасаж — добави Роуина със смях. — Много ни харесва.

— Да. — Той повдигна ръка и потърка кокалчетата на пръстите ѝ. — Както и ред други удобства...

— Достатъчно. — Брад не се сдържа и го прекъсна. — Въпреки всичко това тази къща не е разумна инвестиция. Удобствата и историята са едно, но се намира на тридесет и пет километра от Вали...

— Тридесет и два и половина — спокойно уточни Пит.

— По тесен криволичещ път нагоре — продължи Брад. — Освен това отоплението й навярно струва цяло състояние. Ако я обявите на пазара за имоти, едва ли ще намерите купувач през следващите десет години.

Пит изпъна крака и ги кръстоса. Откакто се познаваха, Джордън не го бе виждал в толкова нехайна поза.

— С удоволствие бих водил преговори с теб — каза той на Брад. — Може би някога ще ми се удаде такава възможност. Мисля, че ще бъде вълнуващо.

— Но сега преговаряш с мен — напомни му Джордън.

— Да, така е.

Пит отмести поглед към него.

— Първо имам един въпрос. — Роуина потупа любимия си по рамото, за да привлече вниманието му, а после погледна Джордън. — Защо искаш къщата?

— Винаги съм мечтал да бъде моя.

Брад завъртя очи и вдигна поглед нагоре.

— Господи, смили се над него.

— Въпросът е защо.

— Чувам... зова й. Нямам предвид буквално.

— Да — кимна Роуина. — Разбирам те. Продължавай.

— Когато бях дете, поглеждах към нея и си мислех: „Това е моята къща. Просто ме чака да порасна“. Спомням си как веднъж обещах на майка си един ден да я купя за нея, за да може да гледа света от високо. — Сви рамене. — Като по-голям понякога се качвах с кола до тук, поглеждах къщата и си казвах, че някога ще премина през портала и ще вляза в нея през парадния вход. Красива е, внушителна и макар и да се намира толкова далеч от града, тя е неразделна част от Вали. Не успях да направя това за майка си. Искам да го направя за Дейна. Да изградя живот с нея, да отгледаме децата си тук. Искам да поглеждам към Вали и да знам, че ние сме част от нещо солидно, реално и важно.

— Ще бъде твоя.

Блясъкът в очите на Пит изчезна.

— Роуина!

— Колкото е данъчната й оценка — продължи тя и размаха пръст срещу него. — Нито цент повече.

— Обиждаш ме.

— Няма да искаме от него да поема разходите за нотариус, банков превод и всичко останало. Ти ще покриеш хонорарите и... Какво друго има? — обърна се тя към Брад.

— Формалности — засмя се той. — Предполагам, че имаш предвид формалностите.

— Да, тези неща. — Тя се замисли за миг. — Според мен няма никакъв проблем.

Пит издаде въздишка на раздразнение.

— Жените са истинска напасть. Какво ще кажеш да му я опаковам и да я вържа с панделка като подарък?

— Няма да я приеме така. — Роуина се наведе и го целуна по бузата, когато видя намръщеното му изражение. — Винаги му е принадлежала — каза тя. — Знаеш това не по-зле от мен.

— Така да бъде. — Пит заудря с пръсти по коляното си. — Дватамата с теб — обърна се той към Джордън — ще уредим подробностите, без жените да ни се бъркат.

— Когато е удобно за теб.

— Стиснете си ръцете, Пит — подкани го Роуина. — За току-що договорените условия.

— По дяволите. — Изправи се и подаде ръка. — Ако не го направя, тя ще ме тормози, докато косата ми окапе.

Джордън стисна ръката му и усети странна тръпка. Може би бе сила, а може би просто напрежение. Нямаше представа какво е да сключиш сделка с един бог.

— Благодаря.

— Има за какво да ми благодариш. Твоят приятел навярно знае, че бих могъл да поискам доста по-висока цена от данъчната оценка при сегашния пазар на имоти.

— Това ръкостискане достатъчно обвързващо ли е? — попита Брад.

— Да.

— Без да съм огледал целия имот, мога да кажа, че би получил най-малко десет процента повече.

— По-скоро петнадесет — обади се Флин, който досега мълчаливо бе следил преговорите. — Нищо, което става в този град, не остава скрито за главния редактор на вестника. Един хотелиер се опита

да купи къщата, за да я превърне в курортен комплекс. Два пъти беше близо до сключване на сделката — продължи той. — Но нещо все се объркваше. Лош късмет за него.

Роуина срещна погледа му и се усмихна.

— Точно така. Искаш ли да разгледаш цялата къща, Джордън?

Преди той да отговори, Флин потупа часовника си.

— Ще се забавим.

— Е, добре. Тогава доскоро. Трябва да видиш всичко, както и гледките от терасите и площадката.

— Нямам търпение. Ще доведе и Дейна и ще...

Изведнъж Джордън замълча и втренчи поглед в нея.

Стоеше неподвижна и стройният ѝ силует изглеждаше някак отдалечен от тях. В този миг зърна жената, застанала на парапета под искрящата луна, с развята назад черна пелерина.

— Ти си била. Преди толкова години съм видял теб.

— И аз те видях. — Леко докосна бузата му. — Красив младеж, толкова угрижен и вгълбен в размисъл. Чудех се кога ще си спомниш за мен.

— Защо аз те видях, а приятелите ми не?

— Не беше нужно да ме виждат.

Не бе сигурен какво означава всичко това. Роуина го бе изправила пред нова загадка. Докато влизаше в апартамента на Дейна, осъзна, че се нуждае от малко време да въведе известен ред в мислите си. Може би трябваше да ги опише в тяхната последователност, както бе постъпил със събитията. Щеше да седне пред компютъра на Дейна и просто да излее всичко, което се върти в съзнанието му. Но когато влезе в спалнята, чу шуртене на вода. Не бе забелязал колата ѝ паркирана отпред, което означаваше, че умът му е някъде другаде. Надникна в банята, за да ѝ покаже, че е дошъл.

Писъкът, който тя нададе, когато видя завесата да се отдръпва, би срутил тухлена стена. Сложи ръка на сърцето си и докато пригладжаше с другата мокрите си коси, с мъка си пое дъх.

— Е, пусни класическа музика и направи това, което се очаква от един психопат.

— Хей, не съм маскиран и не нося нож. Просто исках да ти кажа, че съм тук, за да не се изплашиш, когато излезеш.

— Да, предпочете да ме изплашиш, докато съм мокра, гола и безпомощна.

Той присви устни. Винаги му се бе струвала неустоима, когато е гола и мокра.

— Безпомощна?

— Е, може би не. — Дейна протегна ръка и го сграбчи за ризата. — Влизай тук, красавецо.

— Изкусително предложение, но трябва да поговоря с теб за нещо, а после да отидем у Флин.

— Остави приказките за по-късно. Сега искам горещ, страстен секс.

— Не мога да откажа.

Джордън свали обувките си. Тя изчака да застане зад нея, подаде му сапуна и му хвърли съблазнителен поглед през рамо.

— Ще изтриеш ли гърба ми?

— Мога да започна от тук.

— Ммм. Ще стана хлъзгава и... Това не е гърбът ми.

Той плъзна насапунисаните си ръце по ханша ѝ.

— Отзад е, така че се брои. — Наведе глава и погъделичка рамото ѝ със зъби. — Имаш невероятно тяло. Споменава ли съм ти го досега?

— Може би един-два пъти, но някои неща не биха ми омръзнали.

— Дейна наклони глава назад, докато ръцете му бавно се придвижваха към гърдите ѝ. — Например това.

— Тогава ще рискувам отново да се повторя. — Накара я да се обърне с лице към него. — Обичам те. — Доближи устни до нейните. — Влюбен съм в теб до полуда.

С въздишка на радост и наслада, тя обви ръце около врата му и се притисна към него.

Водата обливаше тръпнещите им тела и около тях се надигаше пара. Хлъзгавите им ръце галеха и възбуждаха. Устните им нежно се докоснаха няколко пъти и най-сетне ненаситно се впиха едни в други.

Сърцето ѝ преливаше от щастие и бе истинско чудо, че не избухна като бомба и не опустоши стаята.

— Различно е. — Обсипа с целувки лицето и врата му. — Различно е сега, когато зная, че ме обичаш. — Сграбчи косите му, за да отдалечи лицето му от своето и да го погледне в очите. — И когато не се страхувам да ти кажа, че и аз те обичам.

— Ще се постарая винаги да бъде различно.

Устните им отново се сляха. Всичко бе ново за нея. Всяко докосване, целувка и порив бяха израз на стремеж към единение. Струите се стичаха по кожата им, когато той проникна в плътта ѝ. Красотата на този миг я изпълни със сладостна болка.

Джордън ѝ принадлежеше, както и тя на него. Задържа го в прегръдката си и сърцата им започнаха да бият в един ритъм. Емоциите изпълниха цялото му същество, усещанията го завладяха и не виждаше нищо друго, освен нея. Тъмните ѝ очи, гладките ѝ коси, чувствените ѝ устни и водата, която облива страните ѝ като сълзи. Тялото и сърцето му бяха в нейна власт. Осъзна, че винаги е било така.

Усети как тя потръпна, затаи дъх и красивите ѝ очи се премрежиха, когато за нея настъпи мигът на блаженство.

Обгърна го с тялото си, отново долепи устни до неговите и го накара изцяло да ѝ се отдаде.

Дълго останаха притиснати един към друг.

— Страхотно е, Джордън. Вълшебно.

— Да.

— Но водата изстива. Толкова съм изтощена и сънена, че ми се иска да се пхнем в леглото, вместо да се обличаме и да ходим у Флин.

— Ако си твърде уморена...

— Не. Просто искам да полежа до теб.

Джордън се отдръпна назад.

— Трудно е да откажа, но трябва да отидем, защото, ако се излежаваме тук, нищо няма да постигнем.

Дейна леко го целуна.

— Господи, водата стана леденостудена.

Той протегна ръка и завъртя крана.

— Ако тръгнем веднага, ще се приберем рано и ще се поизлежаваме.

— Добър план. — Тя излезе от душкабината и взе кърпа. — Каква беше тайнствената ти мисия днес?

Уви косите си в кърпата и извади втора. Джордън посегна към нея, помислил, че е за него, но Дейна започна да подсушава краката си. Той поклати глава и сам си взе друга кърпа.

— После ще поговорим за това.

— Защо не сега?

— Защото сме в банята, голи. Мястото не е подходящо.

— Глупости. И друг път сме си говорили голи. Всъщност водили сме доста интересни разговори. Къде ходихте и защо повика Брад и Флин да дойдат с теб? Зная, че си се обадил и на Флин. Имам източници на информация.

Грабна флакон с крем и сипа от него на дланта си.

— Ще ти кажа по-късно. Ще оцениш това, че държа на подходящата обстановка.

— О, влудяваш ме. — Дейна нанесе крема по тялото си. — Няма да те оставя на мира. Забавихте се с часове. Къде ходихте? Какво правихте?

— Бяхме в стриптийз бар, пихме евтин алкохол и зяпахме танцърки на пилон с изкуствени гърди.

— Въобразяваш си, че така ще ме ядосаш и ще престана да любопитствам, но се лъжеш. — Свали кърпата от главата си и прокара пръсти през косите си. — Лично аз не се дразня от това, че мъжете ходят по стриптийз клубове и се държат като идиоти. Но настоявам да ми кажеш истината.

— Добре тогава. Тук и сега.

Взе панталоните си и извади от джоба кутийката от бижутерския магазин. Задържа я с две ръце, протегна ги към Дейна и повдигна капака с палец.

— О, господи — промълви тя и се отпусна върху капака на тоалетната.

— Да, това се казва романтика. Харесва ли ти или не?

С мъка преглътна, преди да отговори.

— Зависи.

— От какво? — Джордън се намръщи, завъртя кутийката и отново огледа пръстена. Изглеждаше съвършен, но един мъж никога не може да бъде сигурен с жените. — Предположих, че ще ти допадне повече, отколкото стандартният диамант. Но ако държиш на традицията, ще го сменя.

Дейна потръпна, но не от студ. Причината бе съвсем друга.

— Значи това е годежен пръстен.

— А ти какво си помисли? Би ли станала? Така изглежда твърде странно.

— Съжалявам. — Тя се изправи. — Не знаех какво си намислил.

— Предлагам ти да се омъжиш за мен, Дейна. — Джордън приглади мокрите си коси назад. — Обичам те и искам да прекарам живота си с теб. Да създадем деца и да остареем заедно.

Беше си помислила, че сърцето ѝ прелива, но се оказа, че има още незаети кътчета, които той сега изпълни.

— Е, добре, всичко ми е ясно. Пръстенът е прекрасен. Най-красивият, който съм виждала. Не си прав само за едно.

— Какво е то?

— Нямам нищо против обстановката, Джордън. — Погледна го и на лицето ѝ засия усмивка. — Ако сложиш този пръстен на ръката ми, за мен ще бъде удоволствие през следващите няколко минути да не нося нищо друго, освен него. — Подаде ръката си и затаи дъх. — С радост ще го слагам и с радост ще се омъжа за теб.

Той извади пръстена, остави кутийката и повдигна лявата ѝ ръка.

— Още едно ново начало за нас.

— С нетърпение очаквам следващото.

Постави го на безименния ѝ пръст. В тялото ѝ нахлу топлина при допира на златния кръг до кожата ѝ.

— Великолепен е. Дори ми е по мярка.

— Така ли? Никой от нас не знаеше размера ти. Това е бонус. — Раздвижи ръката ѝ и камъкът заблестя. — Отива ти.

Дейна се повдигна на пръсти и го целуна.

— Пълен си с изненади.

— Права си. Ще ти поднеса поредната от тях. Купих... по-скоро ще купя „Уориърс Пийк“.

Бавно примигна два пъти.

— Моля? Стори ми се, че каза, че ще купиш „Пийк“.

— Точно така. Искам да живеем там. Да създадем семейство там.

— Ти... — Въпреки че се олюля, този път тя не се предаде и не седна. — Няма да се върнеш в Ню Йорк?

— Разбира се, че няма. — Лицето му издаде озадачение. — Как бих могъл да ти предложа брак и да искам да живея в Ню Йорк, докато

ти въртиш бизнес във Вали? Дейна.

— Мислех... че домът ти е там.

Джордън обхвана брадичката ѝ, несигурен дали да изпита раздразнение, или да се засмее.

— Предположила си, че ще те помоля да дойдеш в Ню Йорк? Че ще те принудя да се откажеш от книжарницата, преди да си започнала? Нямах намерение да се връщам там, но дори и да имах, бих променил плановете си.

— Решил си да останеш?

— Да. Преди време трябваше да замина. Сега настъпи моментът да се върна. Чувствам нужда да бъда тук. С теб.

— Бях готова да тръгна с теб — едва успя да каже Дейна. — Искам да получа точки за това.

— Няма да ходим никъде. Ако „Пийк“ не ти харесва...

— Опитваш се да изравниш точките. — Обзета от вълнение, тя се засмя и се хвърли в прегръдките му. — Знаеш, че ми харесва. Господи, фантастично е. Удивително. Но, моля те, кажи ми, че няма повече изненади. Вече ми се вие свят.

— Тази е последната, засега.

— Да се облечем и да отидем у Флин. — Притисна дланите си една към друга и се загледа в пръстена. — Нямам търпение да кажа на всички.

— Флин и Брад вече знаят.

— Мъже. — Дейна нехайно махна с ръка, докато вървеше към спалнята. — Нищо не разбират. Боже мой, само да покажа този пръстен на Малъри и Зоуи! Трябва да облека най-шикозния си тоалет, за да изпъква върху него.

— Този, с който си сега, ми харесва.

Тя извърна глава и го стрелна с поглед, преди да отвори вратите на гардероба си.

— Виждаш ли? Мъжете не разбират нищо.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Мо задърпа Флин по коридора, до тях достигна пронизителен женски писък. Кучето оголи зъби, както и стопанинът му, и двамата се втурнаха към кухнята, готови да усетят вкус на кръв.

Малъри стоеше в средата на стаята и се заливаше от истеричен смях.

— Къде е онзи тип? Какво ти стори? Кучи син.

— Кой? — Бе подготвена за изблика на обич от страна на Мо, но не бе очаквала Флин да я сграбчи и да я вдигне на ръце. — Какво има?

— Ти пицеше.

— Аха. Долу, Мо. Флин, пусни ме. Добре съм. Всичко е наред. — Но се бе изчервила и не преставаше да се кикоти. — Мислех, че съм сама.

Флин я изгледа с недоумение, затаил дъх. Остави я малко тромаво, защото ръцете му затрепериха.

— Стоиш наред кухнята и пициш, когато мислиш, че си сама?

— Е, обикновено не. Но погледни! Само погледни!

Отдалечи се от него с танцова стъпка и направи малък пирует. Все още озадачен, Флин се опита да отгатне какво става.

— Решила си да осъществиш детска мечта, като станеш танцова звезда на сцената и екрана?

— Не! — Малъри със смях го завъртя в кръг и това накара Мо отново да скочи. — Виж, вече имаме паркет. Чудесен чамов паркет!

Последва движение, което Флин взе за имитация на стъп.

— Да, издава характерен звук на дърво.

— Вече няма грозен балатум. А погледни тук! — Малъри се отдръпна и прегърна лъскавия нов хладилник като съпруга, която посреща воин след дълъг поход. — Чудесен е, нали? Виж колко подхожда на това. — Пред смаяния поглед на Флин тя отново се завъртя и застана до печката. — Прекрасна е — извика с възхищение. — Толкова гладка и чиста. И всичко работи. Пробвах бутоните и ключовете, до един работят! Нямам търпение да сготвя нещо на нея.

Влязох, видях това и просто се разпицях. Сложили са паркета и са внесли уредите. Какво ще кажеш за новата микровълнова фурна?

— Много е секси.

— Така е. — Малъри продължи да танцува и се опита да подхване румба. — Имаме и нови шкафове със стъклени врати. Ще ги напълня с красиви съдове и кристални чаши. Тази стая се превръща в истинска кухня.

Флин най-сетне разбра причината за радостта ѝ. Забавно бе да гледа как сменя стъпките. От румба премина на... бог знае какво. Не можеше да откъсне очи от нея.

— А какво беше преди?

— Нямам думи за онова, което беше. Толкова съм щастлива. И благодарна. Ти си най-страхотният мъж на света. — Обхвана с длани лицето му и го целуна. — А аз се държах ужасно с теб.

— Защо говориш така? Нямам предвид защо ме намираш за страхотен, а защо мислиш, че си се държала ужасно.

— Защото отказвах да се преместя при теб, преди да направиш това. Превърнах кухнята в разменна монета. „Ремонтирай я и ще живея тук.“ Беше егоистично. Получи се — добави тя и обсипа лицето му с целувки, — но постъпих егоистично. Ти го направи заради мен. Казах, че няма да се преместя, преди да бъде завършена, и дори подхвърлях злобни реплики за лампите в спалнята.

— Че не стават дори за осветление на пещера, обитавана от прилепи и слепи паяци.

— Да, това беше една от тях. Ще ми простиш ли?

— Прощавам ти.

— Зная, че има още работа. Трябва да се сложат плотове и някои дребни неща, но не искам да чакам повече. Утре ще пренеса багажа си и официално ще заживеем заедно.

— Не искам да живеем заедно.

Лицето ѝ издаде изумление.

— Какво?

— Съжалявам, Мал. — Притисна раменете ѝ. — Не искам да живеем заедно.

— Но... нали от няколко седмици ме молеше да се преместя при теб...

— Да, да. — Флин сви рамене. — Размислих.

— Ти... Размислил си?

— Точно така. — Нехайно отвори хладилника. — Господи, тази стая свети.

Загубила ума и дума, Малъри го гледаше втренчено. Стомахът ѝ се бе свил на топка и желанието ѝ да танцува се бе изпарило.

— Не разбирам. Не разбирам как е възможно изведнъж да промениш толкова важно решение.

— Аз също. Всъщност не съм го променил, просто осъзнах, че не желая точно това.

— Осъзнал си, че не искаш да бъдеш с мен. — Шокът и гневът бяха толкова силни, че не оставиха място за болка. Подтикната от тях, Малъри пристъпи към него и грубо го блъсна. — Така значи.

— Не съм казал, че не искам да бъда с теб, а че не искам да живеем заедно.

— Запази проклетата кухня за себе си. Щом не си готов за зряла, пълноценна връзка, няма да губя времето си с теб.

— Ето, че стигнахме до същността. „Зряла, пълноценна връзка.“ — Флин извади кутийката, която носеше в джоба си, и я отвори. — Това достатъчно зряло ли ти се струва?

Устните ѝ се разтвориха и той си помисли, че никога не е изглеждала така красива, както сега, докато стоеше онемяла и се взираше в пръстена с диамант.

— Да бъдем зрели хора, Мал. Нека се оженим.

— Искаш да се ожениш за мен?

— Да, вече съм напълно сигурен. — Усмихна ѝ се. — Изглеждаш малко бледа. Ще го приема като добър знак. Бижутерът каза, че моделът е класически и Брад също го одобри. — Флин извади пръстена от кутийката. — Съвършено оформен солитер, дрън-дрън. Харесва ли ти класическата форма?

На гърлото ѝ бе заседнала буца, но напрегна сили да я разсее.

— Да, харесва ми.

— Струва ми се, че и ти си наясно какво искаш. — Хвана отпуснатата ѝ ръка и сложи пръстена, преди тя да каже още нещо. — По мярка ти е. Не мислех, че ще бъде. Имаш толкова нежни пръсти, но, изглежда, няма да се наложи да го носим в златарско ателие.

Малъри почувства топлина при допира на златния кръг.

„Да, наистина приляга“, замечтано си каза тя. Изглеждаше така, сякаш е изработен специално за нейната ръка.

— Красив е. Съвършен.

— Е, вече можеш да кажеш „да“.

Отмести поглед от пръстена към очите му.

— Животът с теб ще бъде като влакче в лунапарк. По-рано се страхувах да се возя, защото човек никога не знае какво да очаква. Превъзмогнах страха.

— Кажи „да“ и ще сменя лампите.

Тя издаде звук, който бе нещо средно между плач и смях и се хвърли в прегръдката му.

— Знаеш, че отговорът е „да“ дори ако оставиш грозните лампи.

— Обичам те.

— И аз те обичам. — Притисна буза към неговата, повдигна ръката си и се загледа в блясъка на диаманта. — Как е възможно един и същи човек да е купил този великолепен пръстен и онези ужасни лампи?

— Многого различни страни на Флин Хенеси.

— Късметлийка съм. — Малъри чу входната врата да се отваря и хукна натам почти едновременно с Мо. — О, идват! Трябва да се похваля! — Обърна се и изпрати въздушна целувка на Флин. — Да го покажа на някого.

Забърза към вратата и видя Дейна, която почти тичаше по коридора, плътно следвана от Зоуи.

— Какво ви прихваща? — попита Зоуи.

— Трябва да видите нещо. Господи, каква новина имам — каза Дейна, когато Малъри се втурна към нея.

— Каквато и да е, едва ли може да се сравнява с моята.

Зоуи застана между тях.

— За бога, ако някоя от двете ви не изплюе камъчето, ще се пръсна.

— Първо аз! — в един глас заявиха Дейна и Малъри и показаха ръцете си.

Последваха викове и нечленоразделни звуци, непонятни за тримата мъже и деветгодишното момче, които стояха и ги гледаха.

Саймън видя майка си и приятелките ѝ да подскачат и да пищят като момичетата в училищния двор. Повдигна вежди и хвърли

озадачен поглед към Брад.

— Какво им става?

— Това е една от най-големите загадки в живота, хлапе.

— Трудно е да разбереш жените.

Момчето плесна с ръце срещу кучето, което сляпо се бе присъединило към въодушевлението на женската компания и доволно се търкаляше на пода.

Флин погледна Джордън.

— Бира? — попита го.

— Бира — съгласи се Джордън и потърси тишина и спокойствие в кухнята.

— Не мога да повярвам! — Зоуи сграбчи ръцете на Малъри и Дейна и подскочи на пръсти. — Сгодени! И двете сте сгодени. Получили сте предложения в един и същи ден. Това е магия. А пръстените... Прекрасни са! Господи.

Пъхна ръка в джоба си за кърпичка.

— Шшшт. Мамо, стегни се.

Зоуи укорително изгледа сина си.

— Ти ли ще ми казваш какво да правя!

Саймън изсумтя и се сборичка с Мо.

— Ще ядем ли пица?

— Защо не отидеш в кухнята да попиташ Флин? Възпитано — добави тя, когато момчето се изправи.

— Трябва да ви покажа кухнята — спомни си Малъри. — Но първо... — Хвана ръката на Дейна и разгледа рубина. — Великолепен е! Идеален е за теб.

— Както и мъжът. Почакай да чуеш как ми предложи.

— При мен беше по-интересно — заяви Малъри.

— Гола ли беше?

— Не.

Дейна наплюнчи пръст и имитира коригиране на резултата върху въображаема дъска.

— Аз печеля.

— Мамо! — извика Саймън от вратата на кухнята. — Питат каква пица искате, иначе ще ядете от онази, която те изберат.

— Знаете ли какво? — Зоуи прегърна приятелките си. — Ще ми разкажете всичко с подробности, когато мъжете не са наблизо да ни

пречат. Утре сутринта ще си устроим празненство в „Малки удоволствия“.

— Аз съм „за“ — съгласи се Дейна. — Гладна съм, а не бих искала да ям пица с лук и гъби вместо такава, каквата обичам.

Час по-късно Дейна дояждаше третото парче. Изтегна се на пода до Саймън и Мо и издаде въздишка на задоволство.

— Ако сте готови, да поговорим за ключа.

— Саймън, качи се горе с книжките си. Нали нямаш нищо против, Флин? — попита Зоуи.

— Разбира се. Знае в коя стая.

— Можеш да вземеш и Мо. Ще те повикаме, когато стане време да си тръгвате.

— Защо не мога да остана тук, докато си говорите за магии?

— Откъде знаеш това? — полюбопитства майка му. — Саймън, подслушвал ли си?

— За бога, мамо — промърмори той и се престори на обиден. — Не е нужно да подслушвам, просто имам уши. — Улови ушите си и ги раздвижи. — Виждаш ли ги? Две са.

— После ще си поговорим за ушите ти. Върви горе. Ще прекараш вечерта като затворник с телевизор и куче. Утре можеш да напишеш протестно писмо до конгресмена.

— Господи. — Устните му трепнаха и завъртя очи, а после ги ококори и втренчи поглед в онова, което Брад държеше в ръка. — Мили боже! Това е „WWF Смакдаун“!

— Можеш да го вземеш за няколко игри.

— Наистина ли? Супер! Мамк... — не довърши неприличния израз, когато долови упрека в очите на майка си. — Супер! — повтори той. — Благодаря.

— Няма проблем. Почакай да поиграем един срещу друг, ще те направя на пух и прах и няма да имаш оправдание, че не си тренирал достатъчно.

— Да, разбира се. — Саймън взе видео диска. — Страхотна игра. Благодаря.

Грабна ученическата си раничка под мишница, хукна към стълбите и повика Мо.

Зоуи отпусна ръце в скута си.

— Много мило от твоя страна.

— Може би той няма да мисли така, когато го смажа на следващия мач.

— Не искам да се чувстваш задължен да...

— Не се чувствам задължен — хладнокръвно я прекъсна Брад и насочи вниманието си към Дейна. — Искаш ли ти да започнеш?

— Ако мога да говоря, без да ставам. Както решихме, Джордън описва събитията в тяхната последователност.

— Вече ми даде копие — намеси се Малъри. — Направих по едно за всички. Ще отида да ги донеса.

— Страхотна е, нали? — отбеляза Дейна, когато Малъри излезе от стаята. — Изпипва всички подробности. Щом Мал вече го е прочела, а и вие ще го направите, ще ви кажа само, че го е изложил в хронологична и свързана форма. От полза е да проследим случилото се до този момент. От деня, в който Малъри, Зоуи и аз получихме покани за коктейл в „Уориърс Пийк“, запознанството ни там и първата ни среща с Роуина и Пит, когато чухме историята на трите дъщери. После забъркахме Флин и разбрахме, че е приказка.

— Така Флин се е запознал с Малъри и е станал част от похода — продължи Джордън. — Освен това всяка от вас е била на кръстопът в кариерата си.

— Кариерите ни бяха в задънена улица — поправи го Зоуи. — Затова предложението да получим по двадесет и пет хиляди долара, ако се съгласим да търсим ключовете, бе твърде примамливо, за да го отхвърлим, макар отначало никой от нас да не вярваше в тази история.

— Нещо повече. — Малъри се върна и донесе кафяви пакети, на които бе залепила етикети с имена. — Привлече ни финансовата перспектива, но и споделените чувства на разочарование, несигурност и страх от неизвестността. И мигновено възникналата привързаност помежду ни. Джордън е доловил това и много находчиво го е пресъздал в разказа си.

— Да добавим и новите нишки — отново заговори Дейна, — които свързаха Джордън и Брад с нас, с Роуина и Пит и с дъщерите. Мисля, че това е важно. Всеки от нас има роля и трябва да бъде тук, докато трае търсенето.

— Следващият фактор е Кейн. — Малъри извади своето копие. — Образът му е толкова зловещ, Джордън, и толкова правдиво описан. Сякаш си го виждал през моите очи.

— Достатъчно бе да го видя със своите. Мисля, че трябва да гледаме на него по-скоро като на необходимо зло, отколкото като на враг. Той е друг важен елемент от изпитанието.

— Съгласен съм — кимна Брад. — Толкова важен, колкото всеки от нас. Мисля, че накрая няма да бъде достатъчно да го надхитрим, както стори Малъри, нито да имаме надмощие в играта, с което Дейна засега се справя. Ще трябва да го унищожим.

— Как можем да унищожим един бог? — попита Зоуи.

— Не зная, но бих казал, че първо трябва да вярваме, че сме способни.

— Може би. Но засега целта ми е само да се добера до ключа. — Дейна изправи гръб. — Остават още няколко дни. Ето какво зная. Би трябвало да мога да го открия сама, но важно е и участието на Джордън. Кейн се опита да ни раздели не просто защото не желае да живеем щастливо заедно. Получи се тъкмо обратното, ние се сближихме, което навярно никак не му харесва. — Протегна ръка и взе резен чушка от парчето пица, което хапваше. — Не прецени правилно какво ще стане, след като ме върне в миналото. Това бе една от крачките, които трябваше да направя, а вероятно не бих успяла без онази разходка назад във времето. Минало, настояще и бъдеще. Изясних и приех миналото. Постигнах мир в настоящето и... — Завъртя ръката с пръстена. — Вече гледам към бъдещето. Всичко това е важно не само лично за мен, а и за целта ми. Джордън присъства във всяка от тези времеви рамки.

— Благодаря, Дългучке.

— Не се главозамайвай. Донякъде е просто съдба. Ако прочетете част от този разказ... — взе копие от ръцете на Малъри, — ще започнете да чувствате и да разбирате дори събитията, в които не сте били преки участници. Ще получите ясна, цялостна картина. Ето тук... синята мъгла, която изпълни „Малки удоволствия“, студът, който ни сковаваше до мозъка на костите, странното сияние, цветът на ситните капки. Ще усетите как пропълзват по кожата ви.

— Литературни похвати — каза Джордън.

— Да, доста добре боравиш с тях.

— Моля?

Леко раздразнена от прекъсването, Дейна вдигна поглед и го видя да се взира в нея с присвити очи така съсредоточено, че я накара да се изчерви.

— Казах, че си добър. Какво има?

— Е, за всяко нещо има първи път. Изведнъж ожаднях — промърмори той и излезе от стаята.

Дейна се раздвижи и въздъхна.

— Кратка почивка — заяви тя и тръгна след Джордън към кухнята. — Какъв е проблемът?

Той извади бутилка сода от хладилника.

— Няма проблем. — Отвори капачката и сви рамене. — Никога... откакто се преместих в Ню Йорк, нито веднъж не си казала добра дума за творенията ми.

— Бях ти сърдита.

— А, сега разбирам. — Понечи да отпие глътка, но остави бутилката. „Истината“, помисли си Джордън. Колкото и да му бе трудно, помежду им не биваше да има повече неизяснени неща. — Чувствах се засегнат, Дейна. Когато става дума за книгите ми, не ценя ничие мнение повече от твоето. Затова за мен беше важно какво мислиш за работата ми.

— Искаш да знаеш какво мисля за книгите ти? Истинското ми мнение?

— Да, нека бъдем искрени.

— Е, след като ми подари този красив пръстен, мисля, че заслужаваш откровеност. — Дейна взе содата, отпи и му я върна. — Имаш удивителен талант. Очевидно е, че цениш дарбата си и умееш да я използваш. Всеки път, когато разгърна твоя книга, ме впечатляват широкият ти мироглед и способността ти да си служиш с езиковите средства. Дори когато те мразех, се гордеех с теб, Джордън.

— Виж ти — едва промълви той.

— Не съжалявам, че се държах, сякаш те подценявам. Може би така съм те накарала да работиш по-упорито.

— Може би — усмихна се той.

— Е, вече всичко е ясно.

— Повече от ясно.

— Да се връщаме, защото не съм свършила. Държа да узная мнението ти за това, което ще кажа по-нататък.

Дейна влезе в хола и отново се настани на пода.

— Добре — каза тя, надвиквайки разговорите, които се водеха. — Почивката свърши. Мисълта ми бе, че колкото и талантлив да е Джордън, не става дума само за авторско виждане. Има нещо повече от поредица събития, увлекателно вплетени в художествена форма. Когато човек чете, разбира колко често е бил свързан със събитията или е участвал в тях. Факт е, че той е бил първият, който преди години е видял или почувствал нещо мистериозно около „Пийк“. Мисли, че е срещнал призрак там. — Дейна замълча и се усмихна, когато Малъри започна да отбелязва с цветен маркер пасажи от копието на Флин. — Пръв от всички нас е видял и е купил една от картините на Роуина. Флин е мой брат, с Брад сме приятели, а Джордън се превърна от приятел в мой любим.

— Разбил е сърцето ти. — Малъри енергично оцветяваше напечатани думи в яркожълто. — Отнета невинност. Съжалявам — обърна се тя към Джордън. — В това има много силна магия.

— Кейн проля неговата кръв. — Дейна кимна на Малъри и ѝ се усмихна. — Той е единственият от нас, който напусна дома си, рано осиротял и сам, за да поеме на поход. А сега се завърна — заключи тя и срещна погледа му, — за да го довърши.

— Мислиш, че ключът е у мен? — заинтригуван, Джордън се облегна назад. — Следвам логиката и долавям традиционните елементи в теорията ти, Дейн, но къде? Как? Кога?

— Не мога да знам всичко. Но има смисъл. Връзва се. Все още не мога да разгадам напътствията. „Една богиня броди, а друга стои в очакване.“ Къде броди? Какво очаква другата? Когато се опитах да изпадна в транс, видях образ.

Беше му хрумнало нещо, но когато чу последните думи, то изведнъж изчезна.

— Какво си се опитала да направиш?

— Експеримент. Нещо като медитация. Освободи съзнанието си и виж какъв образ ще изплува. Видях ключа. Сякаш се носеше над поляна със синьо-зеленикава трева. Вероятно защото се взирах в стената на книжарницата си, а цветът ѝ е точно такъв. Протегнах ръка, за да го докосна, но не можах да го достигна. — Смръщи вежди и

отново си представи всичко. — После изведнъж фонът се смени. Стана бял с черни напречни ивици. В главата ми зазвучаха думи.

— Чула си гласове? — попита Брад.

— Не точно. Но чух думите. Почакайте, ще си ги спомня. „Тя бродеше в нощта, сливаше се с мрака и всички негови тайни. Когато заплака, отчаяно умоляваше да настъпи ден.“

— Значи не е ясно дали е богиня... коя е тя, за бога? Сигурно това е едно от последните парчета от пъзела.

— Мога да го поставя на мястото му — каза Джордън. — Думите са мои. Аз ги написах. Във „Фантом в замъка“.

За миг настъпи гробна тишина, след което всички заговориха в един глас.

— Успокойте се! — Брад стана и вдигна ръце. — Казах, успокойте се! Да не губим нишката. Първо, да елиминираме всяко съвпадение. Дейна, чела ли си книгата?

— Да, но...

— Чела си я?

Тя завъртя очи срещу Джордън.

— Няма отново да подхранвам писателското ти его. Да, прочетох я, но беше преди години. Дори аз не помня всяка дума от всяка прочетена книга. Не познах цитата.

— И аз съм я чела. — Зоуи вдигна ръка като ученичка в клас и изведнъж смутено я отпусна. — Страхотна е — каза тя на Джордън. — Но в нея жената, която броди в нощта, не е богиня, а призрак.

— Именно — намеси се Брад. — Най-интересното е, че Джордън е написал тази книга, вдъхновен от „Уориърс Пийк“ и от призрака, дето твърдеше, че го е видял една нощ.

— Наистина ли? — попита Зоуи. — Това е страхотно!

— Често се качвахме там с Брад и Флин и спяхме на палатка. Брад успяваше да... набави бира и цигари.

Зоуи се обърна към Брад.

— Така значи?

— Бяхме шестнадесетгодишни — промърмори той.

— Това не е оправдание.

— Ще му се караш по-късно — намеси се Дейна. — Да продължим.

— Видях я да върви по парапета — заговори Джордън. — На лунната светлина. Силуетът ѝ, с развята пелерина, се открояваше като видение сред сенките. Взех я за призрак и когато написах книгата, я описах така. Самотна пленница на нощта, умоляваща за ден. Но не е била призрак.

Дейна сложи ръка на коляното му.

— Била е богиня.

— Роуина. Разбрах го днес, когато отидохме да се срещнем с тях в „Пийк“. Досега не знаех какво означава.

— Ти пръв си я видял — тихо каза Дейна. — И си я описал, независимо в каква форма. Придал си ѝ ново измерение, направил си я част от един различен свят. Тя е пазителката на ключовете. Ключът е в книгата. — Ръката ѝ затрепери, когато мислено подреди всички останали парчета. — Белият фон на черни напречни ивици. Редове в книга. Ключът се стопи и изчезна в нея. — Скочи на крака. — Флин, ти имаш копие.

— Да. — Брат ѝ огледа стаята. — Не съм сигурен точно къде. Все още не съм разопаковал всичко.

— Нищо чудно. Живееш в тази къща едва от две години. Е, намери го — настоя тя.

Флин лениво се протегна и стана.

— Ще отида горе да я потърся.

— Аз имам една у дома — каза Зоуи. — С меки корици. Купувам си всяка твоя книга, но бюджетът ми не достига за луксозните издания — промълви тя, сякаш се извинява.

Джордън се приближи и повдигна ръката ѝ към устните си.

— Ти си голяма сладурана.

— Мога да я донеса от къщи. Предполагам, че ще успея да дойда, преди Флин да открие своята.

— Дай му малко време. — Малъри вдигна поглед и си представи как Флин рови из кашоните на горния етаж. — И аз я имам, а моят апартамент е по-близо. — Изведнъж замълча и повдигна показалците на двете си ръце. — Обзалагам се, че всеки от нас има екземпляр от „Фантом в замъка“.

— Е, аз да, разбира се — каза Джордън.

— Аз също — потвърди Брад.

— Да. Зън-зън-зън — извика Дейна. — Това е звукът, който издават брънки на верига, когато се съединяват. Хайде, Флин, колко време човек може да търси една книга?

— Кога за последен път си влизала в някоя от необитаваните стаи горе? — попита Малъри.

— Добър въпрос. — Нервно закрочи из стаята. — Там е, там е, в книгата. Зная го. Ще се кача да я намеря сама.

Завъртя се към вратата точно когато Флин дотича по стълбите.

— Ето я. Ха. Беше в кашон с етикет „Книги“. Бях забравил, че има такъв.

Подаде я на Дейна. Тя прокара ръка по заглавието с надеждата да попадне на някакъв знак и се загледа в силуета на „Уориърс Пийк“, сниман при пълнолуние. Разтвори книгата, прелисти я и усети мириса на хартия и прах.

— Къде са онези редове, Джордън?

— В края на пролога.

Отвори на една от първите страници, прочете думите наум, изрече ги и изчака.

— Не усещам нищо. Би трябвало да усетя, нали, Малъри?

— Миг на прозрение, осъзнаване, трудно е да се обясни.

— Ако бе настъпил, щях да разбера — довърши Дейна. — А не се случва нищо. Може би трябва да я прочета, за да схвана цялата картина. Както ти трябваше да нарисуваш целия портрет, за да се добереш до ключа.

— Чудя се... — поколеба се Зоуи — дали не е защото тази книга не е твоя? Джордън я е написал и в известен смисъл всички екземпляри са негови, но ти притежаваш само един от тях. Щом ти си ключът, не е ли логично да го откриеш в своята книга?

Дейна втренчи поглед в нея и се усмихна.

— Зоуи, това е гениално. Хайде, воини, на конете. Да се прехвърлим у нас.

— Ще дойда след малко. — Зоуи взе чантата си. — Само да откарам Саймън у дома. Ще помоля съседката да постои при него.

— Почакайте да изхвърля тези кутии. Зоуи, ще опаковам няколко парчета пица за Саймън.

„Животът продължава“, помисли си Дейна. Не би спрял хода си дори заради вълшебни ключове и зли магьосници. Нали затова е

живот.

— Елате, когато сте готови. — Тя сграбчи ръката на Джордън и го повлече към вратата. — Опаковай малко и за мен.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Наистина ли си чела книгата, или излъга? — попита Джордън, докато караше обратно към апартамента ѝ.

— Защо да лъжа?

— Нямам представа. Но онзи ден каза, че никога не си била героиня в книга. Затова реших, че не си чела „Фантом в замъка“.

— Не разбирам.

— Прочете ли я?

— О, по дяволите. Намразих я. Толкова е добра, а аз исках да не струва, за да мога с право да заявя: „Виждате ли? Не го бива“. Но не можех. Канех се да я изхвърля, дори си представях как я изгарям.

— Господи, наистина си била бясна.

— И още как. Но разбира се, сърце не ми даде да изгоря книга. Душата ми на библиотекар щеше да повехне и да загине. По същата причина не можах и да я изхвърля. А така и не се наках да я занеса в антикварна книжарница или просто да я подаря на някого.

— Не съм виждал свои романи сред книгите у вас.

— Не би могъл. Скрити са.

Джордън откъсна поглед от пътя и се засмя.

— Стига.

— Не исках никой да знае, че имам твои книги. Самата аз не исках да ги виждам. Но трябваше да ги притежавам.

— Значи си чела „Фантом в замъка“ и не си познала Кейт?

— Кейт? — Дейна напрегна паметта си. — Героинята? А... жена с проникателен ум, малко високомерна. Упорита, разчитаща единствено на себе си и доволна да бъде сама... Затова предприема онези дълги разходки и е привлечена от „Пийк“. Тоест от „Уоч“, както си нарекъл замъка. — Надникна малко по-дълбоко в спомените си и образът се дооформи в съзнанието ѝ. — Има хаплив език. Бях впечатлена от това. Държи се малко сприхаво, особено с героя, но не бих я упрекнала. Той го заслужава. Живее в малък град и се чувства

щастлива в него. Работи в... антикварна книжарница и точно там привлича интереса на злодея.

— Това е нашето момиче.

— Има трезво отношение към секса, което също ми хареса. Твърде много героини в романи са описани като девственици или уличници. А тя използва ума си, който е забележителен, но прекалената ѝ вироглавост я вкарва в беда.

— Все още ли не загряваш? — попита Джордън след миг.

— Какво? Не... — Внезапно прозрение я накара да втренчи поглед в него. — Нима искаш да кажеш, че си я базирал на мен?

— Повечето черти. За бога, Дейна, дори има твоите очи.

— Очите ми са кафяви. А нейните... имаше нещо поетично.

— „С цвят на шоколад, неустоим и горчив.“

— Не съм вироглава. Просто съм... самоуверена.

— Аха.

Спря пред кооперацията ѝ.

— Не съм високомерна, но проявявам нетърпимост към тесногръдите и хленчещите хора.

— Именно.

Дейна слезе от колата.

— Започвам да си спомням. Понякога тази Кейт наистина става непоносима.

— Понякога. Това я прави интересна и жива. Особено защото може да бъде и безкрайно щедра и добра. Има страхотно чувство за хумор и умее да се надсмива дори над себе си.

Тя се намръщи и отключи вратата на жилището си.

— Може би.

Докато влизаха, Джордън закачливо я потупа отзад.

— Здравата бях хлътнал по нея. Разбира се, ако трябваше да я опиша сега...

Притисна я към вратата и сложи ръцете си от двете страни на главата ѝ.

— Какво?

— Не бих променил нищо. — Наведе се към нея и всмука устните ѝ. — Бях толкова сигурен, че ще прочетеш книгата, ще се познаеш и ще ме потърсиш. Но ти не се опита да се свържеш с мен и заключих, че не си я чела.

— Може би не съм била готова да се позная. Но можеш да бъдеш сигурен, че отново ще я прочета. Всъщност това е единствената от книгите ти, която съм чела само веднъж.

Той се засмя и се отдръпна.

— Препрочитай книгите ми?

— Вече виждам как започваш да се надуваш, така че ще замълча, преди да се пръснеш и някой да пострада.

Наведе се, мина под ръката му и се отправи към една от етажерките с книги.

— На жената, която загубих. На жената, която открих. На единствената жена, която съм обичал. Късметлия съм, че и трите са една и съща.

Дейна извърна глава към него, докато посягаше към рафтовете.

— Какво беше това?

— Посвещението, което току-що съчиних за следващата си книга.

Тя отпусна ръка.

— Джордън, ще ме накараш да се разтопя. Никога не си ми казвал подобни неща.

— Мислех си ги, но не знаех как да ги изрека.

— Вече видях откъс от този роман. Ставаше дума за изкупление. Нямам търпение да го прочета целия.

— А аз нямам търпение да го допиша за теб.

Проследи я с поглед, когато взе една книга, свали обложката и отдолу се показва корицата.

— „Фантом в замъка“ — прочете той. — Джордън Хоук. В обложка на... — Избухна в смях. — „Как да защитим дома и градината си от вредители“. Добро хрумване, Дългучке.

— Стори ми се подходящо. Имам друга твоя книга с обложка на роман, наречен „Кучеядите“. Изненадващо глуповато и безинтересно четиво, въпреки заглавието. Освен това... Няма значение, все вариации на тази тема.

— Ясно.

— Знаеш ли какво ще ти кажа? — Хвана ръцете му. — След като всичко свърши, ще устроим тържествено сваляне на маскировките и ще подреда книгите ти на подобаващо място.

— Идеята ми допада. — Погледна томчето, а после отново лицето ѝ. — Ще почакаме ли другите?

— Не мога. — Очевидно бе, че не е изненадан от този отговор. — Твърде нетърпелива съм. Струва ми се, че трябва да го направим само двамата.

— Тогава да действаме.

Дейна прокара ръка по силуета на „Пийк“, както бе направила и с екземпляра на Флин. Но този път усети... нещо. Как го бе нарекла Малъри? „Миг на осъзнаване.“

„Да, точно това“, реши тя.

— Тук е, Джордън — прошепна Дейна. — Ключът е в тази книга. „Съсредоточи се — каза си тя. — Трябва само да го видиш.“

Той се загледа в пръстите ѝ, които бавно се плъзнаха по името му. Дишането ѝ стана учестено.

— Дейна.

— Чувствам го. Топъл е. Очаква ме. Тя ме очаква.

Внимателно прелисти страниците и изведнъж затаи дъх. Книгата падна от ръцете ѝ. Джордън отново извика името ѝ и я хвана, преди да се строполи на пода.

Обзет от ужас, едва успя да я сложи на килима. Долавяше дишането ѝ, но бе станала бледа и леденостудена.

— Върни се, Дейна. Върни се, за бога.

Енергично я разтърси, но тялото ѝ остана неподвижно и главата ѝ се отпусна встрани.

— Къде я отведе, копеле? — Понечи да я изправи, но погледът му се спря на разтворената книга до нея. — Господи.

Повдигна я и я притисна към себе си, за да я стопли и защити. Щом чу гласове в коридора, скочи да отвори вратата, преди Флин да почука.

— Дейна! — Флин се втурна към нея и прокара ръка по лицето ѝ. — Не!

— Той я плени — процеди Джордън през зъби. — Онзи негодник я вкара в книгата. Проклетата книга я погълна.

Почувства силата, която я изтръгна от тялото ѝ. Мигновено бе разбрала целта му. Беше я накарал да изпита болка, за да ѝ покаже на

какво е способен, и го бе направил със задоволството на жесток хлапак, който къса крилата на насекомо. След болката я бе завладял студ. Беше я сковал до костите и те сякаш бяха станали крехки и чупливи като стъкло.

Коварните пипала на синята мъгла я бяха сграбчили и я бяха откъснали от топлия и светъл свят, който познаваше, за да я хвърлят в света на студа и болката. Синият воал я обгръщаше, стягаше ръцете и краката ѝ и я задушаваше, докато започна да се бори за всяка глътка въздух, макар студен и раздиращ като ледени шипове. Дори когато мъглата се разсея, тя продължи да лежи сама и разтреперана в мрака.

Първото, което изпита, бе паника. Накара я да се свие на кълбо и да простене. Но когато си пое дъх, долови мирис на бор и есенна шума. Гора. Надигна се и усети допира на боровите иглички и сухите листа до дланите си. Щом страхът ѝ започна да отшумява, видя лунните лъчи, които проникват през клоните. Осъзна, че вече не е толкова студено. Беше ясна и прохладна есенна нощ. Чуваха се гласове на птици, монотонните викове на бухал и приглушеното свистене на вятъра в короните на дърветата. Докато се изправяше, залитна, подпря се на ствола на едно от тях и едва не заплака от облекчение, когато прокара пръсти по грапавата кора. Беше нещо толкова реално и нормално. Успя да преодолее световъртежа, облегна се с гръб на дървото и очите ѝ привикнаха към тъмнината.

„Жива съм“, каза си тя. Не бе пострадала. Чувстваше се малко замаяна, но здрава. Трябваше да намери пътя към дома, а единственият начин да стигне до него бе да се движи. Въпросът бе накъде. Реши да се довери на инстинктите си и тръгна напред. Сенките бяха толкова дълбоки, че си представи как потъва в някоя от тях като в бездна. Светлината, която се процеждаше през дърветата, бе сребриста като матовия блясък на неизлъскани мечове. За миг ѝ хрумна, че листата по дърветата са твърде много за края на октомври. Стъпи на съчка и пукотът ѝ отекна като изстрел, който я стресна и я накара инстинктивно да подскочи.

— Добре, добре.

Чу ехото на собствения си глас и стисна устни, за да не заговори отново.

Когато сведе поглед към краката си, с удивление видя, че е с износени кафяви кубинки вместо с черните обувки с висок ток, които

бе избрала за вечерта.

Бе решила да се облече официално, защото...

Мисълта се губеше и отново изплуваше в съзнанието ѝ, докато най-сетне успя да я улови. Бе държала тоалетът ѝ да подобава на красивия ѝ годежен пръстен. Но вдигна ръката си и не го видя на нея. Сърцето ѝ се сви и споменът за изживяния ужас избледня пред уплахата, която я обзе, щом разбра, че е загубила пръстена на Джордън. Завъртя се и хукна обратно през гората, за да потърси мястото, където бе паднала. Или се бе събудила? Докато тичаше, вирайки се в земята с надеждата да зърне блясъка на злато, за първи път чу зловещо шумолене зад себе си и до гърба ѝ достигна хладна вълна. Беше се излъгала. Не бе сама. Ускори крачките си, но не в сляпа паника. Бе твърдо решена да избяга и да оцелее. Чу го да се приближава зад нея — не тичешком, а с нагло спокойствие. Явно бе сигурен, че ще спечели това надбягване.

„За нищо на света“, зарече се тя. Щеше да го победи, защото не желаше да намери смъртта си тук. Едва дишаше, когато излезе от гората и се озова на открито, под ослепителна бяла луна. „Не е реална — осъзна тя, докато пристъпваше по тревата. — Не трябва да има пълнолуние.“ Наближаваше краят на четириседмичния ѝ срок, който щеше да изтече при новолуние. Това щеше да бъде краят на нейното изпитание. Но тук луната бе кръгла и сякаш плуваше по черното небе над сянката на „Уориърс Пийк“.

Продължи по-бавно и притисна ръка към корема си, за да потисне спазъм. Нямаше бяло знаме с герб над кулата. Прозорците бяха тъмни. Навярно единствените обитатели бяха паяци и мишки. Защото това бе замъкът от книгата на Джордън. Бе попаднала в нея и бродеше из страниците ѝ.

— Притежаваш остър ум.

Рязко са обърна. Зад нея стоеше Кейн, точно до гората.

— Това е измама. Още една фантазия.

— Така ли? Познаваш силата на писаното слово, реалността, която оживява в страниците на една книга. Това е неговият свят. Той го е въплътил в роман. Просто те доведох в него. Питам се дали съзнанието ти ще издържи и ето че се озова тук. Радвам се.

— На какво се радваш? Стигам все по-близо до ключа.

— Така ли? А спомняш ли си какво се случва по-нататък?

— Зная, че това не беше част от книгата. Ти не присъстваше в нея.

— Малки промени. — Кейн вдигна ръка и направи артистичен жест. — Ще доведат до различен развой на събитията. Можеш да бягаш, ако искаш. Ще ти дам възможност за избор.

— Не можеш да ме задържиш тук.

— Може би. Може би ще успееш да намериш изход. Но ако излезеш, губиш. — Пристъпи към нея и развя дълъг бял шал. — А ако останеш, ще умреш. Твоят любим е предначертал смърт в замъка. — Посочи величественото здание, което Джордън бе нарекъл „Уоч“. — Как е могъл да предвиди, че ще бъде твоята?

Тя се завъртя към сградата и побягна.

— Трябва да я върнем.

Флин отчаяно разтри студените ръце на Дейна между дланите си. Бяха я сложили на леглото, с натрупани върху нея одеяла.

— Ако това, което търси, е там — започна Брад, — не бива да го търси сама.

— Няма да я оставя сама. — Осъзнал, че няма друг избор, Джордън стана. — Така няма да успеем. Контактът, присъствието ни край нея, виковете ни, нищо не може да я върне. Брад, искам да намериш Роуина. Доведи я тук, бързо.

— Ще се забави цял час. — Зоуи, която стоеше до краката на Дейна, сега се премести от едната страна на леглото. — Малъри, веднъж тя дойде при нас. Трябва да опитаме отново. Дейна не бива да остава сама. Това е неговата цел. Да ни раздели. Не бива да му позволяваме да я постигне.

— Да я повикаме. Най-силни сме, когато сме заедно. — Малъри протегна едната си ръка към Зоуи, а с другата притисна пръстите на Дейна. — Ще я помолим да дойде.

— Няма да молим. — Зоуи стисна ръката ѝ и очите ѝ светнаха, сякаш е готова за битка. — Този път ще ѝ наредим.

— Как ще заповядате на една богиня да дойде на домашно посещение? — попита Флин.

Брад сложи ръка на рамото му.

— Всичко ще бъде наред, Флин. Ще я върнем.

— Изглежда като момичето от портрета. — Усети парене в гърлото, когато се вгледа в лицето на сестра си. Бе бледо като восък и безизразно. — От твой портрет, след...

— Ще я върнем — решително повтори Брад. — Слушай, веднага тръгвам за „Пийк“, ще доведе Роуина, Пит или и двамата дори ако трябва да насоча револвер срещу тях.

— Няма да се наложи.

На прага стоеше Роуина, а зад нея Пит.

Дейна тичаше към къщата със сетни сили и се надяваше да се почувства защитена зад каменните стени и прозорците. Как се развиваше действието в книгата? В коя глава бе попаднала? Дали постъпките ѝ бяха плод на собствения ѝ ум или на писателското въображение на Джордън?

„Мисли — заповяда си тя. — Мисли и си спомни.“ Всеки път, когато прочетеше някоя история, ставаше част от нея. Запечатваше се в паметта ѝ. Трябваше само да прогони страха и да възстанови тази.

Бе толкова изплашена. Крясък на сова накара сърцето ѝ да подскочи до гърлото. По земята пълзеше мъгла, ефирна и бяла, но със синкави краища. Сгъстяваше се и се движеше в краката ѝ, сякаш газирани сред дим. Заглушаваше стъпките ѝ.

„Както и неговите“, с ужас осъзна тя. „Само да стигна до къщата. Само да стигна до къщата.“ Там щеше да се скрие, докато дишането ѝ се успокои. Би могла да намери оръжие, с което да се отбранява. Защото той бе решил да я убие, да увие дългия бял шал около врата ѝ и да затяга примката, докато очите ѝ изскочат и вените ѝ се напълнят с кръв до пръсване. Защото бе луд, а твърде късно бе прозряла това.

Не. Не. Тези мисли бяха на Кейт. На една измислена героиня в измислен свят. А нейният преследвач не бе герой от книга. Беше Кейн. Ако му позволеше, би могъл да ѝ отнеме нещо много по-ценно от живота. Душата ѝ. В последния миг сви встрани от входа. Сега си спомни. Това бе последният шанс в битката. Кейт бе загубила ценно време да удрия по вратата и да вика за помощ, преди да се отдръпне, проумяла, че няма кой да ѝ помогне.

„Малка редакция“, каза си Дейна. Стисна зъби и разби стъклото на прозореца с лакът. Не обърна внимание на болката, когато провря

ръка, за да отмести райбера, и я поряза на назъбените парчета. С голямо усилие успя да повдигне рамката и да се претърколи над перваза.

Стовари се на пода с такава сила, че чу изтракването на собствените си кости. Няколко мига лежа замаяна, напрягайки очите си да свикнат с още по-непрогледния мрак. Въздухът бе застоял и влажен и когато се надигна, дланите ѝ се плъзнаха в праха. Нямаше нито лъскави мозайки на пода, нито великолепни полилеи или красиви антики. В камината не гореше огън. Намираше се в студена стая, изпълнена с мирис на плесен, паяжини и дихания на призраци.

Това не бе „Пийк“ от реалния ѝ свят, а замъкът „Уоч“, създаден от Джордън. Притисна с пръсти ранената си дясна ръка и запристъпва по скърцащите дъски.

„Добре си се справил с атмосферата, Хоук — помисли си тя, докато полагаше усилия да възвърне увереността си. — Типична е за замък, обитаван от призраци. Идеалното място за битката на нашата смела героиня с психопата.“

Потръпна и се наведе да потърка натъртеното си коляно.

„Кейт нарани коляното си — спомни си Дейна, — но това не я спря.“ Пое си дъх, когато стигна до преддверието и видя силуетите, очертани от ярката лунна светлина, която нахлуваше през замърсените прозорци. За нея нямаше по-голямо удоволствие от потапянето в атмосферата на една книга, но този път бе стигнала доста по-далеч, отколкото би могла да си представи. Затвори очи за миг и преброи контузиите и раните си. Бе ударила коляното и рамото си и усещаше остра болка в порязаната ръка. Бе толкова изплашена, че едва дишаше. Но това бе допустимо. Можеше да изпитва болка и страх. Единственото, което не можеше да си позволи, бе да изпадне в паника и да се предаде.

— Ще видим кой ще съчини края на историята, копеле. Една бивша библиотекарка ще натрие носа ти.

Чу зловещо изпращяване на стъкла под нечий крак и се втурна към стълбите. Наближаваше кулминацията в романа.

— Вие сте тук. — Зоуи освободи ръката на Малъри и с неохота се отдръпна от Дейна. — Направете нещо.

Роуина пристъпи напред и леко докосна китката на Дейна, сякаш да провери пулса ѝ.

— Какво се случи?

— Нали си богиня? — изкрещя Флин. — Ти ни кажи. Върни я! Трябва да я върнеш.

Джордън го побутна встрани и застана между двамата.

— Защо не знаеш какво се е случило? — обърна се той към нея.

— Способен е да прикрива някои свои действия от нас.

— А вие от него?

— Да, разбира се. Не е взел душата ѝ — тихо каза тя, опитвайки се да успокои Флин.

— Каквото и да е взел, върни я. — Той отново се втурна напред и отблъсна ръката на Малъри. Пит му хвърли смразяващ поглед, когато го видя да застава до Роуина. — Нима мислиш, че можеш да ме сплашиш, точно сега?

— Губиш ценно време, като се поддаваш на страха за сестра си.

— Студена е. Кожата ѝ е като лед. Почти не диша.

— Той я увлече в книгата — каза Джордън и мигновено привлече вниманието на Роуина.

— Откъде знаеш?

— Зная. — Взе романа от нощното шкафче, където го бе сложил. — Разтвори книгата и изведнъж падна.

Тя взе томчето от ръцете му.

— Няма го. Ключът е изчезнал от тук. Не трябваше да бъде така — промълви Роуина. — Кейн прекрачва твърде много граници. Нарушава правилата. Защо не може да бъде спрян? Това не е изкушение или дори заплаха. — Обърна се към Пит и в очите ѝ проблесна страх. — Пренесъл е битката в друга територия и някак е преместил ключа.

— Бил е в книгата? — намеси се Джордън.

— Да. Но сега той го е прехвърлил в действието на романа, както и нея. Това не биваше да бъде допуснато.

— Сама е там. Независимо дали е станала част от действието, или е застрашена от Кейн, животът ѝ е в опасност. — Джордън хвана ръката на Дейна. — Помогни ѝ да излезе.

— Не мога да я върна от там, където я е изпратил. Не е по силите ми. Трябва или да я освободи, или сама да се избави. Мога да я стопля

— започна тя.

— По дяволите. — Той грабна обратно книгата. — Изпрати ме при нея.

— Не е възможно.

Роуина се обърна и нежно прокара длани по лицето на Дейна.

Джордън изрече проклятие, рязко дръпна ръката ѝ и я накара да застане с лице към него.

— Не ме лъжи.

През ръката му премина вълна, подобна на електрически ток, но не я пусна.

— Остави жена ми — тихо каза Пит.

— Какво ще направиш, ще ме пребиеш ли? Моята жена лежи безпомощна, докато душата ѝ преживява бог знае какво, защото ви е дала дума. А вие стоите тук и бездействате.

— Светът, в който я е пленил, е негов. Силата му я държи там. — Роуина нервно отметна косите си назад, което бе необичаен жест за нея. — Няма начин да разберем какво ѝ причинява или какво ще стане, ако опитам. Не е позволено да те пренеса в друг свят. Би било нарушение на клетвата, която положих, когато дойдох тук, за да бъда пазителка на ключовете.

— Аз сътворих този свят — извика Джордън и хвърли книгата на леглото до Дейна. — Плод е на моето съзнание, на моите думи. Не мога да се примиря. Някакъв самозабравил се бог застрашава жената, която обичам, и ме предизвиква да застана срещу него. Не ме интересува колко клетви ще нарушиш. Няма да я оставя сама. Ще ме изпратиш при нея.

— Не мога.

— Роуина. — Пит обхвана раменете ѝ и я накара да се обърне към него. — Прав е. Слушай — настоя той и ѝ даде знак да замълчи. — Нямаме право да въвличаме мъж, когато една жена се бори сама. Но Кейн наруши клетвата и прекрачи всички граници на честта. Той няма право нито да отнема живота ѝ, нито да докосва ключа с ръка или с магия. Битката добива ново измерение. Или ще играем по неговите правила, или ще загубим.

— Скъпи — Роуина обви ръце около врата му, — ако го направя, дори и да успея, знаеш какво би могло да ни струва.

— Можем ли да живеем в този затвор и да не направим нищо?

Въздишката ѝ издаде мъчителна вътрешна борба, когато притисна глава към гърдите му.

— Ще имам нужда от помощта ти.

— Разбира се. Винаги съм до теб.

Роуина кимна, дълбоко си пое дъх и погледна Джордън с очи, които изглеждаха огнени.

— Трябва да бъдеш сигурен. Ако направя това, рискуваме и нейния, и твоя живот, и всичко.

— Направи го.

— Изпрати всички ни. — Зоуи сграбчи ръката на Дейна. — Каза, че заедно сме по-силни, и наистина е така. Ще имаме по-голям шанс да го победим, ако отидем всички.

— Жената воин — усмихна ѝ се Пит. — Тази битка не е за теб. Но ако боговете бъдат благосклонни, ще дойде и твоят ред.

— Дайте му оръжие — настоя Брад.

— Не може да вземе със себе си нищо, освен ума си. Легни до нея — каза Роуина на Джордън и взе книгата. Когато затвори очи, кориците засияха. — Да, виждам. Хвани ръката ѝ.

— Вече я държа.

Роуина повдигна клепачи. Очите ѝ бяха добили искрящ син цвят и се откритоа на фона на бялата ѝ кожа. Невидим вятър развя косите ѝ.

— Готов ли си?

— Да, напълно.

— Върни я. — Флин притегли Малъри към себе си, докато стоеше загледан в Джордън. — Доведи я у дома.

— Разчитай на мен.

Вятърът премина през тялото му, силен и топъл. Увлече го във вихрушка през времето и пространството и го пренесе отвъд сребристи завеси, които се разтвориха със звук, подобен на плясък на вълни.

Озова се срещу черните куполи и кули на замъка „Уоч“ в лунна нощ.

Побягна към зданието през стелещата се мъгла и до слуха му достигна крясък на сова. След миг щеше да прозвучи вой на куче срещу огромната кръгла луна. Обзе го любопитство и задоволство, когато звукът отекна във въздуха.

„Последната глава“, осъзна той и се убеди в това, щом зърна счупеното стъкло. „Време е за малка промяна в действието“, помисли

си Джордън, докато се провираше през прозореца.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— А ние какво да правим? — Малъри се притисна към Флин. — Не можем просто да чакаме.

— Стойте близо до тях — каза Пит.

— Може би има още нещо. — Роуина седна на ръба на леглото с книгата в скута си. — Вече нарушихме клетвата. Едва ли нещо ще се промени, ако си позволим и друга волност.

— Тогава наблюдавай. — Той застана до нея. — Но заслужават шанс да се справят сами. Чети. — Сложи ръка на рамото ѝ и сля силата си с нейната. — За да могат и другите да следят какво става.

Роуина кимна и отвори книгата на последната глава.

— „Докато тичаше нагоре по стълбите, страхът я стягаше в зловещата си хватка и сякаш правеше сенките в замъка още по-непроницаеми.“

Когато стигна до площадката, Дейна понечи да тръгне надясно. Имаше десетки стаи и стотици ниши, където би могла да се скрие. Но за колко време? Той щеше да я намери. Мракът не бе пречка за него. Дали щеше да я убие? Кейт се бе спасила накрая, но нейният противник бе човек от плът и кръв. Как би могла да разбере доколко светът, в който бе попаднала, е творение на Джордън, и доколко на Кейн? А може би до известна степен е плод на откъслечните ѝ спомени за книгата, изопачени от собствения ѝ страх? Щом чу трошенето на стъкла на долния етаж, рязко се завъртя и видя сянката на Кейн и дългия шал, който бе добил лек синкав блясък от лунната светлина.

Мъглата, вече студена и синя, запълзя нагоре по стъпалата към нея.

— Ще те намеря, Кейт — прошепна той с дрезгав глас. — Винаги те намирам.

„Думи на убиеца“, помисли си тя. Машинално изрече отговора, без да мисли.

— Няма да ти бъде толкова лесно, колкото с другите.

Обърна се и бързо изкачи следващата поредица стъпала.

„Трябва да спечеля дистанция“, трескаво си помисли тя. Докато я настигне, щеше да има време да проясни мислите си. Страхът замъгляваше разсъдъка ѝ и ставаше все по-трудно да разграничава собствените си решения от тези на героинята. Оплете се в паяжини и едва не изпищя, когато полепнаха по лицето и косата ѝ. Но необяснимо как инстинктивното човешко отвращение измести страха от съзнанието ѝ и ѝ помогна да възвърне способността си да разсъждава.

„Открий истината в неговите лъжи“, спомни си тя, когато от устата ѝ започна да излиза пара.

— Аз съм Дейна! — извика тя. — Дейна Стийл, изчадие. Няма да спечелиш тази битка.

В широкия коридор отекна смях, вратите започнаха да се отварят и затварят с трясък, който ехтеше като изстрели, а студената мъгла продължи да пълзи по пода в мрака и достигна до краката ѝ. Капките пот по гърба и слепоочията ѝ се превърнаха в ледени кристали, докато навлизаше със залитане в страховит лабиринт.

Задъхана, тя се завъртя в кръг. Тук коридорите бяха безброй и всеки от тях изглеждаше километри дълъг като в кошмарен сън.

„Той променя историята — осъзна Дейна. — Добавя свои елементи, за да ме обърка. И успява, по дяволите.“

— Избирай — прошепна гласът му в съзнанието ѝ. — Ако направиш неразумен избор, ще полетиш в бездна или ще изгориш. А ако се предадеш, това ще се окаже просто сън.

— Лъжеш.

— Тичай и рискувай живота си. Спри и си спасена. Избирай — повтори Кейн и тя почувства допира на горещата коприна до шията си.

Ужасено сграбчи шала и докато го раздираше с нокти, одраска кожата си. Задушаваше се и се бореше с илюзията за затягаща се примка около врата ѝ, а в главата ѝ нахлуваше кръв като порой. След миг отново бе свободна и пред нея имаше само един коридор, който водеше до последното стълбище. От очите ѝ се стичаха сълзи, докато бягаше натам. Хвана се за парапета, почувствала болка в удареното си коляно, и най-сетне се втурна към една врата. Сграбчи дръжката с хлъзгави пръсти. Бе задъхана и усещаше парене в дробовете и гърлото, когато, залитайки, излезе навън под сребристата лунна светлина.

Озова се на покрива на „Уоч“, високо над долината, където проблясваха светлини. В онези къщи спяха хора, сгушени на топло и спокойни. Познаваше ги, както и те нея. Приятели, роднини, любимият ѝ. Но бяха толкова далеч от нея и от света, в който бе попаднала. Бе сама и нямаше къде да избяга. Затръшна вратата и потърси на каменния парапет нещо, с което да я залости. Ако можеше да задържи убиеца зад нея до разсъмване...

„Не, не убиеца, а Кейн.“ Там бе Кейн.

Тя бе Дейна, Дейна Стийл, и преследвачът ѝ бе по-опасен от всеки убиец. Облегна се с гръб на вратата и се опита да я затисне с тежестта си. В този миг осъзна, че не е сама. Видя силует на жена с пелерина, обляна от светлина. Блясъкът на пръстените ѝ изпращаше лъчи към каменните стени. Плащът ѝ се развяваше от вятър, който не издаваше звук.

„Фантомът на замъка — помисли си тя и затвори очи за миг почивка на ума. — Образът, сътворен от Джордън.“

— Той идва. — Бе удивена колко спокойно прозвуча гласът ѝ, когато знаеше, че по петите ѝ е отмъстителен бог или психопат убиец, а пред нея — духът на покойница. — За да ме убие, да ме спре или да вземе душата ми. В крайна сметка, това е една и съща цел. Имам нужда от помощ.

Но силуетът не се обърна. Жената стоеше, загледана в горите, където преди двеста години любовта я бе погубила.

— Ти си творение на Джордън, а не на Кейн. В книгата помогна на героинята и това те освободи. Не желаш ли да бъдеш свободна?

Фантомът млчеше.

— Репликата на Кейт — каза си Дейна на глас. — Трябва да си я спомня. Какви бяха думите?

Докато ги търсеше в паметта си, вратата изведнъж се отвори и я повали върху каменните плочи.

— Тя не може да ти помогне. — Кейн поглади шала в ръката си, докато излизаше. — Образът ѝ е само декор.

— Всичко тук е декор. — Дейна запристъпва назад като рак. — Всичко е измама.

— Все пак от раните ти тече кръв. — Посочи към ръката и шията ѝ. — Нима и болката е измама? А страхът ти? — Усмивката му ставаше все по-широка, докато се приближаваше. — Ти беше достоен

противник. Имаш проникателен ум и силна воля. Успя да промениш малки подробности от моята картина. Беше нужна голяма сила, за да си представиш стълбището. И още по-голяма, за да я накараш да се появи. — Посочи към силуета с пелерината. — Поздравявам те.

Дейна неволно разтвори устни за миг. Нима наистина си бе представила стълбището и вратата? Нима тя бе повикала призрака с волята си? Не, не вярваше в това. Бе започнала да се лута в паника.

Джордън. Той бе авторът на книгата, мъж с остър ум и силна воля. По някакъв начин се опитваше да ѝ помогне. Проклета да бе, ако допуснеше да не успее.

„Аз съм Дейна — напомни си тя. — Както и Кейт, героинята на Джордън.“ Никоя от двете не би се изплашила накрая.

— Може би просто трябва да си представя как скачаш от този парапет и намираш ужасяващата си смърт.

— Все още съскаш като котка, заклещена в ъгъла. Мога да те оставя тук, погълната от книгата. Би трябвало да ми бъдеш благодарна. Книгите са най-голямото удоволствие за теб. — Наклони глава встрани, когато тя се изправи и потръпна от болка. — Или да повикам убиеца на сцената? Ще бъде интересно да гледам как се бориш с него, въпреки че в моята версия е възможно да не победиш. Както и да завърши битката, ще ми се стори забавно представление.

Шалът изчезна от ръцете му.

— Помниш ли какво изпитва тя, когато го чува да се изкачва по стълбите, и какво я обзема, когато разбира, че е попаднала в капан?

Дейна затаи дъх, щом чу бавни, приближаващи се стъпки.

„Той не може да ме принуди да направя нищо — напомни си тя. — Само да ме подведе.“

— Стомахът ѝ се свива на топка от страх, когато разбира, че той е искал да дотича именно тук. Любимият ѝ я вижда на лунната светлина, а до нея — фантома и убиеца. Отчаяно тича по площадката, но знае, че няма да стигне навреме.

— Ще стигне. Достатъчна е малка корекция.

Кейн се завъртя, когато през вратата изскочи Джордън. Силата на изненадващия удар го тласна към парапета.

— Ти нямаш място тук!

— Аз сътворих това място.

С цялата си ярост, Джордън стовари юмрук в лицето му. Почувства парене, сякаш докосна огън. Въпреки това се подготви да го стори отново, но бе вдигнат във въздуха и полетя назад към стената.

— Тогава умри тук.

В ръката на Кейн проблесна меч. Дейна се хвърли на гърба му и впи нокти и зъби в него като див звяр. Чу вой и когато отново отвори уста, осъзна, че се е изтръгнал от собственото ѝ гърло. Той енергично я блъсна към Джордън. По лицето му имаше кръв от раните, които двамата му бяха нанесли.

Сърцето ѝ затанцува.

— Ще разбереш какво е болка — извика му.

Кейн вдигна меча и очите му засвяткаха.

— А теб те очаква нещо по-жестоко. Кръвта ти ще изтече тук.

Но когато замахна, мечът сякаш се изпари и ръката му остана празна.

— Да видим дали боговете могат да летят — каза Джордън.

Двамата с Дейна се втурнаха напред. Пръстите им се преплетоха и слетите им ръце преминаха през изчезващия образ на магьосника. Надигна се струйка дим и на мястото му се появи бледосиньо сияние.

След миг вече бяха сами в лунната нощ.

— Аз ли го направих? — едва промълви Дейна. — Или ти?

— Не зная. — Джордън я прегърна, когато усети, че тя се олюлява, и заедно се отпуснаха на каменните плочи. — Все едно. Господи, пострадала си. От ръката ти тече кръв. Но успях да стигна до теб. — Притисна я към себе си. — Успяхме.

— Радвам се, че си тук. — Изтощена, Дейна склони глава на гърдите му. — Как дойде? Не те е довел той. Не те очакваше.

— Не е единственият бог във Вали напоследък. — Джордън повдигна главата ѝ и притисна устни към слепоочието ѝ. — Трябва да намерим пътя обратно, Дейна. Нямам нищо против да се потопя в една история, но това е твърде много.

— Приемам идеи. — „Почакай — заповяда си тя. — Почакай, докато всичко свърши.“ — Това е краят на романа. Героинята се бие със злодея и с малко помощ от призрака, който впрочем не направи нищо за мен, успява да го събори от покрива точно когато любимият ѝ се втурва към нея. Следват целувки и задъхани обяснения в любов.

После двамата гледат как фантомът изчезва, защото душата на жената най-сетне е освободена от последната си проява на човечност.

— Спомняш си книгата доста добре за човек, който я е чел преди шест години. — Джордън ѝ помогна да се изправи и погледна към ръба на покрива. Силуетът с развята пелерина стоеше с лице към горите. — Тя не изчезва.

— Може би ѝ е нужно още време. — Когато раздвижи краката си, болката в коляното ѝ се усили толкова, че очите ѝ се насълзиха. — По дяволите! Би могъл да съчиниш парче лед за крака ми.

— Почакай. — Загледан в призрака, Джордън пристъпи напред. — Роуина.

— В книгата не се казва Роуина. Името ѝ беше... — Изведнъж Дейна замълча и ококори очи, когато жената се обърна и ѝ се усмихна. — Но това е Роуина.

— Не можех да ви оставя сами. Не бихме му позволили да отнеме живота ви тук. Ще довършиш ли похода? — обърна се тя към Дейна.

— Щом стигнах толкова далеч, няма да се откажа. Щях да... — Дейна изведнъж замълча. — Ключът не е в книгата. Вече не е сред белите страници, изписани с черни букви, а тук. Станал е част от самата история, както и ние.

— Вече направих повече, отколкото ми е позволено. Мога само да попитам: Ще довършиш ли търсенето?

— Да, ще го довърша.

Роуина изчезна, не с дим и светлина като Кейн, а сякаш не бе стояла там.

— Какво знаем, по дяволите? — попита Джордън. — Да се върнем по някакъв начин в началото на книгата и да започнем да търсим. Думите, които ти си спомни, бяха от пролога.

— Не, не е нужно да се връщаме. Трябва ми само минута. — Дейна застана до стената и вдиша дълбоко. — Есенен дим във въздуха — заговори тя. — Съвършено кръгла луна, която изглежда като изрязана в небето. Всичко, дърветата, долината... Виж, ето я и реката, която криволичи, и повърхността на водата в нея проблясва на лунната светлина. Всички подробности са тук.

— Да, красива гледка. Да довършим работата си и да отидем да ѝ се порадваме в нашия свят.

— Харесвам книгата ти, Джордън. Не искам да живея тук, но мястото е прекрасно. Точно както си го представях. Създаваш страхотни истории.

— Дейна, не издържам. Измъчвам се при мисълта, че лежиш у дома толкова бледа и студена. Изглеждаш като...

— Ниниан от портрета на Брад. Една броди... — Тя посочи към мястото, където бе стояла Роуина. — ... друга очаква. Навярно става дума за Ниниан, или може би за мен. — Обърна се и протегна ръка. — Трябва ми ключът, Джордън.

Той втренчи поглед в нея.

— Скъпа, ако беше у мен, отдавна да съм ти го дал.

— Винаги е бил в твоите ръце. Просто не си го знаел. Аз съм ключът, а ти си свързан с мен. Опиши го, Джордън. Сложи го в ръката ми и да си вървим.

— Добре. — Джордън се опита да изгради образа в съзнанието си. Щом докосна лицето ѝ, видението изплува. — Тя стоеше, обляна от лунна светлина. Влюбена богиня, с тъмни, загадъчни очи. Може би той я обичаше откакто се бе родил, не бе сигурен в това. Но знаеше, че ще я обича до края на живота си. Тя се усмихна — продължи Джордън, когато видя устните на Дейна да трепват — и протегна ръка към него. На дланта ѝ блестеше нещо малко и златно. Ключът, който бе търсила, за който се бе борила. Беше стар, но лъскав и излъчваше надежда за бъдещето. Издължената му част бе гладка пръчица, а на кръглата бе гравирани странен символ, подобен на преплитачи се спирали, стар като света.

Дейна почувства тежестта и формата му върху дланта си. Стисна го в шепи и подаде свободната си ръка на Джордън.

— Той ще ни отведе обратно — каза тя — за епилога.

Отвори очи и примигна при вида на лицата, надвесени над нея. Най-близо бе брат ѝ.

— Леля Ем.

— За бога, Дейна.

Той я сграбчи в прегръдката си и се залюля заедно с нея.

— Ох. — Дейна се засмя, когато я притисна така силно, че щеше да строши ребрата ѝ. — Кротко. Вече имам предостатъчно контузии.

— Ранена ли си? Къде?

— Ако я пуснеш за миг, ще се погрижа за нея.

Роуина докосна рамото на Флин.

— Открих ключа.

— Да, знай. Ще ми го повериш ли за малко?

— Разбира се. — Дейна без колебание го пхна в ръката ѝ. Посегна към Джордън и се усмихна на приятелите си. — Страхотно пътешествие.

— Изплашихте ни до смърт. — Малъри преглътна сълзите си. — И двамата.

— Има рани по лицето. Пострадала е — каза Зоуи и се приближи. — Ръката ѝ кърви. О, цялата ѝ шия е в драскотини. Къде има бинт?

— Няма нужда от това, мамче — успокои я Пит.

— Порязах се, докато влизах в „Пийк“, тоест в „Уоч“. Коляното ми е подуто. Колкото и да бе страшно, трябва да призная, че... беше вълнуващо. Бях... — Дейна замълча и учудено сведе поглед към крака си. Болката изчезна в мига, в който Роуина обхвана коляното ѝ. — Господи, вече не чувствам нищо.

— Може би, но дори и така да е, това би ти се отразило добре. — Брад ѝ подаде чаша. — Запомнил съм къде държиш брендите — каза той, наведе се и докосна устните ѝ със своите. — Добре дошла отново у дома, скъпа.

— Радвам се, че се върнах. — Тя отпи голяма глътка и подаде чашата на Джордън. — Има много за разказване.

— Искаш ли да си починеш, или ще имаш сили да дойдеш в „Пийк“ още тази вечер, за да завъртиш ключа?

Вгледа се в лицето на Роуина, докато докосваше одрасканата ѝ буза.

— Нима можете да чакате?

— Изборът е твой. Винаги е бил.

— Е, ще събера сили. — Дейна хвърли поглед към часовника и зяпна от изненада. — Девет? Как е възможно все още да е девет часа? Струва ми се, че съм била там дни наред.

— Шестдесет и осемте най-дълги минути в живота ми — каза Флин. — Ако си готова да отидеш тази вечер, идваме с теб.

— Трябва да се обадя на детегледачката. — Зоуи се изчерви, когато привлече вниманието на всички. — Зная, че е глупаво да се безпокоя, но...

— Няма нищо глупаво в това да се тревожиш за детето си. — Роуина стана. — Ние с Пит ще вземем ключа и ще ви чакаме.

— Ако има проблем с детегледачката — каза Брад, — аз ще постоя при Саймън. Ти трябва да присъстваш на ритуала.

— Е, добре. — Смутена, Зоуи тръгна към вратата. — Сигурна съм, че госпожа Хенсън няма да има нищо против да остане до малко по-късно. Все пак благодаря. Само ще ѝ се обадя.

— Тръгваме, когато Зоуи е готова. — Дейна се обърна към Роуина и Пит, но те вече бяха изчезнали. — Господи, как го правят? Пуф, и ги няма.

— Биха ни спестили пътуването, ако ни бяха взели със себе си. — Джордън закачливо плъзна пръсти по лицето и шията ѝ. Драскотините бяха напълно заличени. — Сигурна ли си, че ще можеш?

— Нямам търпение. Ще ви разкажем всичко, когато пристигнем в „Пийк“. Ще се успокоя едва когато ключът влезе в ключалката.

В стаята с портрета им сервираха ароматно кафе и дребни сладки, докато Дейна и Джордън се редуваха да разказват за случилото се през онези шестдесет и осем минути.

— Действала си много разумно. Как успя да запазиш самообладание?

— На моменти го губех. Бях объркана и изплашена, а той правеше промени, за да ме подмамва. Стана доста по-леко, когато осъзнах, че Джордън или е там, или също манипулира нещата по някакъв начин. Лабиринтът, в който Кейн искаше да се загубя, изведнъж изчезна и от този миг всичко бе различно.

— Никак не ми хареса редакторският му принос. — Джордън хвана ръката ѝ и я целуна точно над рубина. — Освен това реших, че героят трябва да има по-активна роля в съдбоносната битка.

— Никакви възражения.

— Мислите ли, че сте го убили — попита Малъри, — когато сте го съборили от покрива?

— Не. Той просто се изпари. — Дейна махна с ръка към Роуина и Пит. — Също като тях преди малко.

— Но го наранихме — намеси се Джордън. — Не само засегнахме гордостта му. Почувства болка от удара ми, както и когато Дейна се опита да го одере жив. Потече кръв. Щом кръви, значи може и да бъде убит.

— Не напълно. — Пръстените на Роуина заблестяха, докато наливаше кафе. — За нас смъртта е нещо различно. Част от същността ни остава. В дърветата, камъните, водата и въздуха.

— Но може да бъде победен — настоя Джордън. — Може да бъде... лишен от силата си.

— Да — тихо потвърди тя. — Може би това ще стане.

— Оттеглил се е. — Брад повдигна чашата си. — Избягал е, защото не е бил готов да се бори с двама ви наведнъж.

— Можеше да ни съсече с меча, който се появи в ръката му. Мисля, че сме задължени на Роуина — каза Дейна.

— Няма право да пролива кръвта на смъртни, както и да отнема живот. Не биваше да бъде допуснато за нищо на света. Не знаем как дръзна да опита, но ако отново си го позволи, ще сторим всичко, на което сме способни, за да го спрем.

— Какви могат да бъдат последиците за вас? — попита Брад.

— Поемаме отговорността — решително заяви Пит. — Готови сме да ги понесем.

— Рискувате да останете в този свят завинаги, нали? — Бе го проумял, когато бе успял да освободи съзнанието си от страха за своите приятели. — Нарушихте клетвата и е възможно да нямате право да се завърнете дори ако и третият ключ бъде намерен и душите на трите дъщери бъдат освободени. Ще продължите да живеете в нашето измерение като в капан, от който никога не ще се измъкнете.

— Не е честно. — Изражението на Роуина издаде, че това е истина, и накара Зоуи да скочи на крака. — Не е справедливо. Не бива да става така.

— Боговете невинаги са справедливи и често постъпват нечестно. — Трогната от застъпничеството на Зоуи, Роуина стана. — Ние направихме избора си. Би могло да се каже, че и за нас настъпи часът на истината. Е, ще изпълниш ли последната си задача?

Протегна ръка към Дейна и ѝ подаде ключа.

„Странно“, помисли си Дейна. Краката ѝ се подкосиха, но остана права и тръгна към нея.

— Каквото и обещание или правило да си нарушила, направила си го, за да спасиш живота ни. Ако бъдеш наказана за това, ако вашият свят има такива закони, по-добре е да останете в нашия.

— Нямаше да има ключалки, ако ги бях наблюдавала по-зорко. Те са невинни, Дейна, и страдат заради моята слабост.

— Докога трябва да плащате?

— Докато бъдат освободени, дори по-дълго, ако законът повелява. Вземи това и отвори втората ключалка. Ще им дадеш надежда, както и на мен.

Пит извади стъкленото ковчеже и сините сияния в него затанцуваха. Внимателно го постави на масата и застана от едната страна като страж, а Роуина от другата. Докато гледаше светлините, сърцето на Дейна се сви. Бяха останали две ключалки и тя пхна ключа в едната от тях. Почувства как златото се затопли и по пръчицата пробягна искра, която достигна до пръстите ѝ, когато завъртя китката си. Чу щракване и звук, подобен на тиха въздишка, след която трите сияния заподскачаха. С мигновен проблясък и ключът, и ключалката се стопиха и изчезнаха. На стъкления затвор остана само една ключалка.

Роуина се приближи и целуна Дейна по двете бузи.

— Благодаря ти, че използва ума си.

Обърна се и се усмихна на Зоуи.

— Явно идва моят ред.

Чашата ѝ изтрака в чинийката и тя я остави.

— Ще дойдете ли всички в седем вечерта преди новолуние?

— Преди новолуние? — повтори Зоуи.

— В петък в седем — напомни ѝ Брад.

— Е, добре.

— Ще доведеш ли сина си? Обичам децата и бих искала да се запозная с него.

— Саймън? Не желая да го излагам на риск.

— Аз също — увери я Роуина. — Само ще се запозная с него и ще направя всичко възможно да бъде защитен. Няма да се спра пред нищо, за да предотвратя всяка заплаха. Обещавам ти.

Зоуи кимна.

— Ще бъде впечатлен от тази къща. Никога не е виждал такава.

— Нямам търпение. Дейна? Мога ли да разменя няколко думи с теб насаме?

— Разбира се.

Роуина протегна ръка и я поведе към вратата.

— Казвала ли съм ти колко съм възхитена от това, в което си превърнала къщата? — Дейна огледа разноцветните мозайки на пода, копринените драперии и лъскавите мебели. — Особено сега, след като видях как би могла да изглежда, ако не бъде добре стопанисвана.

— Скоро ще стане твоя.

— Все още ми е трудно да го повярвам.

— Особено държа да ти покажа една стая.

Роуина застана пред голяма двукрилна врата и я отвори. Дейна бе въведена в истински рай за една любителка на книгите. Библиотеката бе с висок таван и подиум с красив резбован парапет. В камина от розов гранит пращеше огън и светлината на пламъците се отразяваше в лакирания паркет. Куполовидният таван бе изрисуван с герои от най-романтичните приказки. Дългите коси на принцесата, затворена в кула, се спускаха през прозореца, принцът тъкмо събуждаше Спящата красавица с целувка, а Пепеляшка обуваше изящната кристална пантофка.

— Невероятно — прошепна младата жена. — Повече от невероятно.

Големите, дълбоки кресла и дивани бяха тапицирани с кожа в цвета на добър портвайн. Масите, килимите и творбите на изкуството също бяха малки съкровища, но Дейна бе покорена от книгите. Бяха стотици, може би хиляди.

— Знаех си, че ще ти хареса — засмя се Роуина. — Погледът ти издава блаженство, сякаш си с умел любовник.

— Нормално е да ти се възхищавам, защото си богиня, но това е върхът на всичко. Кланям ти се.

Истински доволна, Роуина се настани на страничната облегалка на едно кресло.

— Когато Малъри завърши своето изпитание, ѝ предложих подарък по неин избор. Всичко, което бих могла да ѝ дам. Сега предлагам същото и на теб.

— Сключихме сделка. И двете изпълнихме своята част.

— Тя каза същото или нещо подобно. Дадох ѝ портрета, който е нарисувала, докато е била в плен на Кейн. Зарадва се. Какво ще кажеш тези книги да бъдат твои? Надявам се да им се наслаждаваш, когато станеш господарка на това място.

— Всичките?

— Да — отвърна Роуина в нов изблик на смях. — И всичко останало. Ще приемеш ли?

— Искат ли питане? Благодаря. — Дейна пристъпи към рафтовете и изведнъж спря. — Не, ако започна да ги разглеждам, няма да изляза от тук две-три години. Ще се грижа много добре за тях. Тази стая ще бъде като съкровищница.

— Зная. Е, прибирай се у дома с любимия си. Нека те закриля тази нощ.

— Ще тръгваме. Ти вече ми направи подарък — каза тя, преди да излезе. — Върна ми Джордън.

— Ти го прие отново. Това е съвсем различно. — Роуина замълча, когато стигнаха до стаята с портрета. — Твоят воин е голям красавец.

— Да.

Дейна се загледа в него, докато се обръщаше. Очите му срещнаха нейните и на устните му бавно се появи усмивка.

— Виждаш ли този поглед? — прошепна тя на Роуина. — Кара ме да се разтапям. Ако знае, би могъл да го използва, за да изпълнявам всичките му желания.

— На какво се усмихвахте двете с Роуина, докато идвахте към мен? — попита Джордън.

— Наша малка тайна. — Вместо да отвори вратата на колата, тя премина край нея и се обърна да погледа „Пийк“. — Всичко това ще бъде наше. Не мога да свикна с тази мисъл. Ще живеем тук, Джордън.

Той застана зад нея, обви ръце около талията ѝ и я притегли към себе си.

— Ще бъдем щастливи. Тази къща заслужава да бъде изпълнена с щастие.

С въздишка Дейна наклони глава и притисна устни към бузата му.

— Аз вече съм щастлива.

Отдалечиха се от „Пийк“ и никой от двамата не забеляза силуета с пелерина на бледата светлина на лунния сърп.

Тя ги проследи с поглед и им пожела всичко добро. Обърна се, когато нейният воин докосна рамото ѝ. Притисна лице към гърдите му и заплака за това, което бе и което би могло да бъде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.